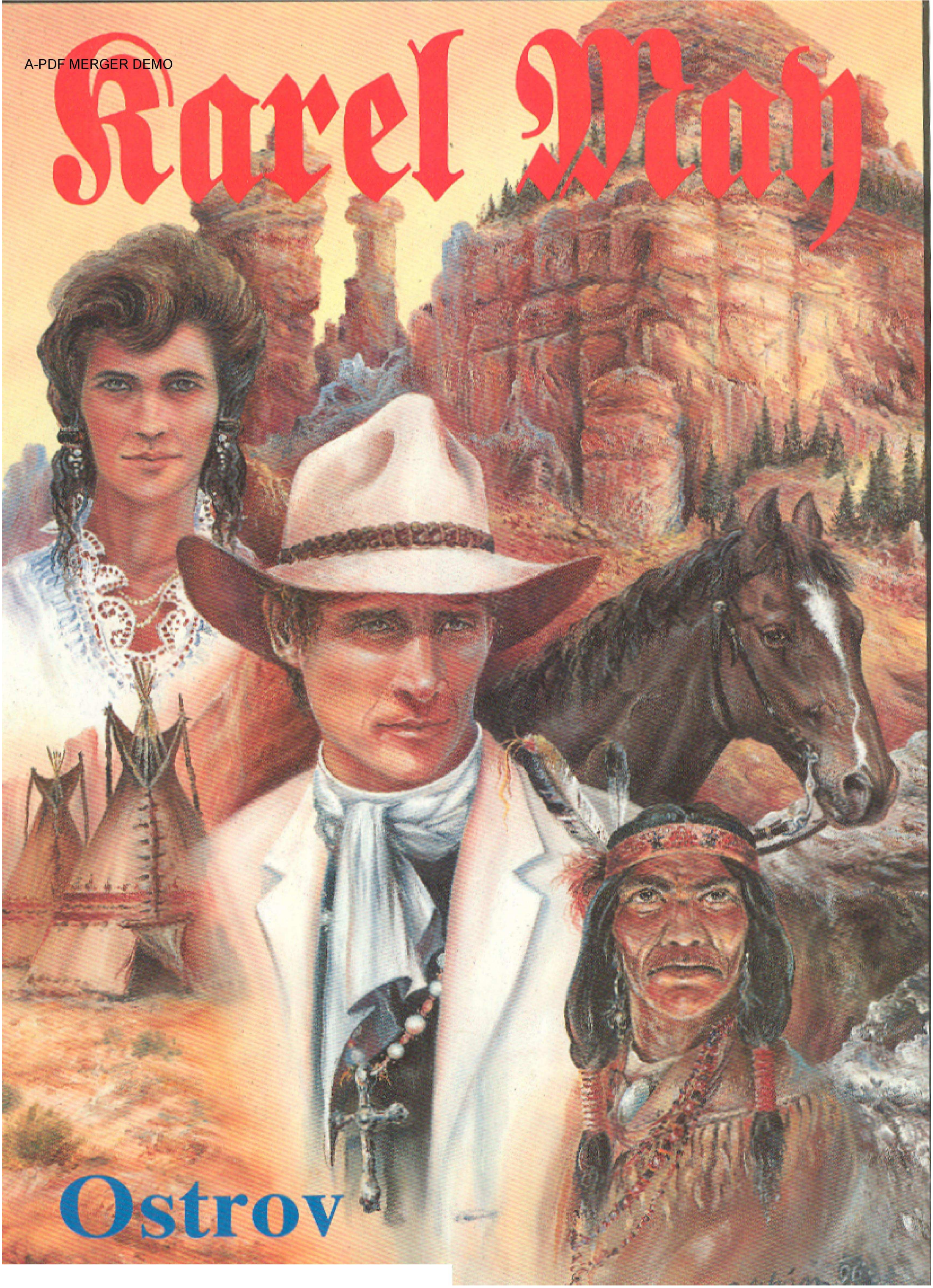
A-PDF MERGER DEMO

Karel May

Ostrov

KAREL MAY

Ostrov šperků

* *

Původní název

Die Juweleninsel

KAPITOLA PRVNÍ

Námořní kadet

Bylo časné ráno. Čtvrtá hodina dosud neodbila, ale v hlavní
ěstě, rezidenci, již panoval čilý ruch. Poslední noční opozdilci s
táceli s bledými obličeji domů a snažili se zakrýt rozpaky pře
linářkami a mlékařkami, které již otvíraly své obchody, aby uspo
jily své ranní i denní kupce a zákazníky. Tu i tam se otevřela nějak
movní vrata, ze kterých vyběhlo čilé, jindy zase rozespalé služebn
vče. Tady a tamhle se dokonce objevil i dělník, který spěchal cesto
vzdálené továrny.

V hostinci dřívější vdovy a prodavačky brambor Barbary Seider
úllerové již vládl nějaký ruch. Alespoň bylo slyšet bušení pán
eváků do podlah chodeb a potom volal výhružný basový hlas:

„Barbaro!"

Odpověď slyšet nebylo.

„Milá Barbaro!!"

Sundal dřeváky z nohou a začal jimi tlouci v taktu o schody, ž
celý dům začal kývat. Tu se otevřely dveře do kuchyně a kdo to tu
s uvázanou bílou zástěrou, líbeznou čepičkou na hlavě a s paž
výhružně zaklenutými v bok? Byla to úplně živá paní Barbara, kte
právě její manželský miláček vybubnovával z postele.

„Co to má znamenat, Thomasi, no?"

Hostinský se ulekl hromového hlasu; otočil se a leknutím upu
dřeváky na zem.

„Barbaro ---------- "

Přitom se zatvářil, jako by před sebou spatřil strašidlo.

„Thomasi ---------- " odvětila stejným způsobem.

„Jsi to skutečně ty, nebo to nejsi skutečně ty?"

„Nejsem to já, skutečně!" odpověděla, zatímco polykala smích.

„Ale, milá Barbaro --------- "

„Ale, milý Thomasi ---------"

„Jo, moje nejlepší a nejmilejší Barbaro, já myslím, že----------"

„Jo, můj nejlepší a nejmilejší Thomasi, co si vlastně myslíš?"

„Myslím, že ještě ležíš v posteli!"

„A proč děláš v domě takový pohanský rámus?"

„Chtěl jsem tě vybubnovat z postele!"

„Tááák? To ses nemohl podívat do kuchyně?"

„Do kuchyně? Hrome! Na to jsem samou pílí a prací úplně pomněl, to mi můžeš věřit!"

„A co jsi měl za píli a práci?"

„To si přece můžeš sama domyslet, nejsladší Barbaro."

„No, víš, Barbaro, nechápeš, že ten Kurt — hrome, pan námořní kadet — by mohl dostat nápad, že přijde místo předem, zadem přes zahradu. Proto musím bezpodmínečně tu zástrčku opravit. Co by si o mně jinak mladý pán pomyslel!"

Dobrá Barbara se už nedokázala udržet a propukla v hlasitý smích, který se velice podobal předešlému vybubnovávání jejího manžela.

„Takže — protože zítra přijede Kurt, stojí už dnes tento dobrý muž v době nočního spánku na nohách, aby narval jediný hřebík do zahradních vrátek. Proto se mě snaží vybubnovat ze spánku, zatímco já už stojím celou hodinu v kuchyni? Thomasi, Thomasi! Skutečně nevím, co si o tobě mám dneska myslet!"

„Celou hodinu v kuchyni?"

„Ano!"

„Ale proč? Co jsi dělala?"

„Já? Hm! Já jsem---------"

„Ty jsi--------?"

„Vařila--------"

„Vařila? A co?"

„Nebo spíš pekla."

„Tedy pekla? Ale co?"

„Ne, já jsem dusila."

„Dusila? Hrome! Koho jsi dusila?"

„No, to si snad můžeš domyslet!"

„Nemůžu si myslet nic. Snad kapra?"

„Už je dávno hotový," odvětila hrdě.

„Líny?"

„Kurt je nemá rád, protože jsou cítit bahnem."

„Raky?"

„Jsou dávno hotoví."

„Vajíčka?"

„Dávno hotová."

„Hrome! Tak tedy co, Barbaro?"

„Musí se dusit jen jídlo?"

„A co jiného?"

„No, například mazadlo!"

„Mazadlo? K čemu mazadlo?"

„Mazadlo na boty!"

„Mazadlo na boty? To jsi snad nedusila?"

„A přece!"

„To není možné! Ráno ve tři hodiny?"

„Jistě! Rybí tuk a kousek lojové svíčky — to je nejlepší mazadl
boty, víš?"

„Tuk a zbytky? A pro koho vlastně, milá Barbaro?"

„No, pro --------"

„No, pro---------?"

„Pro mladého pána, námořního kadeta Kurta Schuberta!"

Nyní byla řada na hostinském, aby otevřel pusu.

„Pro pana námořního kadeta----------?"

„Ano."

„Mazadlo na boty?"

„Ano."

„Z rybího tuku a loje?"

„Ano."

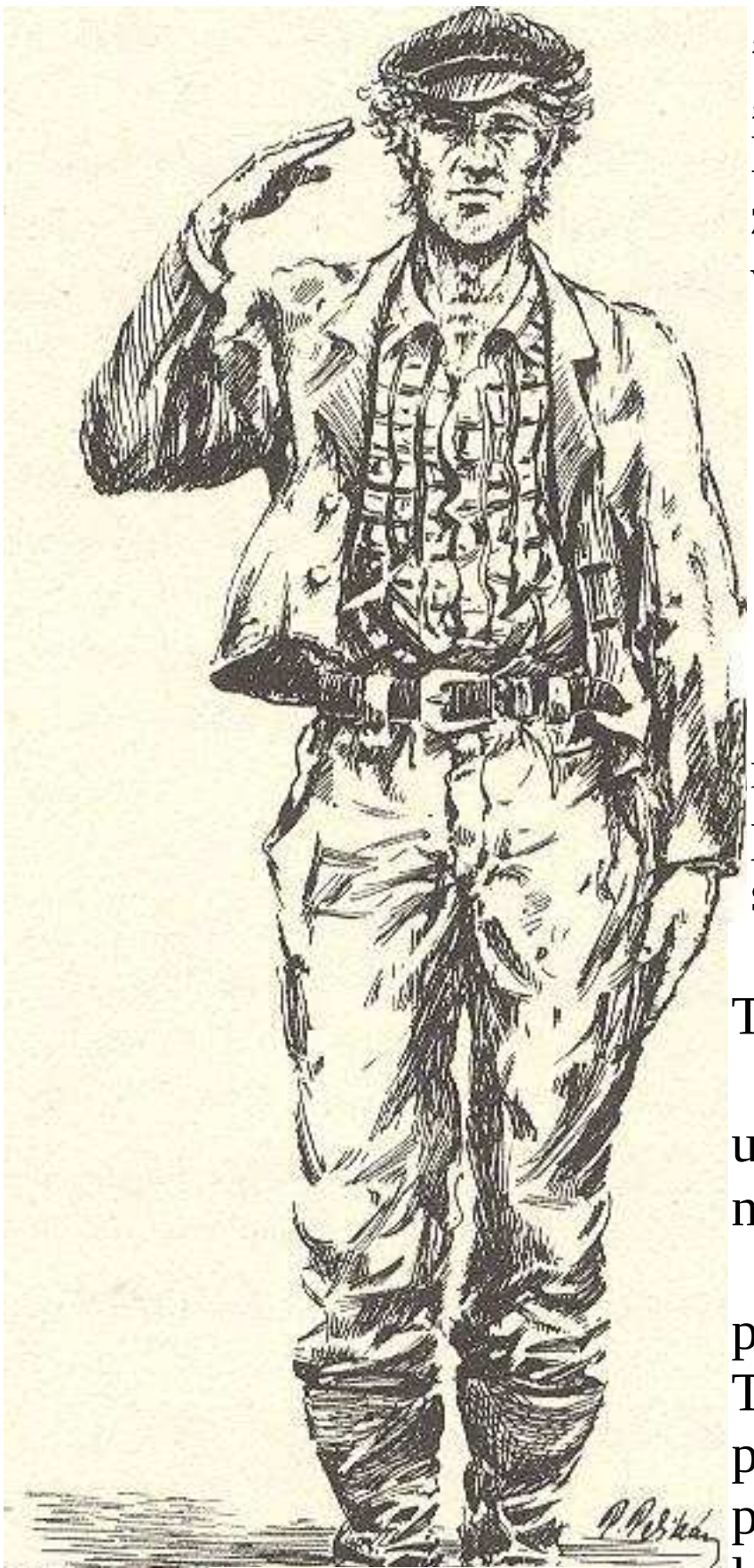
„No, Barbaro, to už tedy přestává všechno! To se ještě nestalo!
tato madam Barbara Schubertova vstala ve tři čtvrtě na tři, aby uv
mazadlo na boty, mazadlo na boty z loje a rybího tuku, protože zít
nám přijede na návštěvu Kurt! Co s ním bude dělat?"

„Nedovedeš si představit, že by někdy mohl chtít mít boty na
zané, místo naleštěné?"

„Moje svatá dobroto! Námořní kadet a namazané boty!"

„Moje svatá dobroto! Námořní kadet, který přitáhne zahradn

A já milého mužíčka, který mi nebude nikdy chtít nasazovat
nýř!"
Ano, Barbaro. Když jsme se brali, tak jsme oba vytáhli šťastný
Ale co jsem chtěl říct, jestli Kurt, lépe řečeno, náš pan námořní
et, zítra pnjede, musíme mu nabídnout všechno, abychom mu
zali, že nás ---------- " a zarazil se.
eho pohled se vpíjel do dvora a otevřel ústa dokořán.
Barbaro, už je tady!"
radostně rozzářenou tváří se otočila a vesele spráskla ruce nad
vou.
Kurte!" zvolala.
Kurte!" volal i hostinský.
Pane kadete!" opravila se ihned.
Pane kadete!" opravil se i Schubert.
tál na dvoře a zářil mládím a silou. Vyšperkovaná uniforma,
ou měl na sobě, byla vhodná k tomu, aby zvýraznila silné formy
o těla.
Strýčku! Tetičko!"
tímto zvoláním rychle přiběhl a oba je obejmul svými pažemi.
Buďte vítán, pane---------- "
Hecy — kecy! Nech toho titulování, milá tetičko. Jmenuju se
rt, rozumělas?"
Dobře, jak si přeješ! — Takže buď vítán, milý Kurte! Myslím si,
y jsi -------
Ano, vítej, milý Kurte!" přerušil ji kovář.

„A zahradou?
„Přes plot!" smál se. „Tak co, Barbaro, neměl jsem pravdu?" zeptal se kovář s důležitým výrazem v tváři.
„Ano," odvětila se smí
„Dopřeju ti to — ale kdo to je dvoře se totiž ukázal druhý m
Byl oblečen stejně jako Schubert, který mu po-*ft* k aby přist
„Tady přichází jeden mů marád a přítel, který se přeskočil přes plot a na chv schoval, protože nás nechtěl ru
„Sem s ním!" — koman Thomas. „Je nám tu srdečně vít
„Ano, pojďte blíž, mladý p udělala Barbara pukrle. „Je t nás veliká čest!"
„Hrabě Karl von My představil Kurt svého přít Thomas zariskoval hlub poklonu, ale protože se mu podařila, srazil nohy do pozor

„Ještě je máš všechny?"

„Všechny."

„To poznáš originální lidi..." obrátil se Kurt na svého přítele. — „O
vějším dvorním kováři jsem ti vyprávěl. Strýček byl vrchní
aryšem a měl dva spolupracovníky, Baldriána a Heinricha. Od t
by, kdy se stal dvorním kovářem strýček, pracují u něho a s nimi
vější učeň Fritz, velice podařený chlapík. Jedinou jeho chybou je
rád pozlobí ty druhé. Od Baldriána za celý den neuslyšíš nic jinéh
ž: ‚To je ono', jak říká on: ‚Jo, to je vono!' Heinrich byl dříve
lerie a vypráví střelecké historky, při nichž selže i modré z nebe."

„Ano!" vpadl do toho hostinský. „Lže jako když tiskne, to j
vda; a ještě je tu skutečnost, že když maluje čerta na zeď, ten s
čitě za chvíli objeví."

Otevřely se dveře a tři jmenovaní stáli na prahu.

„Co? Pan námořní kadet?!" zvolal Heinrich. „Je to možné! Uctiv
klona a buďte vítán! To je ale překvapení! Mysleli jsme si, ž
jedete až zítra!"

Podal Kurtovi ruku.

„Jo to je vono!" prohlásil Baldrián a podal mu také pravici.

Také Fritz pozdravil a potom se s veselou tváří Heinrich ptal:

„Jestli se nemýlím, pane kadete, určitě máte taky něco společného
nónama?"

„Samozřejmě."

„Báječné! Artilerie je nejlepší a nejzajímavější zbraň, jestli s
mýlím."

„To bych zrovna netvrdil!"

„Ne? Loď se houpe! Jak může tedy bezpečně pálit? Na zem
něco úplně jiného: to se dá ustřelit na pět tisíc kroků někomu faj
huby!"

„Ohó!"

„Ohó? Jednou při polním cvičení vyskočil z díry zajíc. Tu při
vrchní kapitán a ptal se mě: ‚Heinrichu, troufáš si ho t
‚Kdykoliv, pane kapitáne!' ‚Dostaneš dvacet grošů, ale musí
neporušená kůže!' ‚Rozkaz, pane kapitáne!'

Tak jsem namířil, zmáčknul a koule mu ustřelila obě přední p
Nemohl už utíkat a tak ho nechal kapitán přinést, zabít a sníst. Já
dostal svých dvacet grošů. Je něco takového možné na moři,
námořní kadete, povězte, co?"

„To si nemyslím," smál se Kurt.

„Ne?" zeptal se Fritz, dřívější učeň. „Proč ne? Já mohu po
opak. Jeli jsme tehdy z Ameriky přes velký oceán do Austrál
před námi vyskočila jedna stará zaječice, a protože loď plula
pomalu, chytil jsem pod levou paži kanón a do pravice kouli. P
jsem to zvíře po vlnách následoval a při běhu jsem hlaveň
Zmáčkl jsem a ustřelil zvířeti oba pravé běhy. Byla to sku
zaječice a když jsem jí dával ránu z milosti, prohlásila: ‚Fritzi,
pozdravení a kompliment Heinrichovi! Já jsem totiž vdova tol
jíce, kterého tenkrát střelil.'"

Baldrián zamyšleně přikývl.

„Jo, to je vono!" prohlásil souhlasně.

Všichni se z celého srdce smáli. Heinrich se ale zlostně ohradi

„Rozkaz, královská Výsosti!"
„Tak přijď na zámek — Á, vaše návštěva již dorazila?"
„Rozkaz, královská Výsosti! Vy jste ještě neviděl mého miléh
novce?"
„Ne."
„Je to tenhle chlapík s blonďatými vlasy a tmavýma očima!"
Korunní princ podal Kurtovi ruku.
„Buďte vítán ve vlasti, pane Schuberte. Nosíte jméno, které rá
ším. Doufám, že se s ním setkám častěji. A tento pán? To je vá
tel, který se k vám připojil?"
„Hrabě Karl von Mylung, královská Výsosti!"
„Von Mylung? Súderlanďan? Ach, vzpomínám si! Vy jste dosta
še občanství, abyste nemusel vstoupit do služeb Súderlandu."
„Je tomu tak, královská Výsosti," odpověděl mladý hrabě.
„Tato zvláštní záležitost se mi dostala do rukou a já jsem k tom
pojil svůj souhlas i podpis, aniž bych znal důvod, který vás přinut
vstupu do norlandských služeb. Smím se ho nyní dozvědět?"
„Rodinné záležitosti, královská Výsosti --------- "
„Ach tak--------člověk nesmí být příliš zvědavý. Přesto se domn
m, že se něco z těchto rodinných záležitostí u nás diskutovalo
jevuje se váš otec u dvora?"
„Ne." •^
„Slyšel jsem, že mu súderlandský král věnoval svou pozornost."
„Tak tomu je, ale otec se stáhl zpět, aby se vyhnul setkáním, kter
v něm dokázala vyvolat nepříjemné pocity."

„On ví, kdy přijedeš?"

„Psal jsem mu, že přijdu zítra. Chci ho překvapit právě tak, jsem překvapil vás."

„Ale brzy se musíš vrátit zpět, to ti říkám — a myslím to ú vážně!"

„Jistě, strýčku. Spolehni se!"

„Až přijedeš do Helbigsdorfu, pozdravuj svou matku."

„Zajisté."

„A malou Magdu, pana generála i ty tři slečny!"

„Samozřejmě, všechny!"

„A — jo, co jsem chtěl říct — ach, dostal jsem taky dopis! H od koho je?"

Přes Kurtovu tvář přelétla vlna radosti.

„Od — od mého otce?"

„Ano."

„Kde ho máš?"

„Nahoře v prádelníku."

„Přines ho, strýčku, hned ho přines! Ach, promiňte, králo Výsosti!"

„Neospravedlňujte se! Je zcela pochopitelné, že syn touž zprávách o svém otci. Abych nezapomněl, vy jste ho *ještě* v neviděl?"

„Ještě nikdy."

„Zvláštní okolnosti! Poměry to zařídily tak, že jeho loď dl nenavštívila jeho vlast. Ale psal jste mu?"

Míli brathře! zde ležíme přet batafijou,) čerd ad věsme to horko d*
du. Pisy ti, ale udělám to kráthky, prothože to phříliž neumym.
Coše? Já mám chlabce? U svatího křísem nevym vo tom ani slof
e verzím tomu. A ta Gustel ježte žyje hromi! Přyjedu, aleježtje n
ed, ale ježte mám s podústojnýkem něco v pácu. Musý to bít d
jtdříve hotovy.
Dýki bohů, seje dopyz u konse. Otutpojedem do Pompejý. Napiž n
efíc, nes pýšujá. Tysýce postravů ot mje a podtústojnýka
Tvůj bradr kormydenýk -

Již odpoledne seděli oba kadeti ve vlaku. Pohodlně se usadili
ázdném kupé.
„Jak se ti líbí mí příbuzní?"
„Mimořádně!"
„To jsem nemohl tušit."
„Protože jsou to tak obyčejní lidé? Hlouposti! Já kašlu na zevnějš
tito lidé jsou velice hodní. Drahokam má cenu, aniž by byl brouše
právě opracováním zase ztrácí na velikosti. A nepřichází za tvý
rýcem sám král a korunní princ? Vlastně jsou to velice zvlášt
tahy."
„Samozřejmě. Korunní princ býval sám synem kováře. Vévoda vo
aumburg ho ukradl rodičům, neboť toužil po koruně a přičinění
kánky Zarby se tento chlapec dostal do rodiny kováře Brandauer
ho syn byl zase vyměněn a vychováván jako princ von Sternburg,
nynější admirál. A na všechny tyto záležitosti ještě navazují dal

%

„Nejvíce mě zajímá generál, neboť všeobecně platí za nejvě nepřítele Suderlandu."

„Tvá hluboká averze vůči tvé vlasti je mi nepochopitelná."

„A přece je velice přirozená, když mi dovolíš poznámku, ž svou vlast, ale jisté osoby a poměry, které se staly osudnými pro rodinu, nemohu ani cítit."

„Korunní princ se tě na to dnes ptal a tys mu neodpov Kdybych byl mocným mužem, ptal bych se tě také, abych ti poskytnout pomoc."

„Jsou to věci, o jakých člověk raději pomlčí. Dá se o tom mlu důvěrným přítelem snadněji, než s někým jiným, byť by to korunní princ nebo sám král. Vím, že umíš mlčet."

„Jistě."

„Jsem jediný syn mých rodičů, ale mám ještě starší sestru."

„Ach! Nikdy jsi mi o ní nevyprávěl! Je mrtvá?"

„To nevíme."

„Nevíte? Mluvíš v hádankách. Člověk přece musí vědět, jestli sestra Žije, nebo ne?"

„Za běžných okolností ano."

„Máš co do činění s mimořádnými okolnostmi? Napínáš zvědavost!"

„Má sestra se jmenovala Toska. Vůbec jsem tomu nerozuměl slyšel jsem, že byla nejkrásnější a nejobletovanější dámou na dvora."

„To znamená mnoho."

„Mnohokrát! Samozřejmě jen ze strany rodičů. Ale všechna v
ování byla zbytečná — a tu najednou zmizela."

„Rozumím ti dobře? Tvá sestra zmizela?"

„Ano. Předstírala, že jede na návštěvu ke vzdáleným příbuzným
e nedojela ani tam, ani se nevrátila."

„Potkalo ji nějaké neštěstí."

„Přirozeně!"

„Byla cestou přepadena, oloupena a zavražděna?"

„Ne."

„Ne? Říkáš to s takovou jistotou! Našli jste nějaké stopy?"

„Ano. Byla viděna s mužem, který nemohl být nikdo jiný, n
omatený princ'. Právě v té době i on odjel. Od té doby ji nik
espatřil."

„Nezískali jste znamení o tom, že žije?"

„Ani to nejmenší. Otec se všemožně snažil prosvětlit temnc
olem jejího zmizení, ale marně. Musel jednat s nejvyšší opatrnos
by nás nekompromitoval, a to je důvodem, že několikaleté pátrá
ylo bez úspěchu. Nyní hlodá v srdcích mých rodičů smutek. Princ
šak stále neprůhledný a drzý jako dřív. Sice jsem ještě polovič
hlapec, ale ať se vyvaruje dostat do mých rukou!"

„To je důvod, proč jsi vstoupil do služeb Norlandu?"

„Ano. Nechci sloužit zemi, v jejíž panovnické rodině žije t
ejrafinovanější ďábel, jaký kdy chodil po této zemi. Jeho činy, jed
ko druhý, odporují všem zákonům a morálce. O jeho zločinech
eliktech se mluví veřejně a bez obalu, ale u dvora nikdy nedoš

Generál právě seděl ve své pracovně naplněné hustým tabákov
dýmem. Na podlaze, pohovce a židlích polehavalo jeho dvanáct ps
on sám četl knihu, které věnoval veškerou svou pozornost. Práv
znovu zapálil dýmku a zatvářil se, jako by mu dým hrozil roztrhn
nos. Zatahal za zvonek a ihned se objevil sluha.

„Kunzi!"

„Pane generále!"

„Co je to tady?"

„Dýmka."

„Čí?"

„Přirozeně pana generála! Srozuměno?"

„Ale ne tvoje!"

„Ne."

„A přece jsi ji nacpal!"

„Pro sebe?"

„Ano. A potom jsi ji sem pověsil, aniž bys ji vykouřil!"

„Hrome, Excellence, to je ta největší lež, jaká může kdy existo
srozuměno?"

„Člověče, nebuď hrubý!! Tady máš tu dýmku, zatáhni!"

Kunz strčil dýmku do úst a učinil několik patřičných tahů, přič
bez rozpaků foukal hustý dým přímo do generálovy tváře.

„Hm!" zabručel

„No?"

„Hm! Hm!"

„Co je to za tabák?"

„Ano."

„Přines je!"

Kunz se vzdálil, aby se hned vrátil.

„Zde jsou dýmky, pane generále, a zde obě krabice s tabákem; tc
a vaše i ta moje, srozuměno? Hned uvidíme, jestli jsem podvodník!

„Zapal jednu z nich!"

„Rozkaz!"

Zapálil po jedné z dýmek a potom přistrčil obě zkusmo pod n
by jeho čichový orgán zmizel v dýmu, který před sebe vyfukoval
silovně, jako by chtěl generála udusit. Ale v následujícím okamži
ostala jeho tvář úplně jiný výraz. Zamyšleně znovu nasál a p
dělal rozpačitou a nevěřící grimasu.

„No?" zeptal se generál. „Tak jaký máš ve své dýmce tabák, he?"

„Bůh to ví! Je to čistý Farinas, Excellence, srozuměno?"

„Jak se dostal dovnitř?"

„Čert to ví! Ale generál mi může věřit, že na této čertovské histo
enesu nejmenší vinu! Nevyměnil jsem ani dýmky, ani krabic
abákem! Někdo udělal nehoráznou rošťárnu, aby mě přivedl
ozpaků! Musela to být Křikla, Hádalka nebo Řvalka! Vždycky js
am, kde mi můžou udělat nějaké naschvály!"

„Ani by je nenapadlo se těch dýmek dotknout."

„Ale to by je napadlo, Excellence, srozuměno? Krabice na tabák
ni nevyměnily, protože vědí, že by mě to nespletlo, když doka
ozeznat čistý Farinas od rolovaného tabáku s kouskem Portori
Spíš si myslím, že během mé nepřítomnosti přecpaly dýmky. Hr
vytáhnu ten tabák ven, protože Farinas nemám rád. Je pro mě př

„Ale já ho znám! Patří panně!"

„Panně? Jak se může dostat prsten děvčete do mé dýmky?"

„To je velice jednoduché a dá se to snadno pochopit. Byla to
kdo znovu naplnil dýmky, přičemž prsten uvíznul v hlavičce n
tabákem, aniž by si toho byla všimla. Už tomu rozumíte, pane ge
rále?"

„Ano. Dej mi sem ten prsten, Kunzi. Já ten případ rozřeším."

„Ne! Rozřeším to já, neboť pro pana generála se nehodí, aby
hádal s tak hloupými tvory, srozuměno?"

„Dobře. Co ale uděláš?"

„To ještě nevím. Musím si to pořádně promyslet."

Přitom udělal grimasu, která prozrazovala, že se sám se se
dohodl.

„Jen žádné hlouposti, Kunzi! Mimo jiné, dnes nepůjdeme
procházku."

„Proč?"

„Narazil jsem tady na zajímavou stať."

„Co je to?"

„Brandt — Taktika tří zbraní!"

„To je výtečná kniha, pane generále!"

„Ach! Ty ji znáš?"

„Ne."

„Jak tedy můžeš tvrdit, že je výtečná?"

„Protože ji čte Vaše Excellence, což by se nestalo, kdyby za
nestála, srozuměno?"

Lesem nedaleko panství se procházely tři sestry.
„Vyzvedneme ho zítra na stanici osobně?" zeptala se ta dlouhá.
„Ne, moje milá Freyo," odvětila hubená. „To se nehodí!"
„Proč ne?"
„Protože vlastně k rodině nepatří. Je zde pouze v opatrovnictví."
„Ale je tak hodný! Co si myslíš ty, moje milá Zillo?"
Tlustá přitiskla na prsa veverku a jemně odpověděla:
„Vyzvednu ho, neboť ho miluji!"
„Dobře, tak tam půjdeme!"
„To nejde!" prohodila Vaňka.
„Proč ne?"
„Píše, že přijede s kamarádem."
„To je důvod ho nevyzvednout?"
„Ano."
„Proč?"
„Jak si sedneme? Vůz je pouze pro čtyři osoby. My jsme tři, kade
va a to dává dohromady pět!"
„Tak jedna z nás zůstane doma."
„Ale která?"
„Jáne!"
„Já taky ne!"
„Já už vůbec ne!"
„Nehádejte se! I kdyby jedna z nás zůstala doma, stále by ješ
dno místo chybělo. Oba kadeti s sebou budou mít zavazadla."
„Takže může jet jen jedna z nás a dvě budou muset zůstat doma."

„Ty? Co tě to napadá?"

„Ano, co tě to napadá?"

„Kdyby zde byl poručík von Wolff, určitě by vám dokázal, ž
právo patří mně!" vysvětlovala žlutá a laskala se s morčetem.

„Byl by raději, kdybych přijela já!" tvrdila Freya.

„Ó ne, nejraději by viděl mě!" zvolala Zilla.

Tu se rozlehl jásající hlas a z postranního křoví vyběhla Ma
Pospíchala směrem k bojujícím sestrám.

„Přijíždí!" volala.

„Kdo?"

„Kurt!"

„Kurt? To není možné!"

„A přece!"

„Přijede teprve zítra!"

„Přijíždí dneska, přijíždí teď! Viděla jsem ho."

„Kde?"

„Jede ulicí nahoru a vedle něj sedí ještě někdo."

„Jak jsou oblečeni?"

„V uniformách."

„V uniformách? Můj Bože! Jen kdyby ten druhý nebyl kadet!"

„Nýbrž poručík!"

„Kapitán!"

„Kommodor!"

„Admirál!"

„Rychle domů! Musíme se převléci a upravit, než přijedou!"

ky! Byl to skutečně mladý muž, jemuž slušela líbivá uniform
íckrát lépe, než starému, hubenému poručíkovi Wolffovi, kter
ichází, aby třem tetám namlouval všelijaké hlouposti.

„Magdo!"

Přiskočil k ní, objal ji a srdečně políbil její rty. Zčervenala ješ
ce, pokud to vůbec bylo možné.

„Doma je všechno v pořádku?"

„Ano."

„Tatínek je doma?"

„Ano."

„A slečny?"

„Ano."

„Má matka?"

„Ano."

„Kunz a všichni ostatní?"

„Ano."

Dávala mu krátké odpovědi, neboť se jí ještě nepodařilo překon
čáteční rozpaky. Musel si toho všimnout.

„Co je s tebou, Magdo?"

„Nic. Tolik jsem spěchala —"

„Abys mi přišla naproti? To tě musím ještě jednou políbit!" •

Udělal to a její rozpaky se ještě prohloubily.

„Tady ti vedu jednoho přítele," pravil a potom je představi
Hrabě Karl von Mylung — Magda von Helbig, milý Karle!"

Také druhý vystoupil a uctivě se uklonil.

políbili ruce třem dámám, načež se jim od nich dostalo přá výtky, že označili špatný den příjezdu a sestry je nemohly jaks přivítat. Potom se jich zmocnil Kunz, aby jim vykázal pokoje.

Tři sestry spolu usedly v salonku.

„Žádný admirál!"

„Žádný kapitán!"

„Ani žádný poručík!"

„Ale hrabe!"

„A jaký!"

„Ta postava!"

„Ty oči!"

„Ten hlas! Škoda, že není o několik let starší."

„Jak by byl roztomilý, kdyby se nalézal ve stejném věku jak poručík Wolff!"

„Vypadal by lépe než on!"

„Samozřejmě! Zatím se zdá být trochu stydlivý, alespoň to po ruky nebylo cítit, jaksepatří."

„Snad jsme mu zaimponovaly."

„Nebo jsme ho odstrčily a urazily. Tvůj pohled, milá Vanko tak přísný a nepřívětivý."

„Jenom zkoumavý, milá Freyo! Jeho postoj se mi zdál tak t rezervovaný."

„To se ti jenom zdá, protože je trochu vyšší, než my. Ne chybu ale udělala Zilla."

„Osedlat?" zvolala tlustá Zilla. „Vy chcete na vyjížďku? Ó, běda, vždyť víte, že já na koni nejezdím. Mimo to k tomu nemůžete nutit ani hraběte, který si potřebuje po cestě odpočinout, a ne znovu sedět v sedle."

„To je sice pravda, ale jak jinak se ho zmocníme?"

„Mám to!" zvolala Zilla.

„No?"

„Pozveme ho na čokoládu!"

„Správně! Že nás to hned nenapadlo."

„Kdo mu přednese pozvání?"

„Já!"

„Ne, já!"

„Já!" zafuněla Zilla. „Nápad jsem vymyslela já a tak mám před vámi přednost."

Freya jednala diplomaticky:

„A hodí se vůbec, abychom ho zvaly osobně?"

„Hm, vlastně ne."

„Jen pomyslete — neprovdané dámy a musely bychom jít do jeho pokoje."

„Každopádně! Ne, to nejde. Ať to zařídí služebná."

„Ale být pozván služebnou? Nemohlo by ho to urazit?"

„Skutečně. Ale jak jinak? My ne, služebná ne —"

„Už to mám!" zvolala Zilla.

„Co?"

„Řekneme Kurtovi, ať ho přivede s sebou."

„Výborně! Necháme pro Kurta hned poslat."

Po několika minutách se postavil mladík před tety. Freya převzala slovo:

„Milý Kurte! Chceš nám udělat něco k vůli?"

„Cokoliv, milá teto!"

„Myslím si, že jsme my tři urazily tvého přítele."

„Ach, a čím?"

„Vaňka se na něj dívala tak trochu pochmurně."

„Toho jsem si vůbec nevšiml."

„Já sama jsem se možná tvářila trochu hrdě!"

„Nevšiml jsem si."

„A Zilla se zrovna dívala na tebe, když on ji uctivě zdravil."

„Ani toho jsem si nevšiml."

„Z toho všeho vyplývá, že mu musíme dát satisfakci."

„Ach, to je dobré. Jakou?"

„Musíme se ho zmocnit ---------"

„To je báječné."

„Aby veškerá zloba a nepřátelství vymizely z jeho srdce."

„Tak milé tety, já mám!?"

„Ano! To se musí dozvědět i hrabě. Nechtěl bys ho pozvat n
jménem na čokoládu?"

„Jenom?"

„To nestačí?"

„Kde a kdy?"

„V našem dámském salonu a to ihned. Čokoláda už musí být c
hotová."

„Hned vám ho sem pošlu."

„Pošleš? Ty?"

„Zatím byla řeč jen o něm."

„Je samozřejmé, že přijdeš s ním. Bylo by příliš nápadné pozv
jeho, ne?"

„Tak přijdu s ním. Už běžím, milé tety a hned ho přivedu!"

Vyhověl jejich prosbě s takovou rychlostí, že oba kadeti vsto
do dámského salonku ještě dříve, než bylo servírováno. Freya odl
svou kočku na lavici, aby mohla obstarat čokoládu vlastní rukou.
Mylung byl tak pozorný, že zvíře pohladil.

„Máte rád kočky?" zeptala se Zilla přátelským hlasem.

Vezměte si do ruky taky mé zvířátko, milý hrabě!"
Uchopil ho.
Jak jemné!"
Velice," souhlasil.
A skromné!"
Velice."
Nenáročné!"
Velice."
Pokorné!"
Velice."
Jen si ho pohlaďte. Jak rozkošně elektrizuje!"
Nanejvýš elektromagneticky!"
Tomuto zvířátku patří vaše největší sympatie?"
Zcela přirozeně."
Jste námořník ---------"
Teprve kadet, milostivá!"
I to je jedno! Musíte uznat, že mezi námořníkem a morčetem musí
stovat nějaký mimořádně jemný vztah, protože oba mají moře v
vu*)."
To se rozumí. Proto taky mimořádně tato zvířata ctím!"
Skutečně, můj milý hrabě?"
Ano, a ještě více: dokonce jsem tato zvířátka před časem studoval.
olog je nazývá Cavia nebo Anoema, podle velkého Cuvie-ra. Je
olik podřádů — totiž Cavia cobaya, Cavia porcellus, Cavia aperea,
via rupestris."

Následovala ji komorná s nadmocným čokoládu

Tu ponořila Freya do čokolády svůj zákusek a vložila ho do úst. Při prvním skousnutí od sebe široce roztáhla čelisti, jako by kousla do pavouka křižáka.

„Co je s tím zákuskem, Vanko? Zkuste ochutnat!"

Obě ponořily zákusky a ochutnaly.

„Odporné! Co do toho ten pekař zapekl?"

Kurt se chtěl také napít, ale potom se vesele rozesmál, strčil rukou do hraběte a mínil:

„To není zákuskem, tetičko, ale čokoládou! Jen se napijte!"

V nejvyšší rychlosti si přiložily dámy šálky ke rtům.

„Brrr!" ošklíbala se Freya.

„Fůůůj!" ječela Vaňka.

„Odpóórnéé!" kvílela Zilla.

„Co je to za chuť?" ptala se Freya. „Úplně jako asfalt!"

„Ne, úplně jako ostré mýdlo!" odporovala Vaňka.

„Ne," funěla Zilla, „je to jako — jako — jako---------- "

„Tabák!" vpadl do toho Kurt.

„Ano, tabák!" souhlasilo dámsko trio.

Ochutnávaly a ochutnávaly a jediným zjištěním bylo, že je to skutečně tabák. Jak se tam dostal? Tři sestry se ocitly v hrozných rozpacích a okamžitě předvolaly kuchařku, aby ji podrobily nejpřísnějšímu výslechu. Ten zůstal bez výsledku, dokud Freya neprozkoumala obsah konvice a nevytáhla čokoládovou slupku, kterou rozpoznaly jako papír. Byl zhotoven z dřeviny a proto dobře odolal působení tekutiny.

Oba kadeti se smáli této příhodě a uklidňovali dámy.

„Dovolte mi, abych ten papír podrobně prozkoumal," žádal je Kurt. „Snad objevím něco, co mě přivede na stopu, milé tety."

Položil corpus delicti na talíř a obracel jej sem a tam.

„Dobře znám tento druh papíru. Kdyby tekutina nerozpila nápis, jistě bychom mohli číst: ‚Pravý čistý portorikánský tabák'. Kdo takový kouří, to všichni víme."

„Kdo?" ptala se Freya.

„Kunz."

„Ano, byl to určitě on! Nikdo jiný by něco takového neudělal! Anně----------! Jak je to s těmi dýmkami?"

„Byly vyměněny," odvětila služebná.

„Že by si toho byl všiml?"

„Ani v nejmenším."

„Tak to není pomsta, ale čistá a jasná bezbožnost! Nasypat tab
čokolády, zatímco ji nabízíme takovým milým hostům! Ihned
přiveď toho člověka, Anně!"

Služebná se vzdálila a po nějaké době přivedla Kunze. Ten vs
s lhostejnou tváří, ale svého oblíbeného psa Hektora nechal stát
dveřmi. Freya zde stála jako bohyně pomsty a s velitel
pokývnutím mu podala šálek.

„Vypijou to hned!"

„Co to je?"

„Čokoláda."

„Dobře. Na zdraví!"

Přiložil šálek k ústům a napil se.

„Chutná?"

„Moc, milostivá slečno, srozuměno?"

„On si ničeho nevšiml?"

„Čeho bych si měl všimnout? Je na té čokoládě něco špatného

„A jak! Ještě jednou ochutnají!"

Napil se podruhé a zakýval hlavou.

„Nejsem žádný velký labužník. Asi je tam příliš moc cukru, ne

„Příliš cukru? Můj Bože! Má tento muž vůbec jazyk? Tak ře
jak to chutná?"

„No, chutná!"

„Jako co?"

„Z papíru."
„Snad z takového papíru, no?"
Zvedla corpus delicti a držela mu ho před nosem.
„Hm, v takovém, akorát, že z něho nekape čokoláda, srozuměno?"
„A proč z něj kape teď? Mohou mi to snad vysvětlit, co?"
„Myslím."
„No?"
„Protože je plný čokolády!"
„Proč je plný? Kdo ho hodil do čokolády, co?"
„No, kdo?"
„On! Nikdo jiný než on!"
„Já? Jak bych k tomu přišel?"
„Ze zlosti!"
„Já? Zvláštní! Myslím si, že jste si to tam nasypaly, aby vám to lépe chutnalo a vy potom tu špatnost házíte do mé tváře!"
„Ano, on je špatný a ještě k tomu zlomyslný! On kouří Portoriko, Portoriko je v čokoládě, a rozsudek zní: on to tam hodil! Promluvím o tom s generálem!"
„Jen si poslužte, milostivá slečno, srozuměno? Pan generál ví dobře, že jsem stará dobrá duše, která nezkalí žádnou vodičku!"
„Žádnou vodičku? Ne, to ne, ale zakalí čokoládu! A ještě k tomu dnes!"
„Poslouchejte, slečno, kdybyste se mnou mluvila rozumně, ukázal bych vám pachatele. Odhalil jsem ho hned po vykonaném činu."
„No, kdo je to?"
„Byl vykonán čin, abych se dostal do špatného světla."
„Kdo je pachatel?"
„To ještě nevím, ale znám znamení, podle něhož ho snadno rozeznám."
„Vysvětlí to jasněji!"
„Když jsem dnes plnil dýmky pro Excellenci, nasypal jsem si Portoriko do krabice. Když jsem se do místnosti vrátil, bylo Portoriko i s papírem pryč, a nyní to obojí nalézám tady!"
„Výmluvy!"
„Výmluvy? Nejsou to žádné výmluvy, ale Čistá pravda, srozuměno?"

„Je to lež!"

„Mohu to dokázat."

„Tak to rychle udělají!"

„Prozkoumal jsem krabici, ze které byl tabák ukraden. Při pečl
podrobné prohlídce jsem tam našel tento prsten. Spadl zloději z
aniž by si toho povšiml."

„Dají to sem!"

„Nechám si ho jako důkazní materiál, až budu hlásit krádež
generálovi, srozuměno? Podívat se na něj ale můžete. Tady je
milé dámy. Komu patří?"

Držel ho tak, že si ho všichni přítomní mohli velíce dobře
hlédnout.

„Patří Anně," prohlásila hned Freya.

Služebná rozpačitě zčervenala. Kunz k ní přistoupil.

„Ten prsten skutečně patří vám?" zeptal se.

„Ano."

„Jak se dostal do mého tabáku?"

„To nevím."

„Ona byla v mé místnosti?"

„Ne!"

„Nelže! Tím, že jí ten prsten vrátím, chci ukázat, že jsem
dobrá duše. Tady je! Panu generálovi to nebudu vůbec oznamo
doufám, že se příště nenechá svést k nějakým podobným hloupos
Vím velice dobře, kdo celou tu věc zosnoval, srozuměno? Kdo
kazit mou tabákovou pochoutku, dostane k pití tabákovou čoko

vílející Freyu. Byl to okamžik hrůzy a nepopsatelný pohled. Když
konečně zvedly, v salonu už nikdo nebyl. Kunz i oba kadeti
nápadně zmizeli.

* * *

O čtrnáct dní později kráčel svižně mladý muž po cestě, která vedl
Himmelstein v Súderlandu. Byl oblečen do slušivého kroj
yvatel tohoto okolí, ale nezdálo se, že by se v něm cítil příliš dobře
Nebyl už příliš daleko od stejnojmenného městečka, když dorazil
stinci vedle cesty. Rozhodl se, že vejde dovnitř a občerství s
lenicí piva.

Když vstoupil, přátelsky pozdravil a proto se trochu podivil na
n, že po něm hostinský hodil rozmrzelý a podezíravý pohled. Tak
kolik přítomných hostů na něj hledělo temně, až mu z toho začínal
t úzko.

„Jak je ještě daleko do Himmelsteinu?" zeptal se hostinského, kdy
ed něj stavěl pivo.

„Stejně daleko, jako z Himmelsteinu sem," zněla odpověď.

„Správně, ale snad byste mi mohl říci nějaký časový údaj!"

„Dělejte si blázny z koho chcete, ale ne ze mě!"

„Blázny? To mě ani nenapadá! Jsem zde cizí a chci na Himme
ein. Protože nevím, jak je to ještě daleko, zeptal jsem se vás. Je n
m snad něco bláznivého?"

„Vy a cizinec?" usmál se. „Zeptejte se těch lidí; přece vás dobř
ají!"

Mladík se překvapeně podíval na ostatní.

„Správně! Ale taková podoba tu ještě nikdy nebyla!"

„To tedy ne! Široko daleko bys podobnějšího pohledal! Ale z
zila mě výslovnost. Tento mladý muž mluví jako Norlanďan, z
dobře jejich dialekt. Dávej pozor, hostinský! Tento mladík n
znamení na čele — je trochu silnější a má lepší zuby, než mrs
kterého máš na mysli![44]

„Říkáš pravdu, starouši, už to taky vidím! Ale jak jsem říkal, ni
bych nevěřil, že si dva muži mohou být tolik podobní!"

„Komu jsem tak podobný?[44] ptal se cizinec.

„Synovci zámeckého správce z hradu Himmelstein![44]

„Táák? Ten muž se tady nezdá být příliš oblíben![44]

„Odkud to víte?[44]

„Ze způsobu, jakým jste se mnou jednali.'[4]

„Promiňte, je to mrskač a každý se mu raději vyhne. Skutečně j
vás za něj považoval![44]

„Teď už mi snad řeknete, jak je to k Himmelsteinu daleko?[44]

„Ještě půlhodina cesty.[44]

„Hrad patří princi Hugovi?[44]

„Ano."

„Je přítomen?"

„Ne, ale je možné, že brzy přijde. V příštích dnech tu bude v
pouť s bohoslužbou a tehdy přijíždí, aby —-------"

„Aby ----------?"

„Aby si zašpásoval![44]

„Ta bohoslužba je velkou událostí. I já jsem přijel kvůli ní."

„Ano."

„Tedy, protestant?"

„Ne."

„Tak byste si měl dát pozor. V naší zemi katolíci neradi vidí, když se při jejich poutích objevují protestanti. To je vždycky rozruch!"

„Nemám strach!"

„Ohó! Co jste vlastně zač?"

„Ještě nic."

„To je po čertech málo! Ale něco přece děláte?"

„Námořníka."

„Aha! Námořník! Na to jste příliš jemný. Co jsou zač vaši rodiče?"

„Otec je generál."

„Generál? To je něco jiného! Jak se jmenuje?"

„Von Helbig." "

„Ten, co tehdy dobyl hlavní město?"

„Ano."

„To teprve tedy musíte zůstat! Už vás nepustím pryč!"

„Proč?"

„Protože za naše nové zákony a ústavu vděčíme jedině válce. Noriand donutil našeho krále, aby nám dal lepší zákony, než jsme měli dřív. A na tom měl největší podíl právě generál von Helbig."

Tu přistoupil blíž muž s dřevěnou nohou.

„Asi si ho nebudeš smět ponechat, hostinský!"

„Proč ne?"

„Ať je to tak nebo tak, vezmu si ho s sebou."

„Ty?" ^

„Ano, já! Vsadíme se?"

„Aha! Pán je taky Norlanďan?"

„Taky!" odvětil a obrátil se na Kurta:

„Jestli je generál von Helbig skutečně vaším otcem, potom se správně jmenujete Schubert?"

„Ano," odpověděl mladík překvapeně. „Odkud to víte?"

„Od pana pastora Walthera."

„Od mého dřívějšího domácího učitele?"

„Ano."

„Odkud ho znáte?"

„Od mého pána, čertovského mlynáře."

„Ach, vy jste tedy Brendel?"

„To jsem. Vy mě znáte?"

„Také od pana pastora Walthera. Mám totiž v úmyslu navštívit
mlýn."

„Tak pojďte se mnou, budete vítán. Ti dva koně patří nám, tak v
ednoho půjčím. Odkud jste dnes přišel?"

„Z Torneggu. Trávím dovolenou cestováním a nějakou dobu js
obyl u svého přítele. Nyní chci navštívit mlynáře z Himmel-stein
odívat se na tu vaši pouť. Má prý být nejhonosnější v cel
Suderlandu."

„To je! Řekněte, až budete chtít vyrazit a já dopiju a přidám se."

„Budu moci skutečně použít vašeho koně?"

„Ano, mlynář ty dva koně vyhandloval a já je musel vyzvednout

„Kterého mi přenecháte?"

„Kterého si vyberete."

„Na kterém jste jel?"

„Šel jsem pěšky."

„Proč? Dva volní koně a vy běžíte? To by přece nikoho ne
padlo!"

„Mě ano; nikdy na koni nejezdím."

„Kvůli té noze?"

„Ne, kvůli mému slibu."

„Složil jste slib, že nikdy nepojedete na koni?"

„Ano."

avěné a dobře udržované, neboť se o něj výtečně starali. Nejdřív
oužilo u husarů a pak ho koupil nějaký chlap, co koně půjčova
otože to bylo tak chytré a pobožné zvíře, nosilo na vojně trubače
čas se dostalo i do divadla. Ať je to tak nebo tak, existují ješ
vadelní kousky, kdy herec musí občas přijet na pódium na skute
m živém koni."

„Takové divadelní kousky znám."

„Tak vidíte, mladý pane! Potom se zřídí takové zadní schody, p
chž může kůň dovnitř a vyleze přímo na jeviště. Potom jablečňá
stárnul a půjčovatel ho prodal koňskému handlíři, od něhož jsme h
upili my."

„Byl ještě k použití?"

„Ano. Byl sice trochu líný na hubu, ale ať je to jak je to, koně js
ko lidi. Čím jsou starší, tím horší je to s tím jemným citem v hubě.
yž šimla popadl jednou rapi, musel ho člověk nechat běžet, protož
ostě nebyl k uřízení."

„Tedy jste na něm nejezdil?"

„Ó, velice často!"

„Myslel jsem, že na koni nejezdíte."

„Tehdy jsem ještě o žádném slibu nevěděl."

„Ach tak. Pokračujte!"

„Jednoho krásného odpoledne jsem musel jet do města. Tak jse
dl na jablečňáka, vyrazil jsem a celkem bez potíží jsem tam doje
le měl jsem toho dne mimořádně moc k obstarání a mohl jse
važovat o tom, že se vrátím až velmi pozdě."

„A pak to pěkně skončilo!" smál se hostinský, který slyšel histork

„Ano, tak nějak ten název zní. Hra je o nějakém chlapovi, nějak rybáři jménem Masanielo. On dělal velkou rebelii a vyjel na jevišt živém koni. Dříve k tomu účelu používali mého šimla. On znal dc nejen ten kus, ale i celou hudbu k němu. A ještě lépe znal cest Divadelního náměstí do divadla a po schodech až nahoru za kulisy.

„Ach, už tuším,"

„Jo, a teď přijde ten malér. Jedu tak přes to Divadelní náměs uvnitř zrovna spustily ty bubny, tympány, trumpety a klarinet zazněla hudba, kterou musel ten můj šiml znát. Ať je to jak je našpicoval uši, začal funět, postavil se na zadní a velice důle zakýval hlavou. Opět tam zavířilo, zabouchalo, zadunělo a ná neapolský zpíval slova, jenž jsem se později naučil zpaměti, ne zavinila celou tu mou smůlu:

Ctěn a chválen
budiž hrdina slávou ověnčen,
mír nám dal vítěz
svou hrdinnou slávou ověšen.

Vypadalo to, jako by i šiml uměl ta slova zpaměti. Často tam nahoře jako ‚hrdina a vítěz' a nyní to začalo a on nebyl k udrž Mohl jsem křičet, nadávat, klít, volat, tahat, bušit pěstmi, kc nohama. Ať jsem dělal co jsem dělal, nic nepomáhalo. Ať je to ja to, když chce být takováto kreatura hanebná, tak je hanebná."

„To jsi neměl strach?" zeptal se hostinský.

ni, který znal velice dobře svou cestu, jak už jsem řekl. Vyšplha
o opice nahoru po schodech, prošel dozadu nějakou úzkou chod
u, kde svítila jenom jedna lampa. Otloukal mě po obou stranách
". Dále už bylo více světla, spatřil jsem kulisy a ozářené jeviště
m byl shromážděn dav národa, byl přiveden Masanielo na svén
lovi, což už nebyl jablečňák, nýbrž muška a vítězný průvod moh
stit."

„Teď se držte!" vpadl do toho hostinský.

„Nemohl jsem to zvíře zastavit, protože mělo línou hubu. V levic
m musel držet fajfku z mořské pěny a pravou rukou jsem se přitisk
koně, abych nespadl. Najednou uvnitř spustil Chór pomsty stejnou
lodii jako předtím, ale s jinými slovy, která jsem si tak
pamatoval. Zněla:

Ještě dnes hrdý bude litovat přísahám, i
když je slávou ověnčen, nepřátelská
ocel zničí vítěze i když svatozáří je
ověšen

V tom okamžiku udělal můj šiml obrovský skok, jenž se nazýv
^ade a v příštím momentě se mnou vběhl mezi národ neapolský
oje dýmka vlétla rebelovi Masanielovi do tváře, jedna holinka vlétl
zi muzikanty a druhá dokonce do obecenstva. Jak to bylo, tak t
o; stejně mi byly příliš velké. Najednou začalo dupání, praskání
ška kousla po jablečňákovi, jablečňák vyhodil po mušce; bylo tam
ší dopuštění a vražedný skandál. Celý národ neapolský, včetn

vůbec nic nedělal, ale o to víc mrzela mě. Pak jsme se odtamtud ztratili."

„Domů?<<

„Ano. Před městem jsme zastavili, já jsem roztáhl všech deset p a složil jsem zlostnou přísahu, že už nikdy v životě nevsednu podobnou bestii, protože ať je to, jak je to, protentokrát jsem měl než dost!"

„Tu přísahu jste vždycky dodržel?"

„Vždycky."

„A co kdybyste byl zdráv a nastoupil k vojsku?"

„Já jsem byl zdráv a nastoupil jsem k vojsku. Nohu i nos j ztratil až později."

„Ach tak. Kdyby vás vsak zařadili mezi kavaleristy, byl b nucen svou přísahu porušit."

„To by mě ani nenapadlo!"

„Ale přece!"

„Vždyť já jsem byl zařazen ke kavalerii a dokonce k husarům!"

„A nejezdil jste?"

„Ne. Vyprávěl jsem rytmistrovi svou historku, ale slib nec uznat. Byla to zlá doba, na kterou nikdy nezapomenu. Na koně nemohl nikdo dostat, a když mě tam náhodou násilím vysadili z strany, zase jsem hned z pravé strany sklouznul dolů. Koni se při nevedlo špatně, ale mně o to hůř. Ať je to, jak je to, moje záda vždy modrá a ve vězeňské cele jsem měl stálé ubytování, včetně v se suchým komisárkem."

el střílet, mlátit a bodat, vždycky jsem se tvářil, jako by mě zranila
ka, a padl jsem do nějakého zákopu. Myslel jsem, že tam budu v
pečí, ale nazdar hodiny! Přiřítila se kavalerie, byli to kyrysníci, a
jednoho strážmistra mi šlápl na koleno, ať to vezme čert, ale ne
eno, nýbrž koně! Ale čert mi vzal koleno! Naši byli zatlačeni zpět a
ž jsem chtěl zdrhnout, přepadlo mě pár nepřátelských pacholků,
mě zajali. Měl jsem jít s nimi, ale já jsem nechtěl. Bránil jsem
u kůži a tak se jeden rozpřáhl šavlí, a protože jsem se v tom
mentě zrovna otáčel, rána nešla na rameno, ale zasvištěla mi přes
čej a vzala mi můj nos. Ten už jsem nikdy nenasel, i když jsem se
u lumpů zbavil. Potom mi začal v koleni zánět a museli mi nohu
nout. Kdybych byl rakem, tak by mi noha i nos zase narostly, ale
užel jím nejsem. Holt to mají ta některá zvířata mnohem lepší, než
lidi."

Kurt zaplatil.

„Pojedeme?"

„Ano."

Opustili hostinec a společně vyšli. Brendel se zeptal:

„Vy nenasednete?'"

„Ne, neboť také nejedete. Takhle se můžeme lépe bavit. Unavený
ec nejsem. Nevíte, jestli pan páter Walther občas nepíše vašemu
ovi?"

„Každý týden od něho přijde psaní."

„Byl dříve vychovatelem v Helbigsdorfu a teď je tam také pasto-
"

„Taky ne."
„Přece musí mluvit?"
„Hm, můžu s vámi mluvit já, mladý pane?"
„Ano."
„A mohl by s vámi teď mluvit sultán nebo císař z Maroka?"
„Jistěže ne."
„Proč ne a zač ne?"
„Protože tu ani jeden z nich není."
„Správně! A ze stejného důvodu nemluví ani Anně."
„Ona není ve mlýně?"
„Ne."
„A kde je?"
„To nikdo neví."
„Ne? Rodiče přece musí vědět, kde se jejich dcera nachází?"
„Ne, nevědí to. Anně beze stopy zmizela!"
„Nemožné? Měla nějakou nehodu nebo opustila tajně mlýn?"
„Nehodu v žádném případě nemohla mít, protože ať je to, jak
kdyby se jí něco lidského stalo, jistě by se našla nějaká ta stopa."
„Takže odešla tajně?"
„Možná ano, možná ne."
„Nic jiného si člověk myslet nemůže."
„To se vám jen zdá. Proč by měla Anně tajně odcházet z mlýna
„Snad se dostala do rozporů s rodiči."
„Do rozporů? Takové rozpory v Pekelném mlýně nenajde ž
člověk! Naopak, Anně jednala s rodiči tak jemně, že by to žádné

Ano. Jeho tok by nedokázal odnést žádné utopené tělo. Kanibaly v
í taky nemáme."
Co na to říká mlynář?"
Už nic, ale od té doby jsem neviděl v jeho tváři úsměv."
A mlynářka?"
Pláče a naříká. Co jiného by ženská v takové situaci mohla dělat?
zde už máme Himmelstein, vidíte? Vypíná se před námi jako
ký obr."
ahnuli za oblouk cesty, který dosud skrýval město i hrad a nyní se
í objevilo před jejich zraky.
Překrásné!" zvolal Kurt a bezděčně zastavil. „Hrad je vidět
eka, pozoroval jsem ho už několik hodin, ale tak malebnou krásu
bdivovat teprve zblízka. Na místě bych ho namaloval."
Na to budete mít dost času později, mladý pane. Nyní jste chtěl jít
nlýna."
Kde leží?"
Tam nahoře za městem."
My půjdeme městem?"
Ne. Obejdeme je tamtou roklí."
rzy se dostali do rokle. Kurt obdivoval její divokou romantiku
šenými slovy:
Nyní chápu, proč se tohle místo nazývá peklem. Je to zde sku-
ě děsivé. Vůbec bych se nedivil, kdybych zde zahlédl rejdit různé
ly a démony. Ta tmavá směsice skal a trosek je úchvatná."
Přijďte sem za soumraku, mladý pane! Teprve potom je zde
ostrašně a tmavě, zatímco nahoře svítí zlatě okna a hrad se halí do

„Ten druhý je ženský?"

„Ano. Ti otcové tam naproti a matky zde naproti mají být ve pobožní!"

„Vždyť je to také náplň jejich životů!"

„A navzájem se podpírají při těžké cestě k nebesům!"

„Ach! Oni se snad navštěvují?"

„Velice často a velice mnoho se o tom povídá. Je to skute zvláštní, že jsou to tajemství, o nichž se všeobecně ví, ale nikdy byla odhalena."

„Je to pouze tušení?"

„Snad i něco víc."

„Kdo bydlí nyní na hradě?"

„Starý zámecký správce Geissler."

„Slyšel jsem o něm."

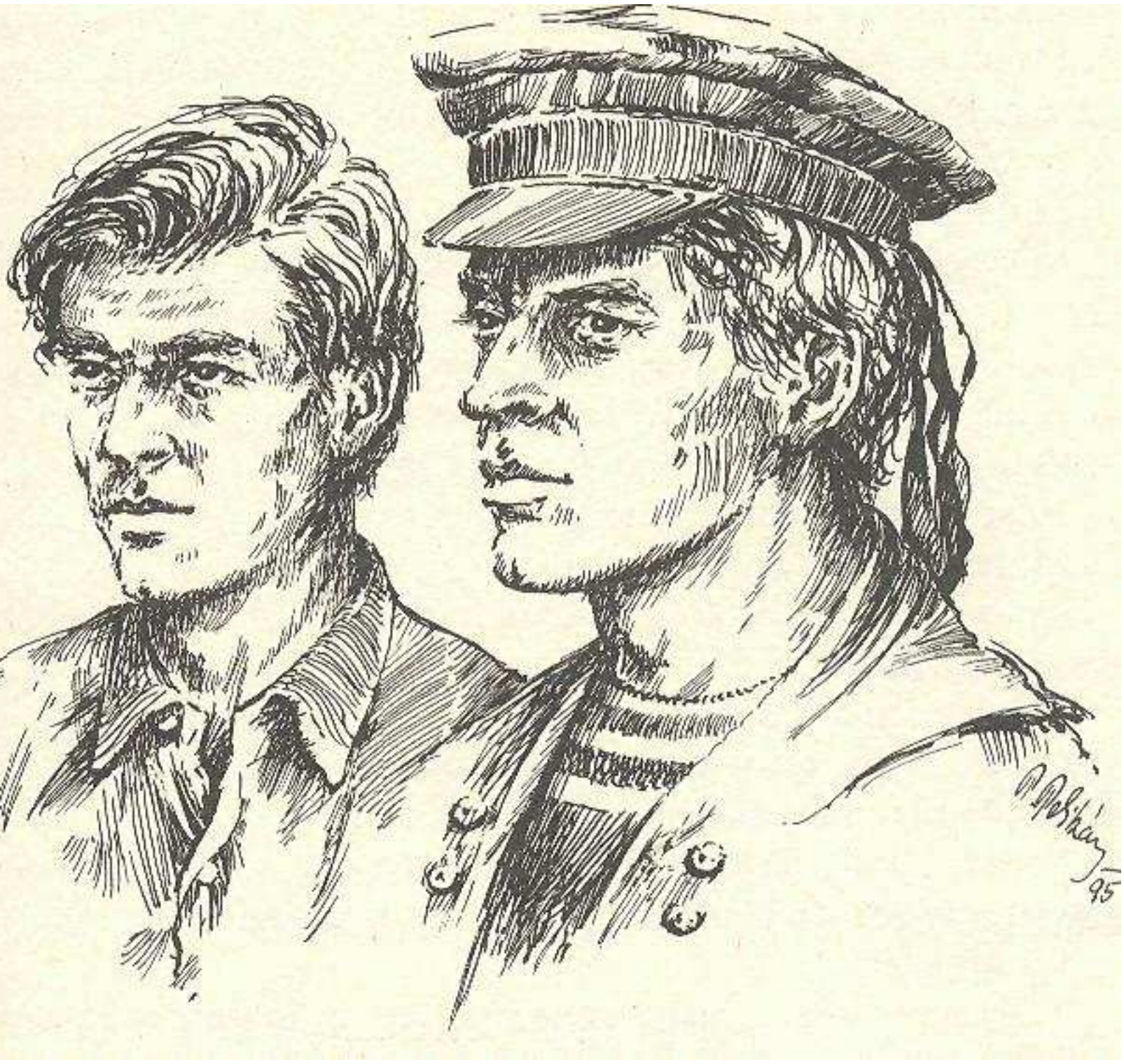
„Ano? Asi nic dobrého, že můj milý mladý pane?"

„To jste uhodl. Díky jemu totiž uprchlo několik důležitých věz Hochbergu. Naštěstí byli v Helbigsdorfu znova zatčeni. Mluvilo tom, že právě tento Geissler útěku napomáhal, aniž by o tom v někdo zjistil něco bližšího."

„Znám tu historku dobře, neboť páter Walther vše vyprávěl, k krátce potom navštívil mlýn. Tehdy byl ještě vaším učitelem a tv že vy sám jste ty chlapy zajal, třebaže jste byl ještě chlapec."

„Nebylo to pro mne nic nesnadného," usmíval se Kurt.

„Můžete tedy předpokládat, že máte ve mlýně tu nejlepší pov Mimo to je ještě zvláštní, že v době, kdy došlo k tomu útěku z věz

Skutečné jsem Franzovi tak podobný?"

nahoře mají taky svou čest a nechtějí mít nic zadarmo. Přitom
oná jarmark a tam to probíhá jako při stavbě babylonské věže.

„Jakou?"

„Skutečně jsem Franzovi tak podobný?"

„V nejvyšší míře — jako byste byl jeho dvojčetem. Prostě vejce vejci."

„Mohli by si mě s ním splést?"

„Mimořádně snadno. Hlavně kdybyste mluvil zdejším dialekte

„Dobrá, udělejte mi něco k vůli. Neříkejte nikomu, že do m přišel někdo, kdo je sluhovi tak podobný!"

„O to se postarám, můj milý mladý pane!"

„Hospodský a přítomní hosté o tom nebudou mluvit?"

„Možná ano. Uškodilo by vám to v plánech?"

„Možná ano, ale zakázat jim to nemůžeme, neboť by to bylo nápadné, že?"

„Záleží na tom hodně?"

„Ó, ne! Pouze mám v úmyslu mít prince chvíli za blázna, kdyb náhodou viděl a považoval mě za sluhu."

„Potom si tedy dávejte obrovský pozor, aby se vám nepřih neštěstí, protože ať je to, jak je to, princ není žádný dobrák."

„Už ho znám!"

„Tady už je mlýn, mladý pane a chcete-li, můžete si vyzko jestli jste tomu Geisslerovi podobný nebo ne. Zaručeně si vás s spletou."

„Uvidíme."

„Já musím do stáje, ale vy běžte hned do místnosti, milý m pane."

VéééénH!"
Já ---------- "
Já ---------- já vylítnu ven, že?! To jste chtěl říct! A hned se tak
e!"
vedl se, přistoupil ke Kurtovi a uchopil ho rukama za paže.
Vpřed, chlapečku! Zde v Pekelném mlýně můžeš potkat akorát tak
la a satana!"
Ale já hledám ----------"
Tak dost! Ven!"
opadl Kurta kolem těla a už ho chtěl vystrčit ze dveří, ale udělal
kvapivé gesto, když se mu nepodařilo mladíka, který neudělal
ný pohyb obrany a odporu, dostat byť o jedinou píď z místa, na
ém stál.
Nedělejte si námahu, pane Uhligu," pravil srdečně Kurt. „Pokud
ůjdu dobrovolně, nedostanete mě ven ani párem koní!"
Člověče, kde vzal takovou sílu?! To mu ale nepomůže, stejně
sí vypadnout ven!"
Počkejte s tím, dokud vám nevyřídím mé pozdravy."
Pozdravy? Chtěl bych vědět, od koho mi on může přinést nějaké
dravy, co?"
Od pana pastora Walthera z Helbigsdorfu."
Od něj? Nekecá náhodou? Asi budou lítat facky na jeho hlavu!
pastor by si dal pozor, aby ke mně poslal takového Belzebuba!"
Pozdravuje vás i generál von Helbig."
Pan generál----------?"

„Ne? Proč?"

„Protože ten Kurt jsem já!"

„On? Bláznívej chlape! Ven? Už mu to říkám naposledy!"

„A zde je dopis od pana pastora Walthera, který mi dal s sebou/

Vytáhl z kapsy dopis a předal ho mlynáři. Ten se podíval na adı

„Skutečně, je to rukopis pana pastora!"

„Tak si ten dopis přečtěte, pane Uhligu. Obsah vám vše vysvětl

Mlynář rozlepil obálku a nyní přistoupila i mlynářka. V rohu s Klaus, chasník. Jeho značně dlouhý nos nasával velice podez vzduch; — špička se otáčela jednou vpravo, podruhé vlevo, kdyby si chtěla udělat jasno v nějaké nanejvýš podezřelé věci. Po znenadání poskočila shora dolů a při tomto jejím pohybu se cha zvedl.

„Mistře!" zvolal, přerušuje jeho čtení.

„Co?"

„Ten mladý muž zde, není Franz Geissler."

„Ach!"

„Ale po čertech se mu podobá. To je jasné, mistře!"

„Takže ty chceš taky ---------- "

Chasník ho přerušil tím, že ho vzal za paži a přivedl ke Kurtovi

„Přece si ho prohlédněte! Má černé oči a blonďaté vlasy, ale F má hnědé oči i vlasy. Také nevypadá tak silně a vznešeně, jako te To se přece rozumí samosebou, mistře!"

Kurt se vesele usmíval, mistr i mistrová začali být nejistí a ro čití. Mistr rychle dočetl dopis a potom překvapeně řekl:

Zatímco podával Kurtovi ruku, udělal jeho nos výmluvný pohyb
ž svědčil o tom, že by se i tento čichový orgán rád zúčastni
lávání rukou.
„Tak tedy buďte vítán!" zaznělo ode dveří. „Protože ať je to, jak je
tohle je pan námořní kadet, kterého jsem přivedl."
„Tys ho přivedl?"
„Ano," odvětil Brendel s vážným hrdým posunkem. „Potkal jsem
v Lučním výčepu před městem a málem jsem ho taky považoval za
o rošťáka Franze. Ještě, že jsem si povšiml jeho výslovnosti."
„Jak se zdá," mínil Kurt, „neměl bych být kvůli mé podobnosti s
m mužem příliš domýšlivý."
„Je všemi obyvateli okolí nenáviděn a proklínán," odpověděl
ynář. „A pokud vyjdete ven, uvidíte samé zamračené tváře a
yšíte mnoho zlých slov, dokud vás budou považovat za Franze."
„Myslím, že se nenechám vidět příliš často, neboť jaksi nemám v
yslu, být hned odhalen."
„Proč?"
„Chci se upřímně přiznat, že bych rád něco provedl nejen tomuto
nzovi, ale i jeho pánovi."
„Aha! Takže se s ním chcete nechat zaměnit?"
„Ano. Proto se nenechám spatřit dřív, dokud oba nepřijedou."
„Od toho bych vás měl odradit; s princem se nedá špásovat."
„Nebojím se ho."
„To vím. Walther mi vyprávěl o vaší dřívější příhodě v lázních."
„Na který den připadne pouť?"

Brzy seděli vedle sebe venku pod zelenou střechou. Večer pomalu skláněl nad údolím a čím níže klesalo slunce, tím jas začínal svítit hrad v jiskřících paprscích loučícího se dne.

„Krása! Jedinečná nádhera! To jsou barvy a odstíny, jaké nedok napodobit žádný malíř."

„Sedával jsem zde velice často," odvětil mlynář, „a kochal se tí pohledem. Nyní bych ale raději plakal a nadával, když pohlé nahoru na hrad."

„Přišlo z těch míst něco zlého?"

„To tvrdím, třebaže pro to nemám žádné důkazy."

„Obchodně?"

„Ó ne, v této souvislosti si nemohu nijak stěžovat. Platí přesně co si ode mne koupí. Ale — přece víte, že jsem měl dceru?"

„Snoubenku faráře z Helbigsdorfu?"

„Ano."

„Zmizela, jak mi to dopoledne vyprávěl Brendel."

„Beze stopy. Je to nepochopitelné, pokud snad není skutečností hrůzné tušení. Všechno vlastně začalo v tomto loubí."

„Ach!"

„ ‚Pomatený princ* zde vypil sklenici mléka, aniž bychom ho zr Při tom se choval k mé dceři tak neslušně, že jsem byl nucen energicky vykázat. On mi potom vyhrožoval a jím vyřčené hro snad souvisejí se zmizením dívky."

„Snad nechcete říci, že ji přemluvil, aby ho tajně následovala?"

m stranou, abych se vyhnul a poznal jsem dva muže, nesouc
aký předmět. Nejdříve jsem si myslel, že by mohlo jít o zloděj
uky, ale když přišli blíže, zjistil jsem, že nenesou na rameno
el, ale ženskou postavu. Měli začerněné tváře a šaty nebyly takové
ych je mohl později rozlišit. Vystoupil jsem se sukovicí a volal na
aby zastavili.
Mlynář!' zvolal jeden, upustil náklad a prchal pryč. Asi věděl, že
m dost silný, abych si to mohl rozdat s oběma. I když —" dodal s
ěvem, „vás jsem ještě nedorostl, jak to tak vypadá!"
„Moře posiluje, můj milý. Není se čemu divit. Ale prosím, pokra
te! Vaše vyprávění mě velmi zajímá."
„Nyní si ani druhý netroufl, aby se s mou maličkostí utkal. Odhodi
meno a co nejrychleji následoval toho prvního. Ke svému
většímu překvapení jsem zjistil, že je to má dcera, které svázal
e i nohy a zalepili ústa i oči."
„Pronásledoval jste ty uprchlíky?"
„Ne. Nutnější bylo zbavit Anně náplastí a pout. Když se to konečn
dařilo, jistě bych ty lumpy už nedohonil."
„Hlas se vám nezdál povědomý?"
„Už jsem jej dříve slyšel, ale abych poznal podle jediného slov
jitele, to nebylo možné."
„Podal jste nějaké udání?"
„To je přece samozřejmé. Vypukl kolem toho obrovský rozruch
udání zůstalo bez výsledku. Od té doby se má dcera večer z mlýn
zdalovala, ale ani během dne se neodvažovala příliš daleko. Z

DEMO

„Nepoznali jste je?"

„Bohužel ne."

„To jsou téměř neuvěřitelné věci, když si člověk uvědomí doby loupeživých rytířů a Rinaldínů jsou už dávno pryč. Udal jst i tentokrát?"

„Zajisté, Vyhlásili pátrání — ale to bylo jediné, co jsem dokázal,"

„A potom?"

„Uplynulo mnoho měsíců a my jsme na tyto událostí pon zapomněli. Walther se stal pastorem a psal, že by se rád oženil. A s matkou pracovaly pilně na výbavě a dlouho do večera obě sec a šily v horní komoře. Neměli jsme co mlít a tak jsem šel s chasníl a ostatními pomocníky spát. Tu zaznělo dole od mlýna volání n kého tlumeného hlasu. Obě ženy se zaposlouchaly.

‚Anne!" zaznělo jasně k nim nahoru.

Děvče otevřelo okno.

‚Kdojedole?'

‚Já.[t']

‚Kdo?<

‚ Walther,[4]

‚Ty? Je to možné?*

[7]Chtěl jsem vás překvapit. Prosím, otevři, Anně!'

S radostí v srdci běžela beze světla dolů. Když otevřela domc dveře, zaslechla matka lehký výkřik. Pochopitelně ho připisov radosti ze setkání. Vzala lampu, aby těm dvěma osvětlila schc

„Nevedla k ničemu, neboť jsem nemohl vyslovit ani jméno!"

„Proč ne?"

„Co by mi asi pánové odpověděli, kdybych jim tvrdil, že dcer oupil ‚Pomatený princ'?"

„‚Pomatený princ'? Ach! On je skutečně asi jediný, kdo by by odobné lumpárny schopen. Proti takovým pánům je však možn ystoupit jedině tehdy, když existují skutečně pádné důkazy a ne vratitelné důvody pro podezření. Byl přítomen na Himmelsteinu obě, kdy zmizela vaše dcera?"

„Ne, ale taky to nebylo třeba. Byla mu dodána později."

„A během těch prvních pokusů zde byl?"

„Ano."

„Učinil jste nějaká pátrání ve směru vašeho podezření?"

„Všechna možná. Také páter se ze všech sil snažil, ale zdá se, že u tichosti změnil svůj názor."

„Co by si měl myslet?"

„Že Anně odešla se svým tajemným zbožňovatelem zcela dobro lně. Pro pravdivost mého udání nejsou žádné skutečné důkazy buze mé čestné slovo."

„Tomu by se přirozeně mělo důvěřovat. Kdybych byl kriminalis-ta noval bych vyřešení tohoto tajemství všechen svůj čas."

„Bylo by to stejně marné jako všechno, co bylo dosud učiněno aději to necháme být, není dobré v tak hlubokých ranách příl oubat."

Zvedl se a opustil loubí, aby se prošel po zahradních pěšinkách

Dole šuměl potok a mlýnská kola klapala stejně nepokojně, ja
myšlenky v mladíkově hlavě. Stále se nemohl zbavit úvah o zmiz
bou dívek. Byl čilý, jako by se právě probudil z posilujícího spán
ádherný večer ho táhl ven a tak se rozhodl opustit mlýn a udělat
rocházku k himmelsteinskému kopci.

Sešel dolů po schodech a nejdříve zašel do mlýnice, kde prá
Klaus a Brendel nasypali novou dávku obilí do podavače.

„Ještě nespíte, mladý pane?" zeptal se Klaus, zatímco jeho r
dělal pohyb nejvyššího překvapení nad tím, že člověk může být
louho vzhůru, aniž by ho k tomu nutila neodkladná práce.

„Ještě ne. Tato noc je příliš krásná, aby člověk mohl jen
snout."

„Hm, ale přesto si myslím, že noc je nejkrásnější ke spánku.
omu ji máme, to se rozumí samosebou."

Takovou poetickou noc musí člověk vychutnat, milý Klausi." „An
—- ale v poetické posteli, milý mladý pane! Nemám snad pravdu,
Brendele?"

„Přirozeně! Já bych byl rád, kdybych mohl spát, protože ať je
ak je to, v celém světě není nic lepšího, než trocha klidu, který člov
pravdu potřebuje, když mu někdo uřízl nohu!"

„Naštěstí mám ještě obě a tuto noc v^\izi\\, ab^ch se \ešté ttocYw
prošel."

„Prošel? Teď v noci?" ptal se Klaus, zatímco se jeho nos rozhořčen
zvednul. „Ano."

„A kampak, smím-li se zeptat?"

Odešel. Rokle byla tmavá, ale na obloze svítily jasně hvězdy, takž
z potíží došel na silnici, která vedla nahoru na kopec. Dal se po ní
malu kráčel nahoru. Tu i tam zavrzal v trávě cvrček a snící pták z
e vyrazil krátké zapísknutí. Jinak bylo vše tiché a klidné a třebaž
tě nenastala půlnoc, nikoho na této opuštěné cestě nepotkal.
Dostal se až k ženskému klášteru a kráčel kolem jeho temných zdí
ž by mohl zjistit nejmenší známku života. Pobožné sestry se as
vno odebraly na lůžka, nebo klečely ve svých celách, aby v klidu
mlouvaly s tím, jehož nevěstami se staly.
Později míjel zdi mužského kláštera, které byly stejně tiché
murné, jako zdi kláštera ženského. Kráčel svou cestou bez cíle
šel ke kapličce a dále k hradu, před jehož vraty tato široká cest
nčila. Z ní se však větvila další úzká pěšina, které vedla podé
ějších zdí, chráněných širokým příkopem. Cestička vedla ke skále
ž nejvyšší bod byl vlastně vrchol kopce a byl ve stejné výši
nbuřím hradu.
Byl už někdy tento hladký a strmý skalní kužel pokořen? Vylezl už
kdo nahoru? Snad, ale nebylo to příliš pravděpodobné, neboť
nu, aby se to dokázalo, bylo třeba chladné odvahy a pevnýcl
nou. A přece dostal Kurt zvláštní chuť to vyzkoušet, ačkoliv byl
c. Jistě by bylo vítanou odměnou spatřit z vysokého osamělého
hu rozsáhlou rovinu dole, zalitou měsíční září. A Kurt byl nejlepš
šplhu na školní lodi. Výstup na kopec při nočním osvětlení přec
mohl být nebezpečnější, než šplhání na oka a ráhna lodi, která j
ítána sem a tam vysokými vlnami v bouřlivé temné noci.

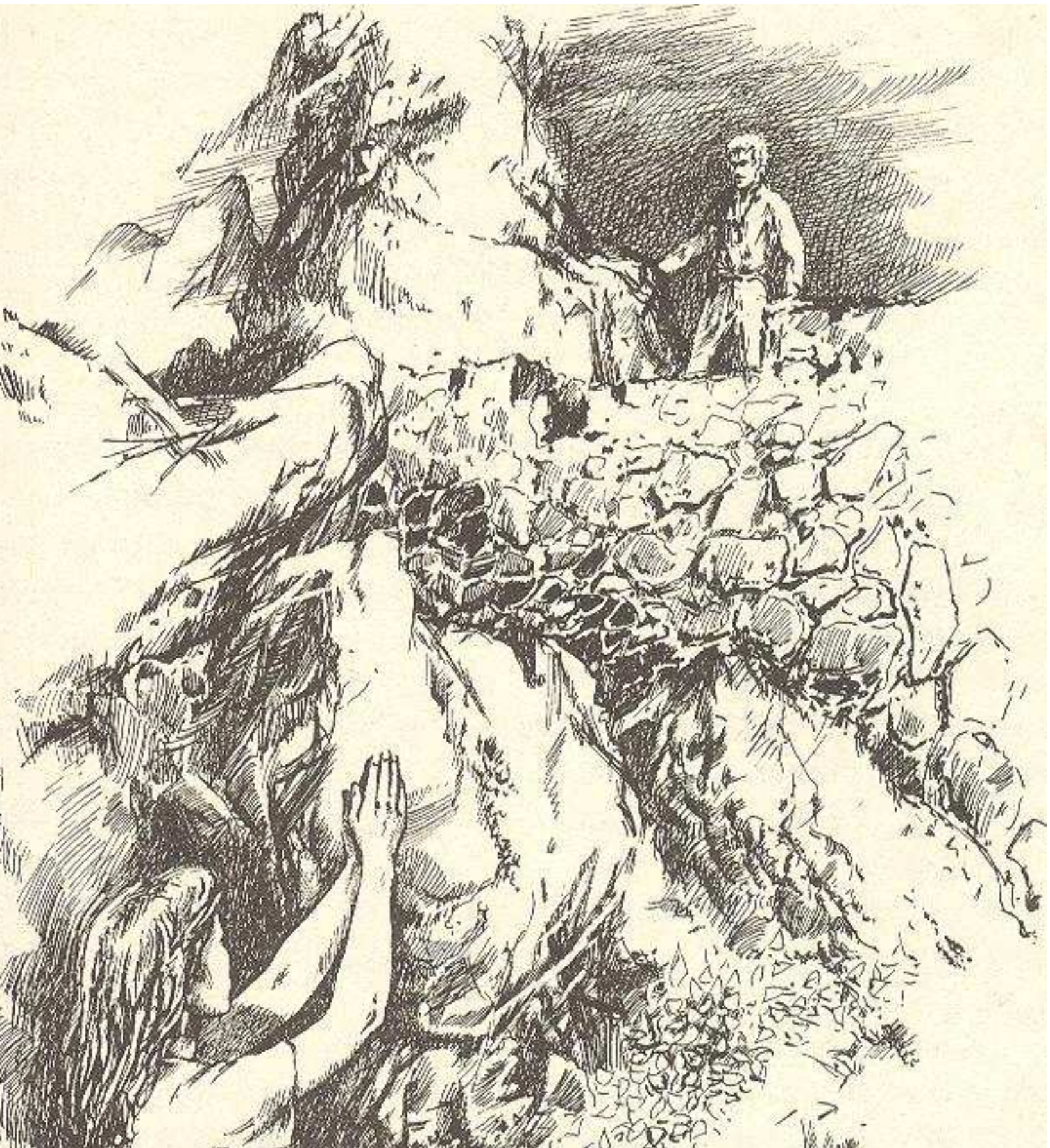
poslední hodiny nemyslel na nic jiného, než na unesené dívky a p
se není možné divit, že jeho fantazie začala plně pracovat. Mohl
snad únosy souviset s touto neznámou ženou? Ona tam tak touž
hledí střílnami —

Zeď nebyla příliš vzdálená od skalního kužele, na němž l
Kdyby se mohl rozběhnout, mohl by snadno přeskočit příkop a d
se k jejímu úpatí. Po deskách na okraji cimbuří by se dostal k
celého nádvoří k zahrádce, která ostatně nebyla příliš daleko, n
Kurt slyšel zvláštní šelest, asi tak, jako kdyby si neznámá brou
nějakou melodii.

Ta melodie mu připadla známá. Zaposlouchal se. U druhého v
již rozuměl i slovům, která k melodii patřila:

Když jsem prvně poznala, Že
se láska zlomila, bylo mi, jako
kdyby zmizelo slunce
uprostřed dne bílého. Ta
slova zněla tak smutně: jdi
pryč, jdi pryč a navždy, tehdy
jsem cítila smutně, že láska se
ztratila provždy

Text této písně i způsob, kterým byla píseň velmi tiše zpív
vyvolaly v Kurtovi živou představu, že se zde skutečně jedná o os
která se ocitla v postavení, kdy je jí nutno pomoci. Dále slyšel:

Když se dvě srdce loučí, která
si patřila, nastane velká
bolest, které zde nikdy nebyla.
Jak smutně zní ta slova: jdi
pryč, jdi pryč a na vždy, když
se dvě srdce loučila, která si
patřila!

Jakmile začal, vyskočila dívka z lavice a obrátila se k místu, kterého zpěv vycházel. Kurt se zvedl ze své ležící polohy.

V záři měsíce ho ihned zahlédla.

Tu sepjala ruce a prosebně je zdvihla nad hlavu.

„Pomoc!"

Nebyl to výkřik, protože nemohla hlasitě volat — spíše s zašeptala. Kurt však velice dobře rozuměl. Z obavy, že by jí r odpovědět hlasitě, pokynula varovně prstem a ukázala k hrad budovám. Věděl, co tím míní, ale musel jí říci alespoň jediné slov

»zítra\

Rozuměla jeho tichému zvolání, neboť přikývla. Ještě něk okamžiků zůstala stát a potom zmizela. Viděl, jak jde zadním dvo a vchází do jedné budovy.

„Že by to byla Anně?" ptal se sám sebe. „Nemožné! To b muselo už dávno prozradit. Bude to jiná dívka, která je zde z nějak důvodu držena. Pomohu jí, aniž bych o tom řekl cokoliv mly-nan.

Vydal se na zpáteční cestu, přičemž jeho pohled padl na mu klášter. V zahradě kláštera, hned u horní zdi, kde ležely hroby

Plodná země!"
Hahaha, pokud je dobře obdělaná. Je to dost hluboké?"
Ne, musí to být hluboké alespoň dva lokte. Člověk musí být
trný i v takových záležitostech. Mohly by nastat okolnosti —"
Hloupost! Jaké okolnosti by to měly být? Zde se jedná jen o
bytečnou práci, kterou nám tím přidělají. Pobožné matky by se
y postarat samy, aby takovéto přebytky co nejlépe odstranily."
Ony nemají hřbitov."
A musí to být hřbitov? Jáma nebo oheň by posloužily stejně
ře. Rád bych věděl, které sestře za tuto práci vděčíme."
To zjistíme během příští návštěvy. Určitě ne té, která trčí dole v
é chodbě."
Zajisté. U této nemůže přijít podobná milost v úvahu. Páter
nardus se jí ze všech sil snažil obrátit, ale nepodařilo se mu to,
aže je nejkrásnější a nejobratnější muž celého kláštera."
Chtěl bych vědět, jestli je to sestra nebo host."
Host!"
Skutečně?"
Ano."
Odkud to víš?"
Sdělil mi to důvěrně kuchařský mistr. Jeho bratr, hradní správce,
em přivedl."
Tajně?"
Samozřejmě. V noci ji přivedla jeho žena."
Aha! Takže nám ji sem dal do opatrování pán!"

„Pán si to nepřeje. Chce ji donutit k poslušnosti nudou. Dobrov
dar je cennější než vynucený."

„To ji nepřivedli ještě na , vyhlídku'?"

„Ale ano. Poskytli jí knihy a obrazy, které ji měly učinit povol
strčili ji na , vyhlídku', kde se musela dívat na naše schůzky, třel
sama nechtěla — nic nepomohlo. Měla by tu být ještě sestra Clara

„Žádnou sestru Claru jsem neznal."

„Když byla zde na Himmelsteinu ona, byl jsi ještě v klášte
Neustadtu. Ona byla Venuše i fúrie v jedné osobě. Najednou
zmizela."

„Kam?"

„To se nikdo nedozvěděl. Claře nedokázal odolat žádný novic
host. V jejích očích zářilo nebe i peklo zároveň — jak sama ch
Hotovo! Pomodlíme se paternoster.*)"

Kurt zaslechl jednotvárné mumlám modlitby a později jejich
chod pryč.

Co zde ti dva muži dělali? Zahrabali nějaký předmět? Každopá
Ale co to bylo za předmět? Byl příliš mladý a neměl zkušenosti,
dokázal pochopit vyslechnutá slova v celém jejich významu. Rozl
se přesto, že si místo poznamená a nožem udělal na zdi znamení.

Co to bylo za hosta, o kterém mniši mluvili? Měla to být komt
Snad ne dokonce komtesa Toska von Mylung? A kdo byl ten
který poslal v noci tohoto hosta pomocí paní správce hradu? Proč
být tento host obrácen, ten, který se dokáže bránit nožem? Proč
komtesu na , vyhlídku' a co se tím slovem rozumělo?

Pověry!"
Žádné pověry, ale čistá pravda! Je tam velký provoz — chodí tam,
ši k jeptiškám, protože ať je to, jak je to, proč by se neměli mít
i a sestry tak trochu rádi?"
To se rozumí samosebou!" vpadl do toho příchozí Klaus a jeho
pokývnutím potvrdil jeho slova. „Ale teď jste zaručeně úplně
ven, mladý pane, že?"
Není to tak zlé. Dobrou noc!"
Dobrou noc!"
ledal spánek, ale dlouho ho nemohl najít. Prožité události roz-
y jeho city a smysly a když už konečně usnul, přežívaly zážitky i
avy dnešního dne v jeho snech.
dyž se probudil, bylo už slunce vysoko na obloze. Mlynář ho
dravil:
Dobré ráno, milý pane! Vyspáno?"
Více než dobře! Příliš dlouhý spánek unavuje."
To je pravda. Slyšel jsem od svých chasníků, že jste si v noci vyšel
rocházku?"
Večer byl příliš krásný, než abych ho mohl zaspat."
Povede se vám jinak, až se dostanete do mých let."
Snídaně! Snídaně!" volala na ně přátelsky mlynářka. „Mládež
í mít stále hlad, jinak se z ní nic dobrého nevyklube!"
Chuť i hlad mám, k tomu se musím přiznat," smál se Kurt. „Takže
ně bude něco velice moudrého a chytrého! Ale co — to je otázka!"

Po snídani se Kurt vydal na procházku do mlynářovy zah
Všiml si Brendela, který byl zaměstnán u záhonů. Také Klaus b
zahradě, neboť mlynář se nyní věnoval mlýnu sám. Mladý
nevěděl, jakým způsobem by mohl přednést svou žádost.

„Salát vyrostl dobře?" zeptal se.

„To se rozumí samosebou," pravil Klaus a jeho nos také přikýv

„A okurky?"

„Taky."

„Fazole a hrách?"

„Ještě budou!"

„Cukrové dýně?"

„Výtečně!"

„Cibule, květák, mrkev a ředkve?"

„Se vším jsme spokojeni!"

Starý chasník se tvářil, jako by vůbec neměl tušení, že tyto ot
vedou k něčemu, co muselo teprve přijít.

„Ty záhony ošetřujete vy?"

„Ano."

„I když přes noc pracujete ve mlýně a přes den musíte spát?"

„Hm, my se střídáme a kdo má čas, stará se o zahradu. T
rozumí samosebou, že Brendele?"

„Ano. Pracujeme taky v zahradě, pane Schubert. Anně je pr
tato mezera se musí vyplnit."

„Kdo se stará dnes v noci o mlýn?"

„Já a mistr."

Znal jsem jistého Schuberta. Měl bratra a ten se stal námořníkem.
to Schubert byl kovářem." „Mám strýce, který je kovářem."
Ten, kterého mám na mysli, byl vrchní tovaryš u dvorního kováře
ndauera a měl jistou vadu řeči."
To je můj strýc! Strýček Thomas!"
Skutečně? Hrome, to se hodí! Thomas a já jsme nejlepší kamarádi,
můžou být. Táhli jsme spolu několikrát do boje a ani později jsme
navzájem neztratili z očí. Jen posledních pár let pozdravy zřídly a
onec ustaly úplně. Co dělá můj starý kumpán?"
Ó, tomu se vede dobře! Oženil se!"
Oženil? A hrome!"
Chasníkův nos vyjel nahoru, jako by si na něj sedla vosa.
Koho si vzal?"
Bohatou vdovu a hostinskou Barbaru Seidenmüllerovou."
Aha! To je ta Barbara, o které stále mluvil! Všichni tři, totiž
omas, Baldrián i Heinrich do ní byli zamilovaní. Vítězně z toho
y vyšel váš strýc?"
Ano. Ale to ještě není vše."
Co ještě?" - „Stal se dvorním kovářem a Baldrián s Heinrichem u
o pracují."
To je skutečné štěstí. Protože jste synovec mého starého kámoše,
m vás dvojnásobně raději! Kdybych vám mohl udělat cokoliv k
i, jen si klidně řekněte! Běžel bych pro vás do ohně, to se rozumí
nosebou!"
Potom přikývl i jeho nos způsobem nejvyššího souhlasu.

„Neobětoval byste pro mne několik hodin spánku?"
„To se rozumí samosebou! Jenom řekněte co mám dělat!"
„Půjdete se mnou na procházku."
„Na procházku? Ale jo, dobře. Sice to není moje vášeň, ale pro vá
to rád udělám." . „Nesmíte o tom říci živé duši!"
„Nedám to na vědomí žádné duši! Kam půjdeme?"
„To se dozvíte později. Můžeme se nepozorovaně vzdálit?"
„Ano. Půjdeme zadními dveřmi. V kolik hodin chcete vyrazit?"
„Ve stejnou dobu, jako jsem šel včera."
„Budu připraven."
„A ještě něco: nemáte několik dlouhých a silných provazů?"
„Kolik?"
„Nějaké sežeňte!"
„Jak mají být dlouhé a pevné?"
„Dvanáct loket a musejí udržet člověka."
„Hrome! Chcete se pověsit dvanáct loket vysoko?"
„Ne," smál se Kurt.
„Tak jde o dobrodružství?"
„Ano, pokud chcete spolupracovat."
„To se rozumí samosebou. Je potřeba vzít ještě něco jiného?"
„Vlastně žebřík, ale stačila by i tyč. Lehce se přenáší."
„Jak dlouhá?"
„Alespoň jako ty provazy."
„Jak silná?"
„Musím po ní vyšplhat nahoru."

Bylo to kolem vyjednané doby, když se otevřely dveře jeho míst
sti a vstoupil Klaus.
„Tady jsem, pane Schubert. Můžeme začít?"
„Ano."
„Vzduch je čistý a zadní vrátka jsem nechal přivřená. Můžeme tedy
razit."
Odplížili se dolů a nepozorovaně opustili mlýn.
„Kde máte ty věci?"
„Támhle v křoví. Můžu se teď dozvědět, kam vlastně jdeme?"
„Ano. Na hrad."
„A hrome! Chcete ho dobýt?"
„Něco podobného."
„Tak ho dobudu s vámi, to se rozumí samosebou! Ještě mi řeknete
tli ta věc tam nahoře musí proběhnout úplně tajně?"
„Přirozeně!"
„Nesmí nás nikdo vidět ani cestou?"
„Ne."
„Dobře. Nepůjdeme po silnici, ale stranou. Pojďte, povedu vás."
Vzal tyč a Kurt se chopil provazů. Opustili Pekelnou rokli a stou
i nahoru do kopce. Aniž by mezi nimi padlo jediné slovo, ocitli s
namáhavém výstupu na úrovni mužského kláštera. Nikdo j
zpozoroval. Využili skalními bloky a křovinami posetý terén, aby
připlížili až k místu, jehož včera dosáhl Kurt. Tam se zastavili.
„Co teď?[44] zeptal se Klaus.
Kurt se ocitl v jistém rozčilení, které nemohl potlačit. Přistoupi

„Hrome! Tak ji vytáhneme! Až ji budeme mít, taky se dozvíme, e vlastně zač, to se rozumí samosebou."

„Samozřejmě. Nemělo by to být spojeno se žádným nebezpeč inak bych to musel provést sám."

„Tak ven s tím! Co mám dělat?"

„Nyní sestoupíme do příkopu a na druhé straně opřeme tyč, kte budete muset držet. Já po ní vylezu nahoru a vezmu s sebou prova To ostatní se uvidí."

„Tak já nebudu mít na práci nic jiného, než čekat na váš návrat?'

„Nic víc."

„Dobře. Vpřed, to se rozumí samosebou!"

Pod ochranou stínu skály seběhli dolů do příkopu a na druhé str vystoupili až ke zdi. Tam opřeli tyč, s jejíž pomocí se dostal Kurt nahoru na zeď. Ta byla tak široká, že v ležící poloze nemohl být zd viděn. Po levé straně měl příkop a vpravo dole se rozprostíral za hradní dvůr, z něhož se člověk mohl dostat do malé zahrádky, l včera spatřil poprvé onu sedící postavu.

Mohl se k ní dostat po dvou různých cestách. Buď se mohl plazit úzké zdi; pak by se mu však nesměla zatočit hlava, neboť zmíně příkop se po několika metrech měnil v obrovskou propast — ne mohl hned zde sestoupit do hradního dvora a zjistit, jestli jsou dví do zahrádky odemčená. Druhá možnost byla přirozeně snazší. Pr přivázal provaz k části tyče, vyčnívající přes zeď a jeho druhý ko pustil do dvora.

„Držte pevně, Klausi," šeptal.

„Ani o krok blíž!" nařídila. „V opačném případě se vám stane totéž posledně."

„Ještě te zkrotím, děvko! Mám k tomu dostatek moci!"

„Myslíte! Dosud vám vaše moc příliš nepomohla!" zvolala opovlivým hlasem. „Nafackovala jsem čeledínům, správci a pár facek dostal i vy. Budu vás fackovat tak dlouho, dokud nebudu volná o mrtvá — na to se můžete spolehnout!"

„Volná nebudeš nikdy!"

„Uvidíme!"

„Ke svobodě vede jen jediná cesta a ta se jmenuje poslušnost zmi rozum do hrsti, děvče! Od té doby, co jsem tě spatřil u vás oubí, bylo jasné, že mi musíš patřit. Byla jsi hrubá a tvůj otec ostý, ale co zmůže mlynář proti princi---------- "

Kurt rozrušením nevnímal další princova slova. Tak to je dcera ynáře, to je Anně! Ta musí odtud za každou cenu! Aniž by se mýšlel, udělal několik rychlých kroků, až se ocitl za princem eřil ho do spánku takovou silou, že se zvrhlík zhroutil.

„Geisslere!"

„Ticho!" nařídil Kurt. „Já nejsem Geissler, jsem mu jenom podný!"

„Kdo tedy jste?"

„Jsem ten samý, kdo byl včera večer na skále. Chcete být volná?"

„Ó, můj Bože, ano! Vy mě ale obelháváte! Dobře vidím, že jste ssler!"

„Kdybych byl tím člověkem, praštil bych snad prince?"

„Ne."

„Tak si uvažte tento provaz pod pažemi kolem těla, vytáhnu v
ahoru. Budete mi pomáhat rukama a nohama."

Bleskurychle vyšplhal nahoru. Anně byla silná, statná dívka a st
o dost námahy, aby ji vytáhl nahoru na zeď. Konečně se mu
odařilo.

„Podívejte se tam dolů," poprosil ji. „Znáte toho muže?"

„Klaus!" zvolala.

„Hrome, Anně!" zaznělo zdola.

„Tiše, tiše!" napomínal Kurt. „Pokud budeme dělat rámus, bu
všechno ztraceno! Jste schopna slézt po této tyči dolů, když vás bu
istit provazem?"

„Zkusím to."

„Půjde to. Pojďte!"

Po několika marných pokusech se to konečně podařilo a všichni
e sešli dole v příkopě.

„Óch! Ách! Slečno Anně!" jásal Klaus, přičemž k sobě dív
amou radostí přitiskl. „Kdo by si to byl pomyslel! Jak jste se
lostala do tohoto hradu, do toho lupičského doupěte?" .

„Nechtě to na později!" pobízel je Kurt. „Nyní musíme rychle pr
Nevíme, co by se mohlo přihodit."

„Půjdeme po silnici?"

„Ne, raději tou cestou, kterou jsme přišli. Mohli by nás tře
pronásledovat!"

Vylezli z příkopu a pospíchali dál. Ještě nebyli příliš daleko, ko

KAPITOLA DRUHÁ

Páter Bowie

Damned — zatraceně! Jestli to půjde takhle dál, tak ať mě vezme
, jestli uvidíme alespoň chlup z ocasu třeba jen jediné komančské
ky!"

Muž, který vyřkl tato slova, byl široké, doslova herkulovské po-
vy. Kdyby byla ze dřeva, mohly by se z ní vyřezat dvě figury v
otní velikosti. Jeho mohutné nohy trčely v páru obrovských
inek, které měl vytažené až nahoru k tělu. Jemnou jelenicovou
tu měl ukrytou pod kabátem ze silné buvolí kůže. Na hlavě měl
ici ovázanou obrovským množstvím chřestýších kůží. Jeho tvář
a úplně stejná jako okolí, ve kterém se právě nacházel — byla
tě porostlá, takže vyčníval pouze nos a oči z nekonečné záplavy
tí, pod kterým si je v tomto případě nutné představit vlasy a vousy
ruce držel dvouhlavňovou kentuckou ručnici a ve starém šálu
em boků vězel vedle staré otáčecí pistole lovecký nůž, který se

V ruce driel dvouhlavňovou keníuckou..

patrná jizva po hlubokém řezu nož
a přes jednu tvář se táhla stopa rá
která byla jistě zasazena indiánsk
tomahawkem. — Ozbrojen
puškou systému Henry Rifle, ze kt
může člověk vystřelit dvacet pět
za sebou, bowiákem a dvěma
volvery.

„Správně/* souhlasil s ním obr.
vidět, že už nejsi takový zelenáč, j
před dvěma lety, kdy jsem tě vzal
učení. Ale co nám to teď pomů
Kamarádi jsou v pánu, koně fu
nuggety jakbysmet! Když
vzpomenu, jak pracně jsme je
Kalifornii hledali, abysme si
Východě mohli zahrát tak trochu
gentlemany, je mi nanic. Teď po
žíme za těmi prokletými Ko-manč
stejně je pěšky nedokážeme doho
Ale běda těm ho-lomkům, jestli
někdy dostanou do rukou B
Holmerse! Rozdrtím je!"

Pozvedl pěst a zahrozil jí směrem k jihu.

„Myslím, že si ještě přijdeme na své," usoudil muž, kterého
nazval Fredem.

Hi", že budou nuceni jet po-
eji. Tvůj názor není špatný. Je
ět, že máš mou školu. Proto ti ani
nám za zlé, že jsi tento nápad
tal dříve než já. Apačů se
ojíš?"
tom okamžiku za nimi něco
ustilo. Oba se bleskurychle
čili — a pozvedli své pušky. Před
i stál Indián. Byl oblečen téměř
ně jako Fred, pouze s tím
dílem, že jeho jedinou pokrývkou
vy byly vlasy a za jeho opaskem
blýskal to-mahawk velice vzácné
ce. Jeho velké oči hleděly na oba
ce vlídně a pravicí jim lehce
ynul na pozdrav. Potom promlu-
přátelským hlasem:
Bledé tváře mohou být docela
né, rudý muž je nechce usmrtit."
Ohó!" zvolal Bili Holmers. „To
me si taky vyprosili!"
ndián se usmál.
Slyšeli mí bílí bratři kroky
ého muže? Jeho puška by je

jw

Ozbrojen byl puškou systému Henry Rifle, ze které múie člověk...

Oba lovci se usadili proti němu.

Indián popotáhl šestkrát ze své dýmky — a kouř vypustil nej do všech světových stran, potom nahoru ke slunci a konečně dc zemi před sebe. Poté předal kalumet Holmersovi.

„S Apači a bílými muži je stále Velký Duch. Komančové jsou mouchy, které utíkají před dýmem našich ohňů.[4]"

Lovec opakoval celou ceremonii a odpověděl:

„Můj rudý bratr je náčelníkem Apačů, prozradily to jeho v Řekne nám snad své jméno?"

„Mí bratři před chvílí mluvili o Rimattovi, synovi Apačů."

„Rimatta? Je to skutečně jméno mého bratra?"

„Apač nikdy nelže!" zněla jednoduchá a hrdá odpověď.

To bylo setkám, že by si nemohli přát lepší. Proto se Bili zeptal

„Můj bratr je v tomto okolí sám?"

„Rimatta je sám. Nebojí se ani tisíce nepřátel."

„Kde má svého koně?"

„Stojí mezi stromy. Kde mají mí bratři svá zvířata?"

„Žádná nemáme."

Nevěřícně se na ně podíval.

„Žádná nemáte? Lovec bez koně je jako paže bez ruky!"

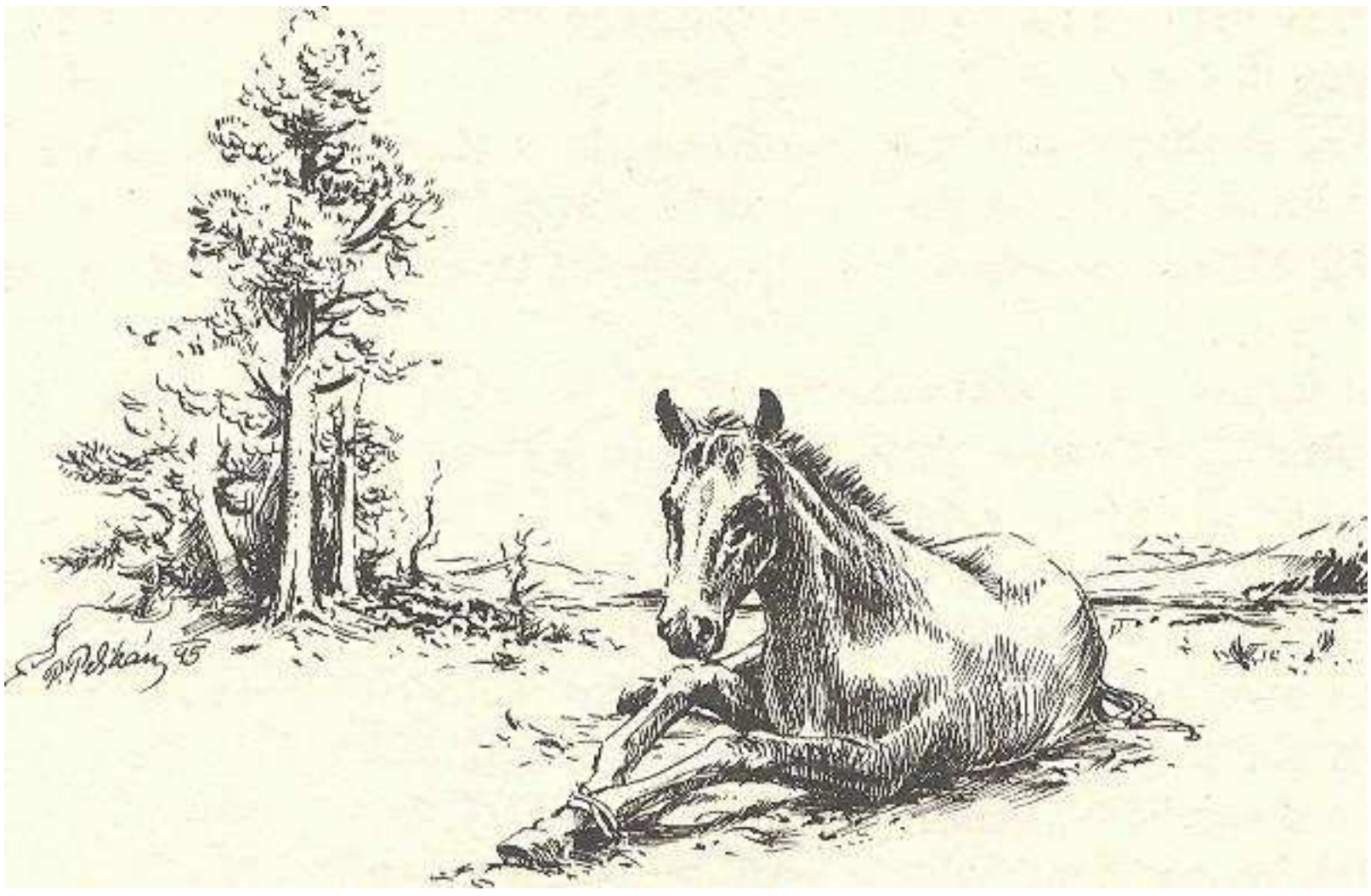
„Měli jsme velice dobré koně, ale Komančové nám je uloupili.'

„Bílí muži neměli oči, aby viděli, a uši, aby slyšeli? Proč nep komančské psy?"

„Nebyli jsme zde, když Komančové přišli."

„Nechť mi můj bratr vše vypráví!"

Mí bratři jsou dva a Komančů mnoho."
Ano."
Oba mí bratři jsou odvážní bojovníci a Komančové jsou jako
i, kteří nemají rozum. Museli si všimnout, že dvě bledé tváře
ějí. Měli počkat na mé bratry a usmrtit je. Kde vezmou mí bratři
?"
Vezmeme je Komančům."
otřebují je dříve, jinak ty komančské psy nedohoní. Ať bílí muži
ají, než se Rimatta vrátí!"
vedl se, kalumet si zavěsil zpět kolem krku, vzal svou pušku a
el mezi stromy.
ba lovci se měřili zvláštními pohledy.
Co si o tom myslíš, Frede?" zeptal se Bili.
Co si myslíš ty, Bille?"
Hm, prima chlap!"
Velice."
Mohl nás snadno odklidit."
Hm, velice."
Ten chlap se mí zamlouvá!"
Velice!"
di už k čertu *$* tím tvým velice! Chci vědět, co budeme teď
."
To rozhodni ty, jsi přece starší."
Well — dobře! Mám chuť tady zůstat."
á taky. Připadá mi, že dodrží slovo."

Tam tetel mustang se spoutanýma nohama.

„Docela jistě! Budeme raději držet huby a vyhledáme nějaké m kde bychom ho mohli klidně očekávat, aniž by nás mohl n zpozorovat."

Opustili otevřené místo a zmizeli mezi křovisky.

Bez nejmenšího zvuku uplynuly dvě hodiny a najednou stál opět na místě, kde s muži vykouřil dýmku míru.

„Uff!"

Po tomto polohlasném zvolání vystoupili lovci ze svého úkrytu

ec se ocitl na holém hřbetu zvířete, které se zarazilo a polekaně
ntalo. Potom ale začal mustang řádit — poskakoval nahoru a do
, vyhazoval a když se mu nepodařilo jezdce zbavit, vyrazil
vskými skoky ven do širé prérie.
Můj mladý bratr je dobrým jezdcem," prohlásil souhlasně Indián a
el dál.
notný kus cesty dál v savaně, ležel druhý kůň, který byl spoután
ým způsobem jako první.
Nechť si ho můj bratr vezme a později se vrátí sem."
dešel k jednomu z křovisek, kde měl ukrytého svého koně. Bili
ners přistoupil k mustangovi a učinil stejná opatření, jako prve
. Po několika okamžicích i on uháněl na divokém zvířeti do širé
e.
valo celou hodinu, než se na obzpru objevil tmavý bod a po něm
jeden. Oba body se rychle zvětšovaly a po chvíli se ukázalo, že
ou oba lovci, kteří přijíždějí na svých koních. Když dorazili k
ežku savany, vystoupil z křoví Rimatta a svého koně vedl na uzdě.
Bratři mají nyní zvířata, aby dostihli nepřítele. Potom si mohou
st sedla a vše, co budou potřebovat."
a místě, kde zastavili, bylo vidět bezpočet stop koňských kopyt.
se zaručeně přiblížil Indián ke stádu divokých koní. Jak dokázal
it dva ze stáda, o tom se nezmínil jediným slovem.
Kam pojede náš rudý bratr?" zeptal se Bili Holmers.
Bude sledovat stopy Komančů, aby viděl, kam povedou."
Nechce jet Rimatta s námi?"

„Proč?" otázal se Apač krátce.

„Kvůli stopám Komančů."

„Mí bílí bratři se nevrátí, ale budou mne následovat v stopách."

„Rimatta zná lepší cestu k dostižení lupičů?"

„Psi Komančů budou sledovat údolí Rio Pecos, jinak b chyběla voda pro koně. Tato řeka obíhá ve velkém oblouku, k téměř kruhem. Pokud mě budou bratři následovat, dorazíı Komančům daleko dříve, než předpokládají."

„Budeme tě následovat," souhlasil Holmers.

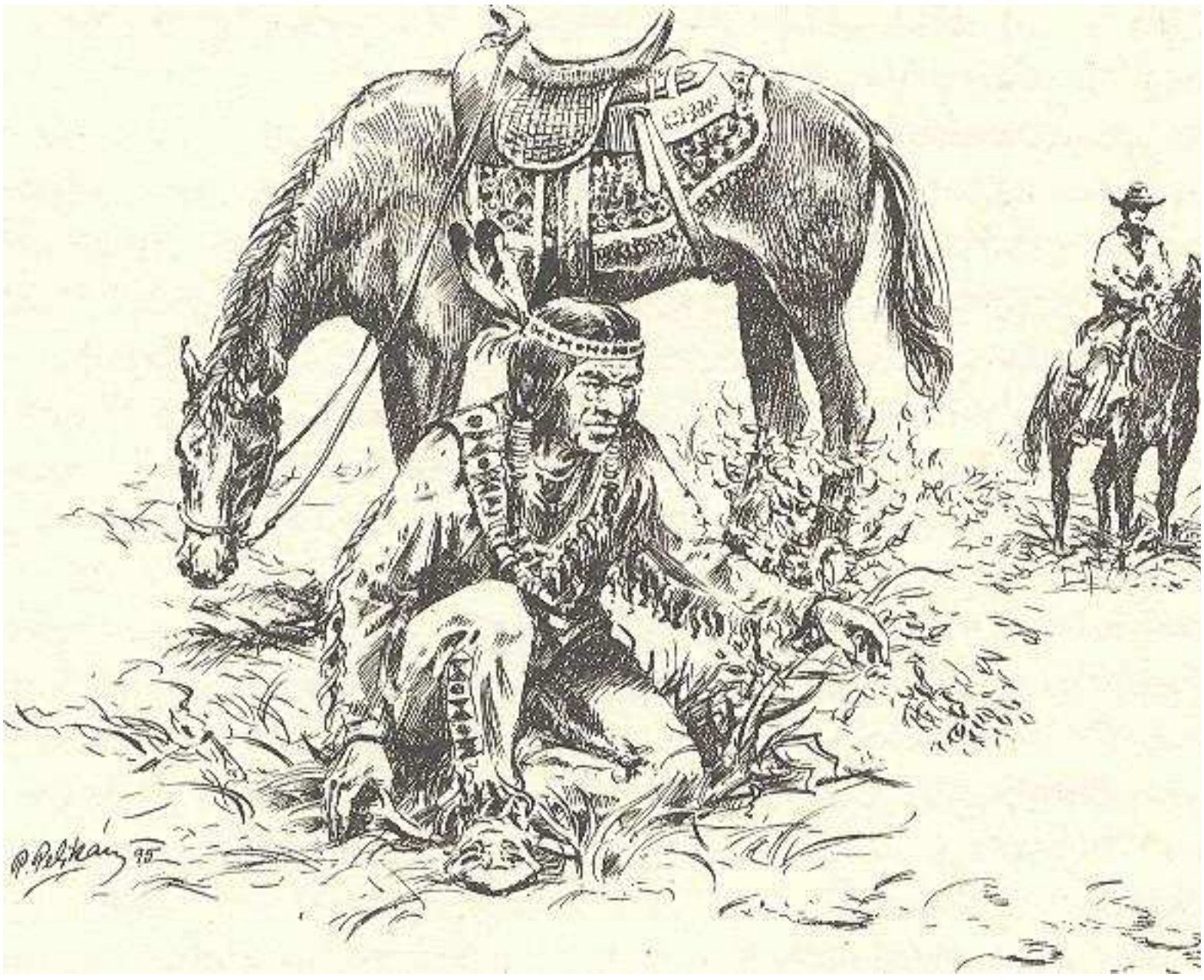
Tak se vydali tito tři jezdci za svým cílem. Oba noví koně k kovali ze začátku jízdu, ale postupně si zvykli tak, že když na večer a muži museli přemýšlet o nočním tábořišti, stačilo jim svázat na předních nohách, aniž by museli mít strach, že by je ztratit. Když pozná kůň moc člověka, zůstane mu nadále věr dobrým společníkem.

Druhého dne ráno vyrazili velice časně. Během dopoledne d k toku malé říčky, jejíž vody se vlévaly do Rio Pecos. Břeh těchto místech tvořen úzkým pruhem savany.

* * *

Tam, kde se setkávají státy Texas, Arizona a Nové Mexiko, t přítocích Rio Grande del Nořte, zvedají se kopce Sierra Organos, Sierra Blanca a Sierra Guadeloupe a tvoří území div

, co se zde dělo, neboť rozeklané skály jsou němé, prales mlčí a
ý člověk nedokáže rozumět řeči zvířat.
em nahoru přichází osamocený lovec, odkázaný jen na svou
ku. Sem nahoru vystoupí uprchlík, který se rozešel s civilizací; zde
líží Indián, který vyhlásil válku celému světu, protože ho chce
svět zničit. Občas se vynoří kožešinová čepice silného trappera,
s zahlédneme sombrero se širokou střechou nějakého Mexičana,
y zase uzel černých vlasů nějakého Indiána mezi větvemi. Co zde
jí? Co je žene sem nahoru do uzavřených výšin? Existuje jediná
ověď: nepřátelství s lidmi i zvířaty, boj o existenci, která není
to boje hodná.
am dole na rovině se stýkají loviště Komančů s územím Apačů.
této hranici se odehrávají hrdinské činy, o kterých nepíše žádná
orie. Právě díky těmto potyčkám hrdinných národů bývá vytla-
án jednotlivec i celá skupina do kopců, a tam musí krok za
kem bojovat s nebezpečím i násilím, která se zdají nemožná k
konání lidskou silou.
io Pecos pramení na Sierra Jumanes. Nejdříve drží jihovýchodní
r a potom se točí do Sierry Blanky a zde pokračuje přímo k jihu.
ko vyústění z tohoto pohoří se otáčí na západ v obrovském
uku, který je z obou stran ohraničen kopci. Ty se po obou
nách pomalu rozcházejí, takže vidíme tu i tam širší Či užší pás
ie, porostlý hojným množstvím trávy. Tyto jazyky se táhnou až na
tí kopců, kde se ztrácí v temných, hustých pralesech.
ak vypadá i většina přítoků řeky.

Vrhnul se dolu k zemi a prozkoumával porost.

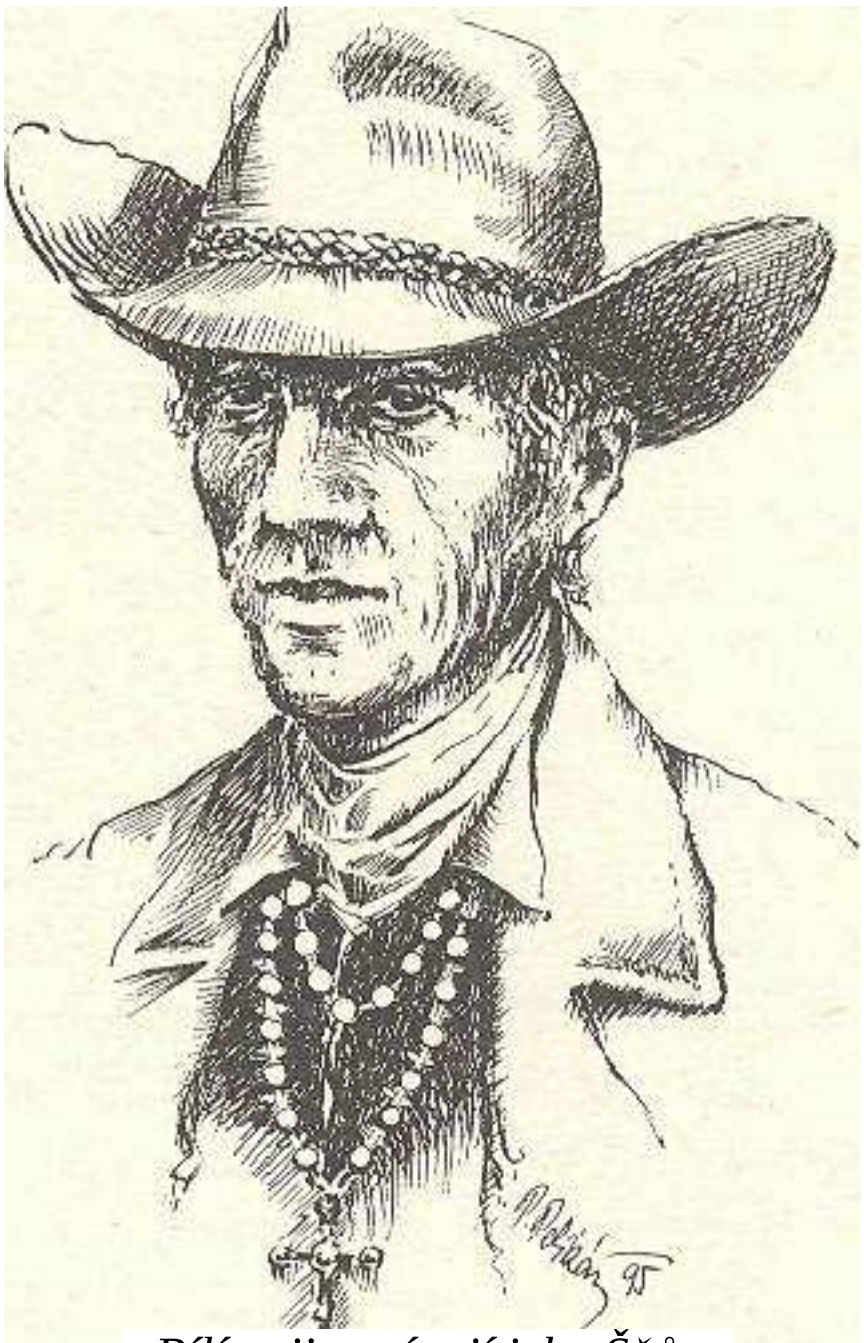
vali širokou stopu, která vedla dolů podél toku a táhla se dál p
Rio Pecos.

„Dvanáct jezdců," pravil Bili Holmers.

„Bledé tváře," dodal k tomu Indián.

„To se nám hodí. Zřejmě je to cestující společnost trapperu

h! Komu patří?"
jvětšímu nepříteli rudých
Jeho bílí bratři ho nena-
jinak, než páter Bowie."
U devik? Páter je tady?
ně je to jeho kůň?"
matta se nemýlí," odvětil
hrdým hlasem.
k tedy člověk neví, jestli má
dost nebo starost. Páter je
je nevypočitatelný a nikdy
á předem odhadnout/'
si myslí nás rudý bratr?"
se Fred.
matta se nebojí vraha In-
"
i my se ho nebojíme. On je
telen také s bojovníky
?"
nepřítelem všech rudých
Má růženec z perel, který dá

„Bílímuii nazývají jeho Šňůru
Z perel paternoster,"

do ruky. Když se ne-pomodlí ubožák k vaší Panně Marii,
ho svým Bowieovým nožem. Bílí muži nazývají jeho šňůru z
aternoster."
usí to být hrozný chlap," bručel Bili, „když chce tímto způso-
ělat z lidí křesťany. Má u sebe jedenáct lidí a jestli mu nebude-

„Sotva před půlhodinou," odpověděl Fred.

„Můj mladý bratr má pravdu," souhlasil Apač. „Sešlapaná stébla dosud nenarovnala."

„Bojovníci sledují stopu pátera Bowieho. Dohoní ho a přepadnou

„Pojedou tak, aby ho dostihli v noci," prohlásil Apač.

„To je pravda, protože rudí bojovníci přepadají své oběti většin za noční temnoty, i když mají značnou početní převahu."

„Páter Bowie," pravil Fred, „je před nimi několik hodin cesty."

„Přesto ho dostihnou. Bílí muži jeli pomalu, zatímco Komančo nechali svá zvířata běžet. Ať se mí bratři podívají sem — zde Komančové radili a odtud už ujížděli tryskem."

Ze stop bylo patrné, že Indiáni učinili na jednom místě pora kruh a čerstvější stopy byly podstatně hlubší a výraznější — pro sledovali bělochy v plné rychlosti.

„Co uděláme?" ptal se Bili Holmers. „Zdá se nemožné je př stihnout a varovat bělochy. Co na to říká můj rudý bratr?"

Indián hleděl zachmuřeně před sebe.

„Bledá tvář jménem Bowie je nepřítelem všech rudých mužů Apačů. Mnoho našich bojovníků padlo pod jeho nožem."

„Ale dnes je páter přítel a spojenec Apačů, protože bude bojovat jejich boku proti Komančům."

„Můj bratr řekl pravdu a proto by ho Rimatta rád varoval."

„Ale jak? Existuje snad způsob, jak se dostat mezi něj a Rom ce?"

„Zde ne, ale dále dole ano. Tam odbočuje vpravo do ko

„Projeli tudy sotva před deseti minutami," dodal Fred.

„Nechť mě bílí bratři následují do rokle!"

Právě se tam chtěl obrátit, ale udiveně se zastavil.

„uffr

Při tomto výkřiku zároveň strhl pušku z ramene a zatlačil svého koně za skálu, která tvořila roh rokle.

„Co se děje?" zeptal se Bili, ihned sahaje po pušce.

„Bledé tváře!"

„Ach! Kolik?"

„Dvanáct a v jejich čele je páter Bowie!"

„U všech čertů! Jak se dostali do této rokle? Budou nám to muset prozradit. Zeptáme se jich na to!"

Vyrazil s Fredem a Apač je s puškou v ruce následoval.

Dvanáct bělochů v rokli se zarazilo — bylo na nich vidět, že objevení se Indiána je uvedlo v pochyby.

„Dobrý den, pánové," pozdravil Bili. „Co tady děláte?"

„Dobrý den, mister! Nechcete nám dříve říct vy, co tady pohledáváte?"

Tato slova pronesl mimořádně malý hubený muž, jehož bouřemi a větry ošlehaná tvář neukazovala nejmenší stopu po vousech. To byla zde v divočině, kde k holení není čas ani nástroje, mimořádná věc.

„Co tady pohledáváme? Hm, hledáme vás!"

„Nás?" zeptal se druhý překvapeně.

„Ano, pokud jste ten, za kterého vás pokládáme."

„A za koho mě pokládáte?"

„Za muže, jehož nazývají páter Bowie."

Malý se vesele zasmál fistulkovým hlasem, o němž by se dalo soudit, že patří spise ženě, než muži.

„Jste na správné stopě, muži! Proč mě hledáte?"

„Abychom vás varovali!"

„Ach! Před čím?"

„Před Komanči. Pronásledují vás."

„Nás? Muži, nevidíte, že je tomu právě naopak? My jsme za nimi.

„ *Well*, to chápu. Jeli jste v kruhu a dostali se za ně. Věděli jste, že vás pronásledují?"

„Máte pátera Bowieho za takového tupce? Myslíte si, že nevid
co je za mnou a přede mnou?"

„Jednu chybu jste přece jen udělali!"

„Ohó! Jakou?"

„Příliš brzy jste se otočili zpět. Je teprve poledne; oni na to
chvíli přijdou a vezmou vás mezi dva ohně!"

„Jak jste chytrý! Mezi dva ohně — jak to myslíte?"

„Rozdělí se. Jedna polovina vás bude následovat mezi kopc
druhá se obrátí, aby na vás počkala."

„Nemáte zrovna nepravdu, muži. Přesto jsem si váš závěr uděla
dávno a s rozvahou jsem jednal tímto způsobem. Nevíte, že se člo
vypořádá se sedmdesáti rudými kůžemi snadněji než se sto padesát

„Vy s nimi chcete skutečně bojovat?"

„A co jiného?"

„Dvanáct proti sedmdesáti?"

„Zdá se mi, že patříte k těm chutným tvorům, kterým se
zajíci."

„Snad, ale mohl bych vás přesvědčit o opaku. Už jsem musel s
kůži nejednou bránit, ale k útoku se odhodlám jedině tehdy, když
to mám důvody a jsem přesvědčen, že nepodlehnu."

„U mě je to stejné. Právě dnes jsem přesvědčen, že nepodlehnu.

„Dvanáct proti sedmdesáti?"

„Dvanáct dvouhlavňovek znamená čtyřiadvacet mrtvých, poku
chlapy překvapíme. Potom máme nože, pistole a revolvery, takž
těch rudých pacholků moc nezůstane."

„Tajně nebo hlasitě?"
„Podle okolností."
„*Damned!* Tři proti sto padesáti! A před chvílí jste měl o m
ach! Asi budete velmi odvážní zajíci. Jak se jmenujete?"
„Přátelé mi říkají Bili Holmers."
„Bili Holmers? Kentucky-man*)?"
„Ano, pokud je vám to milé."
„To je ale překvapení! Už jsem o vás mnoho slyšel. Dlouho jsem s
l vás potkat. Máte s sebou mít společníka, jehož Indiáni nazývaj
nivá smrt."
„To je on!"
Přitom ukázal na Freda, který si během rozhovoru všiml, že ho te
lý pozoruje mimořádně pátravým pohledem.
„Buďte nám oba vítáni! A taky ty, Rimatto; dnes bude mezi nám
ěma klid zbraní."
Podal všem třem ruku a oni ji stiskli.
„O čem chcete mluvit s Komanči?" ptal se potom dále.
„Patřili jsme ke skupině lovců a zlatokopů, která jimi byla pře
apena a úplně zničena. Zachránili jsme se jen my dva, protože jsm
i pryč, abychom udělali maso. Chceme si vyzvednout zpátk
ggety, které nám ukradli."
„To se k sobě hodíme! Nechcete se k nám přidat?"
„Rádi."
„Kdo má být vůdce?"
„Ty! Tvoje skupina je početnější než naše."

„Jak to?" zeptal se páter, zjevně překvapen, zeje mu protiřečeno.

„Není sto a padesát Komančů, je jenom tolik koní. Mezí nimi jso
vířata, jenž byla ukradena mým bratrům. Ta nemají žádné jezdce."

„To je správné a tím lépe pro nás. Proč bychom jim nemohli seb
ejich lup?"

„Měl jsi pravdu v tom, že se Komančové rozdělí ihned, jakm
jistí tvou lest. Tím by se ale Rimatta nedal mýlit — část jich poje
res kopce a druhá část bude čekat u řeky — ale zlato a lup by jim
oji překážel a mohl by přijít do nebezpečí. Proto svěří tyto v
ěkolika mužům, kteří je odvezou, aniž by zastavili, do komanč-ský
tanů."

„Málem se mi zdá, jako by tvé tušení mělo své ospravedlnění.
e teď ale nedá změnit. Nepokládám však vaše věci za ztracen
okud budou odvezeny skutečně do bezpečí, bude pro nás stej
ozději snadné najít stopy a tyto muže pronásledovat."

„Pro co ses rozhodl na příští okamžiky?"

„Dojel jsem tak daleko, abych zjistil, jestli už Komančové proj
olem. Teď se vrátíme zpátky!"

„Na tvou vlastní stopu?"

„To mě ani nenapadne. Vydáme se stranou do skal. Jízda bu
amáhavá, ale to nás nesmí odradit. Už jsem si vybral místo, kt
ude k útoku nejvhodnější."

Obrátil svého koně a ostatní ho následovali.

Ujížděli krkolomnou cestou posetou ostrými kameny a množstv

Páter radostně pozoroval ve tvářích Billa i Freda uznání nad je strovtipem. Pouze Apač hleděl na terén lhostejným pohledem.

„Výtečné!" zvolal Holmers. „Odtud skutečně nemůže nikdo utéci

„Vykonáme co nejdříve potřebné přípravy, protože příjezd ruc hů můžeme očekávat každou chvíli," poznamenal páter Bowie.

„Jak se rozdělíme?"

„Nejdříve spoutáme koně těsně k sobě. Potom půjdou tři muži chodu a tři k východu kaňonu. Ostatních devět se postaví v různý dstupech tady nahoře. Musel by v tom být čert, kdybychom edostali!"

„Kdy začneme střílet?"

„Jakmile vlezou do pasti. Vystřelím první."

Nyní se otočil přímo k Billovi a Fredovi:

„Nechtěli byste se postavit k východu? Přidám vám ještě jednc nuže. Tam bude to nejtěžší stanoviště."

„Chachá!" vyprskl Bili. „Šetřte si své lidi, my dva stačíme. Dáv ám své slovo, že nikdo neprojde."

„Budou se na vás všichni tlačit! Nestačíte nabíjet tak rychle, ude zapotřebí."

„Podívejte se na mou pušku!" řekl Fred. „Znáte tento druh?"

„Á, to je Henryho opakovačka! To stačí. Kam se postaví Rim a?"

„Rimatta půjde daleko za východ z rokle."

„Ach, proč? Apač s námi nechce bojovat?"

„Bude bojovat! Zabíječ Indiánů je chytrý, ale muži Komančů js

Aniž by čekal na odpověď, otočil koně a odcválal.
Bili a Fred se vydali na své stanoviště.
"Ten páter Bowie je zvláštní chlap! Videi jsi růženec na jeho
u?"
"Ano."
"Říká se, že byl zhotoven z indiánských kostí! Musí mít nějaký
ochopitelný důvod, proč rudé tolik nenávidí."
Přivázali svá zvířata poblíž a usadili se na zemi tak, aby mohli
ět přes celou rokli, aniž by sami byli viděni. Čekali asi čtvrthodinu,
ž se v dáli ozval nějaký zvuk.
"Poslouchej!" upozorňoval Bili. „Nebylo to zařehtání?"
"Vypadalo to tak."
"Už každopádně přicházejí."
Ve stejném okamžiku se u vchodu do rokle objevila postava
iána. Orlí pera zapletená v jeho kštici prozradila, že je to náčelník.
ián bleskurychle prolétl očima okolí a zastavil svého koně.
Schovaní běloši viděli, že pokynul za sebe, načež se po jeho boku
evili dva starší a jistě zkušení bojovníci. Krátce se s nimi poradil a
ži se vrátili. Osaměl, ale po necelé minutě se objevili tři mladí
ži. Indián jim v krátkosti něco řekl a bojovníci tryskem vyrazili
říč roklí. Když jí projeli, zmizeli za východem. Po chvíli se jeden
ich vrátil. Pokynul rukou a po tomto povelu se dal náčelník,
ledovaný skupinou dvaašedesáti Komančů, do pohybu. Fred je
ohlasně počítal.
Když byli uprostřed rokle, přiložil na zemi ležící páter Bowie

mi skalpy na opasku a se zkrvaveným tomahawkem v ruce. P
sebou hnal koně zabitých vyzvědačů. Vjel do rokle, aby získal d
skalpy, ale už nenašel žádného protivníka naživu.

Vrátil se proto ke vchodu a mával. Bylo mu porozuměno a ti
muži, kteří tam drželi stráž, sestoupili co nejrychleji dolů, aby obsa
cestu a zabránili koním v útěku.

Všechno se seběhlo tak rychle, že neuplynulo více než něk
minut od chvíle, kdy vjeli Komančové do kaňonu. Tak nečeka
zaskočený nepřítel nedostal nejmenší čas myslet na ochranu. ,

Nyní sestoupili i ostatní a byl hrozný pohled na to, jak páter Bo
vrazil svůj nůž do srdce každému Indiánovi, v němž cítil ještě zby
života, aby ho dokonale zabil. Malého muže přepadl podivný d
divoké horečky. Jeho oči žhnuly jako oči pantera, zuby skřípaly a
každé ráně zamumlal číslo, podle něhož jeho druhové poznali, k
ndiánů poslal svou puškou do věcných lovišť.

„Dvě stě dvanáct!" bylo poslední číslo, které slyšeli.

Potom dal povel k shromáždění kořisti. Jednalo se o koně i zbra
z nichž si mohl každý podle chuti a potřeby vybrat. **Bili** s Freden
vzali po pěkném koni, ostatního se nedotkli. Nepotřebné zbraně b
zahozeny a koně odehnáni.

„Zvítězili jsme, aniž by nám někdo natrhnul kůži," prohlásil pá
„A teď půjdeme na ty druhé!"

„Jak zaútočíme na tyto?" ptal se Bili.

„To nám ukážou okolnosti. Nejdříve se vrátíme k Rio Pecos,
místo, kde jsme se setkali. Vpřed!"

On je mužem, který ho vyřeší," odvětil páter. „Je to nejstatečnější jchytřejší Indián, jakého jsem kdy potkal. Doufám, že se mi z něj ří udělat křesťana, jinak ho budu muset zabít, pokud se mi objeví někdy v cestě."

estaral se o dojem, který jeho slova vyvolala, ale vedl svého koně ze soutěsky do údolí řeky, jejíž tok dále sledovali.

li asi tři čtvrtě hodiny, když daleko před nimi vystoupil mezi my Rimatta a dával jim znamení, aby zastavili.

No?" zeptal se páter, když Indián přišel blíž.

Náčelník Apačů našel komančské psy!"

Kde jsou?"

Za rohem tohoto lesa. Ukrývají se pod stromy a číhají, až se ví bílí lovci.É<

Ach! Tak je máme. Necháme své koně tady, půjdeme do lesa a dneme je zezadu. Slezte, Rimatta nás povede!"

Rimatta nepovede bílé muže!"

ProČ?"

Protože povede Komanče!"

Ach! Kam?"

Před pušky bílých mužů, kteří se schovají v lese, dokud nenastane přepadnout nepřítele."

niž by dále cokoliv vysvětloval, vyskočil na svého koně, uchopil u a odjel.

Zastav! Kam jedeš?"

pač nepovažoval za nutné na jeho otázku odpovědět, dokonce se

„U všech čertů, už jsem na to přišel!" zvolal páter. „Tomu říl
chytré jednání. Věřím, že nám přivede rudochy před naše pušky!"

„Bude se tvářit, jakoby přišel z hor."

„Ano. Jistě vytáhne Komanče z jejich doupat. Nepochybuju, ž
něm okamžitě poznají svého úhlavního nepřítele a rozběhnou s
ním, jako psi za zajícem."

„Je to pro něho značně nebezpečné, protože se jim nesmí přib
na dostřel."

„Myslíte?"

„Ano."

„Myslím si něco jiného," odporoval Fred. „Takového muže n
střelí, ale pokusí se ho dostat živého, což jim nebude připadat p
těžké, když je jich sedmdesát proti jednomu."

„To je i můj názor," souhlasil páter. „Ten Apač to taky dobře
jinak by se neodvážil do jejich bezprostřední blízkosti. Podívejte
se dostal na druhý břeh."

„Drží se směrem k lesu."

„Nahoře zmizí a pojede dolů mezi stromy. Až ho Komanč
spatří, překročí řeku. Oni budou jásat, že se ocitl na jejich břeh
vyřítí se na něj."

Tato domněnka se potvrdila. Rimatta zmizel v lese a lovci dlo
rozčileně pozorovali nejspodnější místo, kam mohli dohlédn
Čekali, kdy se konečně Indián objeví.

Konečně vyjel z lesa a zastavil koně, jako by se chtěl přesvě
jestli zde nečíhá nějaké nebezpečí. Potom sestoupil, vytáhl ze sed

Musíme postřílet nejdříve ty v čele a vzadu," mínil Bili Holmers. épe bude ještě jednou nabít, než rychle vyběhnout."

otva dokončil svá slova, zvedl se za výběžkem lesa jásavý pokřik, by někdo vypustil tisíc ďáblů z řetězu. V příštím okamžiku se vil Rimatta. Hnal svého koně velkými skoky a s břichem u země ejich blízkosti. Za ním pádili Komančové. Nebyl čas je počítat. ý z nich nesáhl po pušce a protože chtěli dostat úhlavního ne- le živého, točili svými lasy nad hlavou.

matta právě míjel místo, za kterým byli ukryti lovci. Opírali se o ny s připravenými puškami.

Pal!" zavelel páter jasným hlasem.

aznělo dvakrát po sobě čtrnáct výstřelů. Radostný pokřik Ko- čů se okamžitě změnil ve vzteklý řev. Delší dobu se blýskalo z ovy henryovky, kterou již dříve doplnil vystřílenými náboji, a tu novu zablesklo osmadvacet výstřelů mužů, kteří mezitím znovu i.

Na ně!" zazněl rozkaz zabíječe Indiánů.

okamžiku seděli lovci na svých koních a vyrazili do hloučku ých nepřátel. Každý měl se sebou tolik práce, že nikdo nemohl rovat celý průběh boje.

prvních výstřelech obrátil Rimatta svého koně, který stál jako ovaný, dokud náčelník nevystřelil obě své kulky. Potom zahodil atta pušku a zaútočil na nepřítele svým hrozným tomahawkem.

or Bili pracoval jako Samson s pažbou své pušky a když se

na zemi mrtev — páter všechny opět dorazil svým nožem. Tomutc
osudu unikli pouze dva — Billův a Fredův protivník.

Oba už leželi spoutáni vedle sebe.

Vítězové si ošetřili rány, které sem tam někdo utržil, sebrali koř
sešli se k poradě.

„To byl ale den!" prohlásil páter při poslední ráně nožem. Na
čítal dvěstědvacátého prvního nepřítele ke svému kontu.

„Nyní je hlavní otázkou, jestli mají tito Indiáni naše zlato."

„Nemají ho," pravil Apač. „Rimatta by si toho jistě všiml."

„Tedy bylo přece jen posláno napřed. Budeme muset znovu h
muže, kteří ho odvážejí. Podíváme se nejdříve v okolí po upro
cích?"

„Nemyslím," prohlásil Bili. „Přitom ztratíme spoustu času a nej
si jist, že bychom někoho našli."

„Co uděláme s těma dvěma?"

„Co myslíte?"

Místo odpovědi přistoupil páter ke spoutaným.

„Řekněte, vy psi, jestli věříte na Mannitoua?"

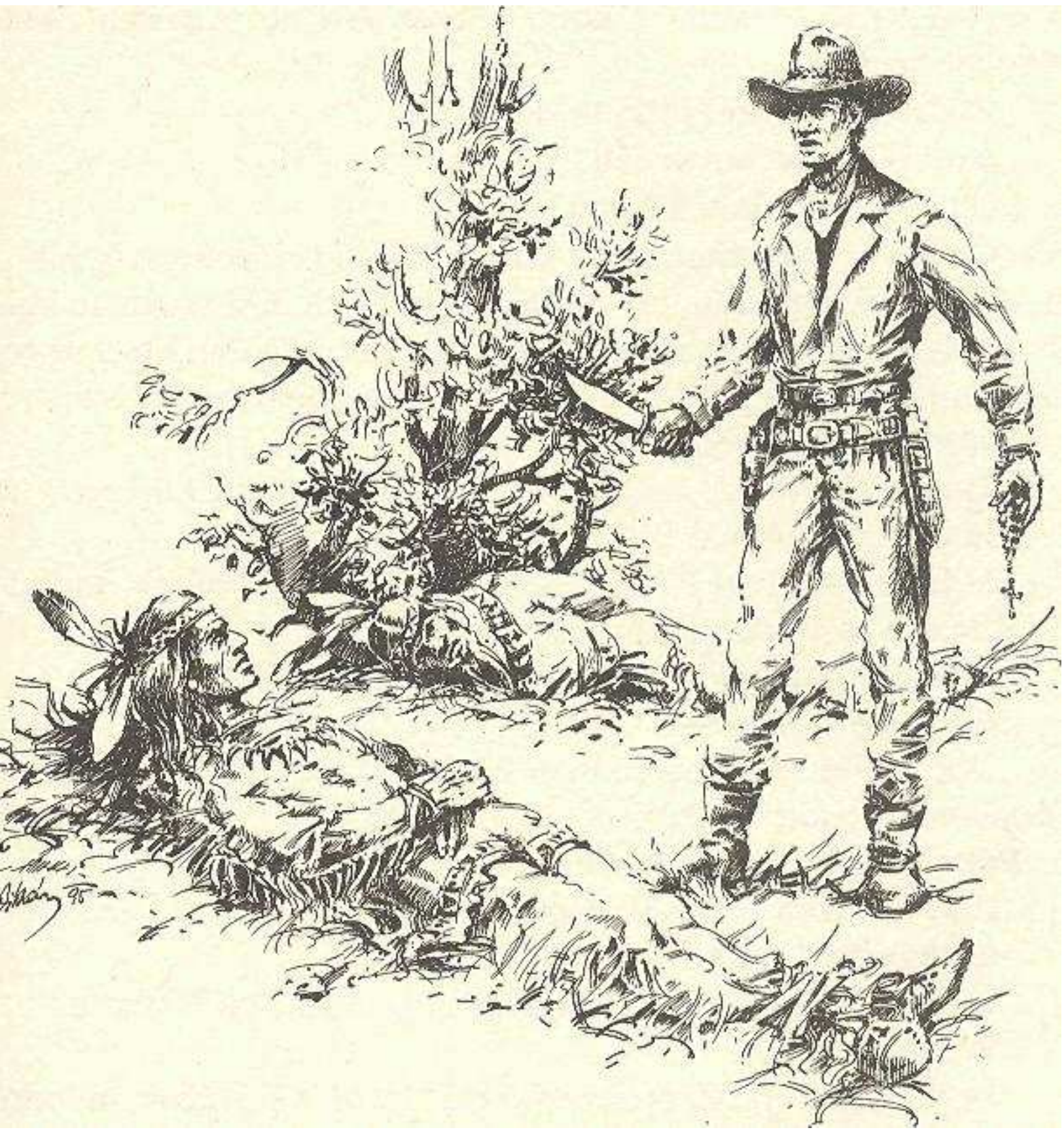
Mlčeli.

„Neodpovídáte? Dobrá! Váš Bůh je falešný a já vám přivedu t
pravého a správného! Budete se k němu modlit?"

Opět mlčeli.

„Vy nepromluvíte? Dobrá! Ještě vám přivedu svatou Pannu Ma
nebe, která prosí za chudé hříšníky. Budete se k ní modlit?"

Neodpověděli.

Nyní vzal do levice nůžence a do pravé ruky bowiák

„Dělejte si křesťany z koho chcete, ale ne z našich zajatců!" dop
ho Fred.

„Vždyť ani nevíte, proč to dělám!"

„Ani to nechceme vědět!"

„Co se s nimi tedy má stát?"

„O tom se poradíme a potom má každý právo na svůj hlas. Bu-d
li muset být zabiti, tak dobře, ale nejinak, než poctivou kulkou! J
ale na kata hrát nebudu. Jsou to dva mladíci, kteří se teprve nedá
opeřili a ještě neublížili žádnému bělochovi!"

Páter se musel podvolit.

„Tak to zkraťme," prohlásil. „Hlasuju pro smrt kulkou!"

„Já ne!" odporoval Bili.

„Já taky ne!" řekl Fred. „Jakého mínění je náčelník Apačů?"

Rimatta se tvářil velice zamyšleně.

„Vidí bílí bratřily figurky na pažích zajatců?"

„Ano. Co znamenají?"

„Tak smí jedině medicinman tetovat syny velkého náčelníka
Komančové jsou bratři!"

Páter zasunul nůž a zavěsil růženec kolem krku.

„Kdo je vaším otcem?" zeptal se zajatých.

Neodpověděli mu.

„Z jejich rtů neuslyšíš ani slovo," upozornil ho Rimatta.

„Proč?"

„Jsou zajati a tys je pojmenoval psy! Není to odvážné, moudré
dobromyslné. Bezbranné bys neměl urážet. Mám s nimi proml

Nebude je proklínat, ale bude hrdý, protože byli zajati v boji, když tatečně bránili!"
Zůstanete u nás a nepřehnete, když vám odstraním všechna vaše ta?"
Neutečeme."
Ani kdybychom byli napadeni vašimi bojovníky?"
Zůstaneme u vás, dokud nám sami nedáte svobodu!"
Náčelník Apačů věří vašim slovům!"
ehnul se a uvolnil jim i pouta na nohou. Oba se zvedli a Rimatta brátil na Billa a Freda.
Chcete získat zpět svůj uloupený majetek?"
Ano."
Dostanete vše, když ušetříte tyto muže. Jsou našimi zajatci a anou u nás, dokud je nepropustíme. Je to i váš názor?"
Všichni souhlasili, pouze páter Bowie se tvářil poněkud rozčaro-ě.
pač se obrátil opět na Komanče:
Vy jste přepadU skupinu bledých tváří a sebrali jste jim zlato i tní majetek?"
Ano."
Kde je to zlato?"
Na cestě do komančských stanů."
Kolik mužů je u toho?"
Osm."
Kde stojí stany Komančů?"

„Náčelník Apačů vašim slovům důvěřuje. — Zná mravy rudý
nužů. Ale zlato si může vyzvednout, třebaže do vašich lovišť n
kročí. Snadno dostihne osm tvých bratří, než dorazí ke svým."

„Dělej, jak myslíš!"

Páter Bowie sledoval jejich rozhovor velice pozorně. Zdálo se,
ná na této věci velký zájem. Nyní se chopil slova:

„Rimatta skutečně věří, že mezi Komanči budeme v bezpečí?"

„Ano."

„I když jsme jejich nesmiřitelnými protivníky a dnes jsme jich to
abili?"

„Přicházíme k nim na jednání, a jejich protivníky se staneme až
ašem odchodu."

„Tak si myslím, že bychom měli následovat těch osm mužů. Pok
e dohoníme, donutíme je k vydání lupu. Kdybychom je sn
edostihli, zajedeme za Orlem, s nímž bych si mimo jiné rád prom
il slovíčko."

„O čem?"

„O něčem, s čímž vás seznámím dnes u táborového ohně."

I když vypadal tento plán dobrodružně a nebezpečně, byl vše
řijat a za krátkou dobu se vydala skupinka na cestu. Oba Koma
ové jeli volně a bez pout po jejich boku. Dali své slovo a každý m
ýt ujištěn, že se nepokusí o útěk.

Jeli podél řeky a po krátké době dorazili k místu, kde se Koma
ové rozdělili. Jeden oddíl se vracel proti proudu a druhá část p
ásledovala pátera do rokle, která se pro ně stala tak osudnou. Ti

Uprostřed všeobecné zábavy snědl páter Bowie své jídlo, přičemž
ustále měřil pátravými pohledy lovce Freda. Ten si toho všiml, ale
taral se o takovou pozornost, protože k tomu neviděl důvody
nečně se ujal páter slova:
„Vy se jmenujete Fred. Určitě máte ještě druhé jméno..."
„To si myslím!"
„Smím ho slyšet?"
„Nemělo by to žádný význam. Říkejte mi Fred, to bohatě stačí."
„Jednáte proklatě zkrátka! Máte snad důvody své jméno zamlčet?"
„Důvody nebo ne — když řeknete Fred, všichni budou vědět, koho
máte na mysli."
„A když vás požádám, abyste mi své jméno prozradil?"
„Prosbě bych samosebou rozuměl lépe, ale rozkazovat mi nikdo
smí!"
›Vy jste Američan?"
„Ne tak docela."
„Ale mluvíte s dobrým americkým přízvukem."
„Snad."
„Jste v této zemi už dlouho?"
„Jen několik let."
„Odkud jste sem přišel?"
„Ze Súderlandu, když už to musíte vědět."
„Ze Súderlandu?! U všech čertů, to souhlasí!"
„Co?"
„Máte mimořádnou podobnost s jedním mužem, jehož jsem velice

„Hm! Nevím, snad ano, snad ne!"

„Člověče, mluvte! Ten muž je totiž můj bratr!"

„Aha! Teď jsem se konečně dozvěděl jméno, jenž nemělo vysloveno!"

„Ano, jmenuju se Walmy, Friedrich von Walmy."

„A váš bratr se jmenoval Theodor von Walmy a musí být o pár starší než vy!"

„Tak to je."

„Prosím vás, vyprávějte mi o tom, jak se dostal do Ameriky!"

„Já nevím, jestli se do Ameriky skutečně dostal. To je záležit nad níž se dosud vznáší nejhlubší temnota."

„Víte pouze, že zničehonic zmizel?"

„Nic víc."

„Vyprávějte!"

„Myslíte si, že někomu dělá dobře vyprávět takhle otevřeně rodinné záležitosti? Zdá se, že o něm víte! Nejdříve vyprávějte vy pak uvidím, co k tomu mohu dodat."

„To nejde. To, co chci říci, je toho druhu, že to musím sly nejdříve od vás."

„A vy nejste Američan?"

„Ne."

„Odkud tedy jste?"

„Taky ze Sůderlandu. Můžete klidně mluvit, protože prérie i sou bez úst a co mi řeknete, zůstane pečlivě uschováno."

„Ano, vyprávějte!" prosili ostatní v očekávání historky, která

„Členové vaší rodiny jsou jedni z nejurozenějších a nejčistších
lé zemi."
Slovo ,nejčistšf bylo vyřčeno s důrazem, při němž Fred bezděčn
mluvícího pohlédnul.
„Co tím míníte?" zeptal se.
„Rodina si vždy cenila toho, že nebyla smíšena s nižšími stavy.ťí
„To je pravda. Byl jsem ještě chlapec, když už začal bratr se svc
riérou. Byla mu souzena diplomatická životní dráha. Měl talen
zy si získal důvěru svých nadřízených a dalo se očekávat, že bude
jvětší rychlosti stoupat stupeň po stupínku výše. Později jsem ješt
yšel, že to byl velice hezký muž."
„To byl."
„Vy jste ho tehdy znal?"
„Slyšel jsem o tom."
„Protože měl vysoké vlohy pro svou kariéru, dal si otec značno
mahu, aby mu vybral vhodnou partii z vyšších vrstev. Byl zasnou
n s dcerou jednoho svého nadřízeného."
„I ženatý?"
„Ne."
„Ach!"
„Do hlavního města přijel cirkus, jehož členové dokázali kousky
eré by byly považovány za nemožné. Zvláště tam pak byla jedn
zdkyně, která byla se svými produkcemi na takové výši, že tvoři
atý hřeb představení."
„Jak se jmenovala?"

„Ach! Odkud to víte?"

„Mluvilo se o tom."

„Byla temperamentní a duševně i tělesně pohyblivá a dokona
Byla až divoká, ale tak dobrá, že s sebou strhla i publikum a tím
távalo, že vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. Její krása vy
vala k obdivu a dá se lehce předpokládat, že taková bytost není pro
mužský svět nejen zajímavá, ale dokonce se může stát velice nebez
pečná."

„Dá se předpokládat, že i vašemu bratrovi."

„I jemu a hlavně jemu!"

„On by se snad zajímal o uměleckou jezdkyni?"

„Vlastně možná ne. On byl chladný a vypočítavý a když mluvil,
en málo, ale dobře. Nedal by na sobě znát tu nejmenší lehkomysln
Byl ale zkušený a odvážný jezdec a navíc velký milovník koní."

„Takže je snadné si domyslet, že často navštěvoval cirkus."

„Zpočátku málo, ale potom více a více a nakonec denně. Tak
ávštěvník se samozřejmě stane nápadný uměleckému personálu a
e dostal do styku s různými prvotřídními členy cirkusu a protož
im patřila i slečna Ella, mluvil s ní častěji, než bylo rodičům m
Vlastně se to nehodilo k jeho postavení a stavu. Už se doko
ačínalo mluvit o tom, že tam vznikl nějaký intimní vztah, a tak si
otec vzal na paškál."

„S jakým výsledkem?"

„S velice negativním. Theodor se smál a neodpověděl. Jeho vzta
ezdkyni se prohloubil natolik, že se s ní nechával vidět i na ve

ER DEMO

„Načež celá rodinná rada bouřlivě protestovala a zčásti dokonc
adla do mdlob!"
Tato slova zazněla opět v předešlém tónu, ale Fred si zase ničeh
všiml,
„Ta slečna Ella musela být skutečně krásná a okouzlující žen
yž se jí podařilo rozpálit tak chladného a vypočítavého muže!
avil páter, „A co jste na to říkal vy, jako bratr?"
„Byl jsem příliš mladý, abych to všechno mohl chápat. Svéh
atra jsem měl nesmírně rád, takže jsem ho spíše litoval, než abyc
na něho zlobil."
„A co byste mu řekl dnes?"
„Mlčel bych. Theodor byl dost starý, aby věděl, co dělá, A dne
m přesně, jakou moc má skutečná láska a co dokáže udělat s lid
ými rozhodnutími,"
„Ach! Vy to víte? Zajímavé!"
„Nyní nemluvím o sobě, ale o bratrovi! Mezi ním a rodinou s
tvořila obrovská propast. Jeho nevěsta se stáhla zpět takovým
ůsobem, že to vyvolalo aféru a jeho nadřízení se k tomu zachova
lice rezervovaně. Proto musel poznat, že už nemůže počítat s
ou kariérou a dokonce ani se svým postavením,"
„To mu přece muselo otevřít oči?"
„Naopak, zahořkl! Vzdal se dobrovolně svého zaměstnání. T
ohl klidně udělat, neboť část dědictví, která mu připadla po ne
vno zemřelé tetě mu poskytla dostatečně prostředky, takže mo
t i když ne luxusně, přece jenom docela slušně. Už se mluvilo

„Snad korunní princ?"

„Ne, ale jeho bratr Hugo."

„Co? ‚Pomatený princ'? To je zajisté sok, jehož člověk nemů
přehlížet. On byl zvýhodněn?"

„Ano. A to takovým způsobem, který se mohl mezi stejně pos
venými kavalíry řešit jedině zbraní. Ale zde se jednalo o jedno
hého urozeného muže proti samotnému synovi krále. Theodor byl
velkém nebezpečí. Jedni mysleli, že princ bude srozuměn s výzvo
potom vyvstala otázka, zda se můj bratr vyrovná ve zbrani to
nestydatému, ale v boji jistě schopnému muži. Ostatní tvrdili,
potrestání urážky panovnického domu bude řešit sám král — a
nějakém duelu nemůže být řeči."

„Kdo měl pravdu?"

„To nemohu rozhodnout. Theodor odjel — a už se nikdy nevrá
Večer jeho odjezdu měla slečna Ella vystoupit — ale i ona zmizela.

„A ‚Pomatený princ'?"

„Ten se oficiálně stáhl na jeden ze svých zámků."

„Vědělo se na který?"

„Jmenovali hrad Himmelstein, který je dodnes jeho nejoblíben
ím místem k zábavě. Po delším čase jsme dostali od bratra dop
Psal, že je ve Spojených státech a že jeho existence v Súderlandu b
neudržitelná. Proto odjel do Ameriky a už se nikdy nevrátí. Změn
méno a nedá o sobě už nikdy vědět."

„Dodržel to?"

„Ano."

Mohl bych se na něj podívat?"
Proč?"
Řekl jsem vám, že se o vašeho
ra zajímám. Potom vám přidám
ě i další informace. Ukažte mi
dopis."
red rozepnul loveckou košili a
áhl obálku z vydělané jelenice,
ou nosil stále na prsou. Vytáhl
a rozložil ho.
Zde je!"
áter Bowie vzal psaní do ruky a
el ho co nejblíže u světla
ě. Dlouze, velice dlouze pozoroval tahy písma a věnoval řádkům
vyšší pozornost. Bylo to asi námahou čtení u tak blízkého a mi-
avého světla, že mu stála v oku kapka slzy, když vracel dopis
mu majiteli.
No?" zeptal se Fred.
Dopis byl zfalšován!"
Ohó!"
Zcela určitě!"
Jak to chcete dokázat? Nebo jste už náhodou viděl Theodorův
opis?"
To není vůbec třeba. Píše syn a bratr své rodině k celoživotnímu
loučení tak krátký a chladný dopis?"

Sáhl po svém váčku a vytáhl ven cosi srolovaného.

„Je falšovaný, na to se můžete spolehnout. Chtěl bych vidět, jsou vaše oči stejně ostré, jako moje."

Sáhl po svém váčku a vytáhl ven cosi srolovaného. Byl to d zabalený papír, který otevřel a podal ho Fredovi.

„Zde! Vezměte si to, čtěte a zkoumejte!"

Fred přiblížil papír k ohni a četl:

Nejvyšší Výsosti, princi!

Hlásím svůj příjezd do tohoto místa a to, že jsem už odeslal pr naný dopis na rodinu von Walmy. Je napsán rukopisem Theo který jsem dokázal výtečně napodobit. Nyní ale také prosím o za druhé poloviny slíbené částky. Má adresa je: Lingston, Missouri, Street 23.

Georg Sc

Fred nechal ruku i s dopisem klesnout.

„Georg --------" zeptal se. „Kdo je ten Georg?"

„Nejdříve si přečtěte ještě tento druhý dopis," odvětil páter. Držel ním další dopis, který měl ve stejném obalu jako první. Fred ho v četl tato slova:

Nejmilostivější princi!

Mějte nejvyšší dík za převedenou částku. Můj úkol byl splněn se do Súderlandu nikdy nevrátím. Moc se mi tady líbí a nebudu litovat. Proto se navždy vzdávám své vlasti a vydám se odtu Mexika nebo na Kubu. Nemusíte mít žádné obavy, že bych

Už jsme o něm nikdy neslyšeli."
To je lehce vysvětlitelné, když se tak dokonale rozloučil se svou
stí!"
Vy si myslíte, že napsal ten dopis, který jsme dostali od Theodo-
"
Tak tomu je! Porovnejte přece to písmo! V prvním dopise je sice
odoben rukopis vašeho bratra, ale podobnost s druhým dopisem se
ce nedá přehlédnout."
Fred porovnal písmo a konečně řekl:
Máte pravdu! Jak jste se dostal k těmto řádkům?"
Kdo jsem, nebo kdo jsem byl, to vám může být jedno. Musím ale
znat, že jsem vašeho bratra znal a z jistých důvodů, které zde
udu vysvětlovat, jsem k němu cítil velkou náklonnost."
Takže jste ho skutečně znal?" zeptal se Fred pohnutě.
Ano. Zmizel a povídalo se, že se odebral do Ameriky, protože se
možnil. Já jsem schopen k těmto řečem ještě něco dodat."
Je to možné? Ó, udělejte to, udělejte to hned!"
,Pomatený princ* byl sokem vašeho bratra —"
Jak jsem už řekl."
Váš bratr ho urazil — smrtelně a otevřeně —"
Je to tak---------"
A vy si myslíte, že král zabránil z toho vyplývajícímu souboji?"
To jsme si mysleli."
To je špatné. Váš bratr se s princem bil —"
Ach! —"

„Ne."

„Ne? Ale vždyť zmizela ve stejnou dobu jako on!"

„To je správné. Ona vašeho bratra milovala, ale zároveň i sk postavení prince! Ale když byl bratr následkem výsledku soul donucen k útěku a ztratil všechno, co by mu zajistilo budoucn věděla, že je pro něho ztracena. Ona nebyla tak obětavá, aby následovala do dálek, chudoby a bídy a zůstala s princem na H melsteinu."

„Ach!" vydechl překvapeně Fred. „Dál, dál!"

„Prožila dny, týdny i měsíce v jakémsi opojení, které se jed muselo vytratit a přivedlo ji do roztrpčení, které nemohlo být vět horší. Zuřila a nadávala — princ se smál. Plakala a škemrala — p se vysmíval. Šel ven, aby vyhledával nová dobrodružství a ona šl do kláštera."

„To není možné! Umělecká jezdkyně a do kláštera?"

„Ano! Vy se tomu divíte?"

„A neměl bych?"

„Ále!"

Tento povzdech měl snad být povzdechem opovržení, ale působil dojmem výkřiku bolavého a nezahojeného srdce. Páter wie vložil tvář do svých dlaní a zvedl ji teprve po delší době. Vyp velice šedě a jeho oči se leskly divokým, tajemným žárem.

„Myslíte si snad, že se stala pobožnou?" pokračoval konečně té výsměšným hlasem.

„No, když šla do kláštera --------- 7"

tarala si potřebné prostředky a poslala mě přes moře, abych po
pátral."
red se překvapeně pohnul a napůl se vztyčil
Ach! Našli jste snad nějakou stopu?"
Po vašem bratrovi ještě ne, ale po Georgovi Sanderovi."
Kde?" > „Nejdříve jsem se přirozeně vydal do Lingstonu v souri. Tam jsem se dozvěděl, že se odebral do New Orleans. Zde sal ten druhý dopis. Sledoval jsem jeho stopu až do Havany, odkud ydal do Mexika. Když jsem tam dorazil, vedla mě jeho stopa do asu a na prérii k Red River."
Tam jste ho našel?"
Ne. Byl jsem mu léta v patách, ale neviděl jsem ho. Nedávno jsem el k přesvědčení, že našel útočiště u Indiánů. Jednou ho potkám, to přísahám! Potom mi bude muset prozradit, kde vašeho bratra u!"
Nyní se Fred úplně vztyčil.
Půjdu s vámi tak daleko, kam až země sahá! Chcete mě vzít s ou?"
áter se na něj podíval jiskřivým zrakem a potom pomalu a vážně hlásil:
Rád bych, ale nejsem pro vás žádný muž!"
Proč ne?"
Protože — protože — ále, tady je moje ruka! Plácneme si a mů- jít se mnou. Ale mám jednu podmínku!"
Jakou?"

„Ty?" zeptal se páter Bow
překvapením vyskočil.

„Rimatta neřekl, že to ten
určitě je, ale zná bledou tvář, k
už dlouho bydlí u ko-mančsk
psů a pomáhá jim zabíjet a okr
Apače."

„Kde je? V táboře nebo ve vesn
Komančů?" „V jejich vesnici."
„Odkud přišel?" „Ze země, o ní
před chvílí bílý lovec mluvil." „
vypadá?" „Má oči nebe a vlasy
ohně!" „Modré oči a rudé vlasy
To souhlasí! Dál! Nevšiml si
Rimatta nějakého dalšího
známem?"

„Bledá tvář má jizvu na svém
rtu."

„I to je správné! Pocház
operovaného zaječího pysku. Je to on! Už mě nic nezadrží, abych
nevydal ke Komančům. Rimatta ví, kde stojí jejich pevná vesnice?

„On to ví a povede své bílé bratry na to místo. Ale nechť se
bratři ještě zeptají zajatců, kdo je ta bledá tvář, která bydlí v
mančských wigwamech."

Páter Bowie uposlechl jeho radu a obrátil se na oba zaja

bylo nic jiného, než se odvážit přímo do komančské vesnice. ože měli mezi sebou dva významné zajatce, kteří složili svůj slib, nebezpečí jistě menší, než se zdálo. Během další jízdy mnoho luvili — každý se zaobíral vlastními myšlenkami, namířenými k ližší budoucnosti.

ruhý den v poledne udělali malou zastávku a k večeru se vynořily bzoru tmavé body, které se při podrobnějším zkoumání změnily v stanů. Byla to velká stanová vesnice Komančů, kterou zbudovali čelem bizoních lovů.

ímatta jel dosud v jejich čele, nyní však zastavil svého koně.

Chtějí mí bílí bratři skutečně Komanče navštívit?" zeptal se. tě máme čas otočit."

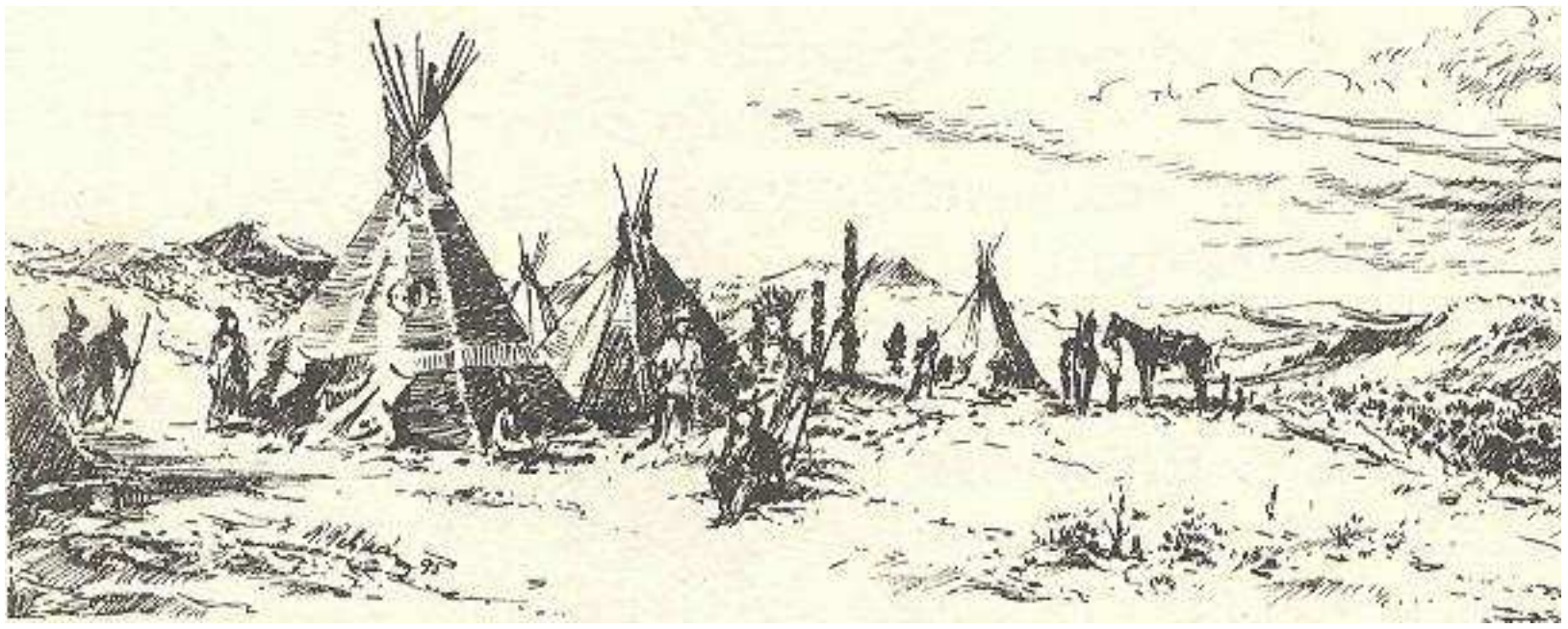
Ne neotočíme!" rozhodl páter Bowie. „Náčelník Apačů dostal ch, že klade takovou otázku?"

či Apače po nem zlostně blýskly.

Slyšel už někdy zabíječ Indiánů, že by se Rimatta bál? Synové ců vykopali proti komančským psům válečnou sekeru a každý č, který jim padne do rukou, je ztracen. Přesto nechce Rimatta tit, nýbrž doprovázet své bratry."

yla to hrdá slova a odvážné rozhodnutí, neboť za žádných okol- í nemohl počítat s nějakými ohledy nebo slitováním úhlavních řátel jeho kmene. Přesto bývá odhodlaná odvaha vždy spjata s rnou chytrostí: během jízdy sundal kalumet, zapálil ho a podal po olika tazích oběma Komančům.

Jestli nechcete zemřít, pijte se mnou dým míru!" nařídil jim.

Byla to velká stanová vesnice Komančú,.. .

Lovci však seděli v naprostém klidu a ani mrknutím oka neprozr
li nějaký strach.

Čtyři náčelníci sestoupili z koní, přistoupili ke skupince a nejs
z nich se ujal slova:

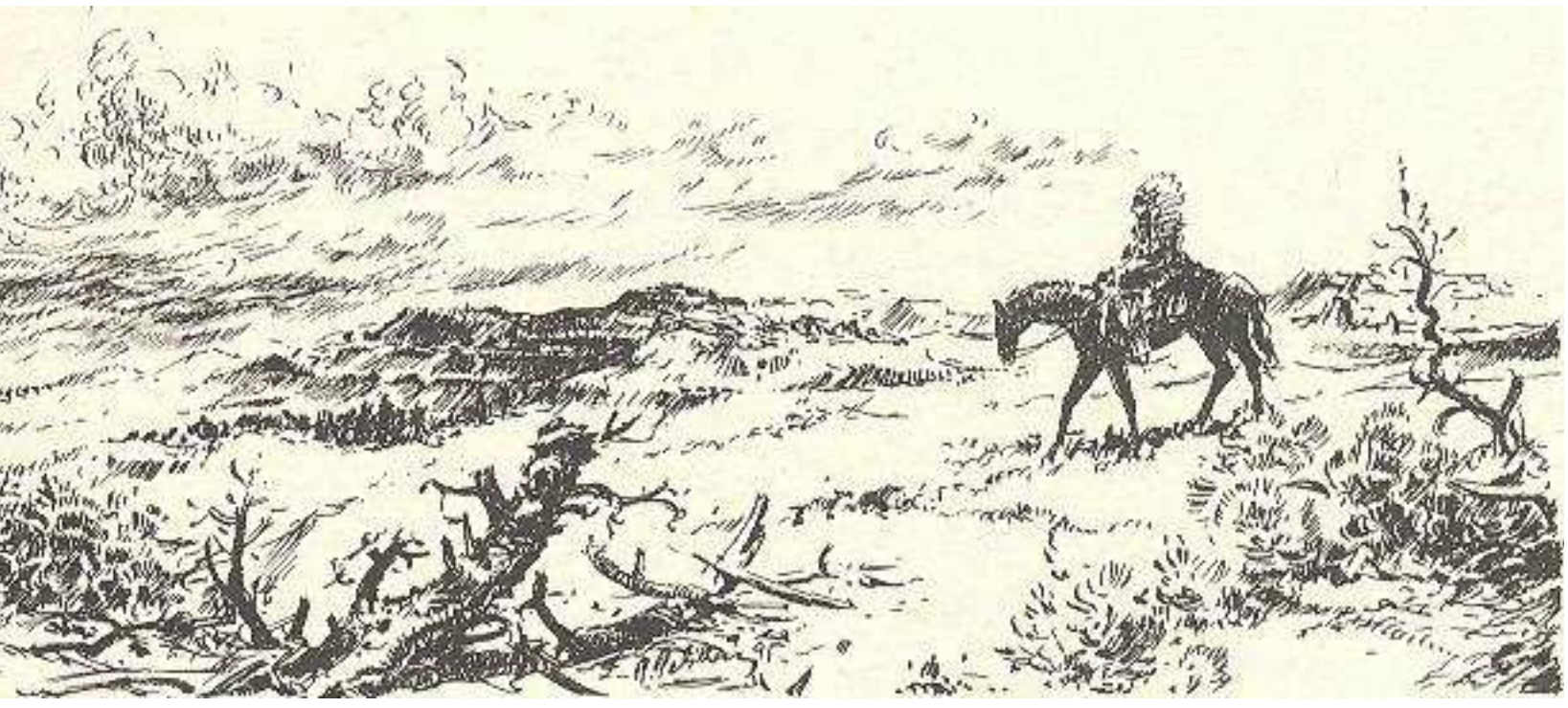
„Proč se nezvednou bledé tváře, když k nim přicházejí náče
Komančů?"

Páter Bowie se rozhodl k odpovědi.

„Chci vám říci, že jste nám vítáni a smíte se vedle nás posadi

„Náčelníci Komančů se posadí jedině k náčelníkům! Kde je
vůdce, kde máte své wigwamy a své bojovníky?"

„Bílí muži nemají žádné wigwamy, ale velká kamenná měst
nich žijí tisíce bojovníků. Mí rudí bratři se k nám mohou
ostychu posadit, protože každý z nás je náčelníkem!"

... kterou zbudovali za účelem bizoních lovů.

I tohle jméno znám. Je naším nepřítelem, ale usmrcuje rudé muže
ně tehdy, když je k tomu donucen."
Znáš i mé jméno. Nazývají mne páter Bowie, zabíječ Indiánů."
Tak ti říkají, ale ty už žádného rudého bojovníka nezabiješ!"
Ach! Proč?"
Protože sám zemřeš!"
Ach! Víš to tak jistě?"
Zemřeš u našeho kůlu! Kdo je tento muž?"
To je Rimatta, náčelník Apačů!"
Je to pes, který brzy zcepení! Supi mu vyklovou oči a jeho maso
erou kojoti!"
Víš to tak jistě?"
Ještě dnes zemřete u mučednických kůlů!"

kávat vývoj dalších událostí. Vyskočili do sedel a Komančové obklopili. Potom ujížděli tryskem k vesnici, projeli mezi stany a nečně se zastavili před jedním stanem uprostřed.

Indiáni sestoupili a starý náčelník nařídil:

„Bledé tváře mohou vstoupit!"

„Komu patří tento stan?" zeptal se páter.

„Patří těm, kteří vás musí chránit. Odevzdejte své zbraně!"

„Bílý muž se odloučí od své zbraně až po smrti!"

„Bledé tváře nevědí, že zajatci nesmí být ozbrojeni?"

„Jsme hosté, nikoliv zajatci!!"

„Jste obojí. Odevzdejte vaše zbraně!"

Tu zvedl Rimatta ruku na znamení, že chce promluvit. Bylo poprvé od střetnutí s Komanči.

„Muži Komančů žádají naše zbraně, protože se nás bojí! Mají zbabělá srdce a jejich odvaha se nedá srovnat ani s odvahou prér slepice, která utíká před každým zvukem!"

Bylo to vyřčeno stejně hrdě jako chytře. Následek se hned uká Starý náčelník ho změřil zlostným pohledem a odpověděl:

„Pimo*) je odporný jako ropucha z močálu! Jeho jazyk mluví sa lži a z jeho rtů ukapává hnusná falešná slina. Není Člověka zvířete, jehož by se Komanč bál! Vstupte do stanu a své zbran ponechte u sebe!"

Teprve nyní seskočili z koní i lovci. Uvázali je a vstoupili do stan

Stan byl téhož druhu, *$* jakým se můžeme setkat u severněji žijí Indiánů. Práce s jeho zřízením se vždy přenechává ženám, ne

„Ano."
„Proč tak smýšlí?"
„Protože je mezi námi Rimatta a zabíječ Indiánů. Kdyby zde by
uze ostatní mí bratři, snad by je považovali za hosty, ale nás dv
nechají Komančové nikdy odejít."
„Rimatta věří, že jsme ztraceni?"
„Náčelník Apačů ještě nikdy nebyl ztracen!"
„Co můžeme udělat pro naši záchranu?"
„Mí bratři musí udělat totéž, co bude dělat Rimatta."
„Co?"
„Vykouřit s Komanči kalumet."
„Ach! Nebudou s tím souhlasit!"
„Pak budou!"
„Nevěřím, že by nám nabídli dýmku míru."
„Oni nám ji nenabídnou."
„A přece říkáš, že ji s nimi budeme kouřit."
„To jsem řekl. Když nám nebudou chtít nabídnout dýmku míru
zmeme si ji sami."
„Ach!" zvolal páter překvapeně. „To je nádherná myšlenka! Bud
ít však takové kouření platnost?"
„Bude. Rimatta jim uloupí dýmku a každý z mých bratří z ní mu
táhnout dříve, než nám ji zase seberou."
„Uvidíme toho bělocha, jehož hledáme?"
„Pokud je přítomen, tak ano. Rimatta to zařídí tak, aby se nemoh
rýt."

„Je nějaká cesta k záchraně?"

„Jenom jedna."

„Jaká?"

„Mí bratři se musí stát bojovníky Komančů a každý z nicl vezme za manželku dceru našeho kmene."

„Čerta udělám!" zvolal Holmers. „Nemohl jsem vystát žád bílou ženskou a o to méně bych si vzal nějakou měděnou k Takovým způsobem, si život ani svobodu nevykoupím!"

„Pak jsou mí bratři ztraceni."

„Bledá tvář, o níž jsme dříve mluvili, není dnes přítomna stanech Komančů?" zeptal se lovec.

„Jezde." < „Můžeme s tím mužem mluvit?"

„To nevím, ale spatříte ho."

„Kde?"

„Bledá tvář patří k našim náčelníkům. Bude sedět v porad kruhu, až se bude rozhodovat o osudu mých bratrů. Bledé tváře nejsou ochotné vstoupit mezi bojovníky Komančů, aby si zachrá své životy?"

„Ne!"

„Pak budete ztraceni a já pro vás nemohu už nic udělat!"

Vzdálil se. Asi za půl hodiny vstoupil Indián s tváří plnou zloby

„Bílí muži a Apač mě budou následovat!" nařídil.

Vzali s sebou zbraně a kráčeli za ním uličkou mezi stany před tá kde se shromáždili všichni bojovníci. Utvořili kruh, v jehož st

a od něj putovala dýmka dále. Právě ji měl podat čtvrtý pátému, když tu náhle přiskočil rychlým krokem Rimatta a vytrhl mu ji z ruky.

Takový čin by nikdo nepovažoval za možný. Něco podobného se ještě nikdy nepřihodilo. Indiáni seděli ztuhlí překvapením a když se jim konečně vrátil pohyb, bylo už pozdě. Rimatta ihned předal dýmku sousedovi, a tak v rychlosti prošla mezi všemi bělochy. Když se náčelník Komančů zuřivě zvedl, byla už dýmka v rukách Apače.

„Cos to udělal, pse?!" zahřímal na Rimattu.

Ten udělal ještě jeden tah z kalumetu a odpověděl:

„Odkdy je zvykem u rudých mužů nazývat své přátele a bratry psy? Nebo snad znamená tohle slovo mezi syny Komančů projev úcty a slušnosti?"

„Ty jsi náš přítel a bratr?"

„Jsme vaši bratři a hosté vašeho kmene, protože jsme s vámi vykouřili kalumet, jehož hlavička je zhotovena z posvátné hlíny."

»Vy jste nám kalumet ukradli!"

„To je pravda — Rimatta nikdy nelže! Ale skutečností je, že jsme s vámi dýmku míru vykouřili!"

„To neplatí! Nenabídli jsme vám ji!"

„Když nyní vezme Rimatta tomahawk, aby s tebou bojoval, ukážeš svou odvahu a bojovat budeš, třebaže jsi mi boj nenabídl! Nenabídli jste nám ani vaši pohostinnost, ale máme ji stejně zaručenou, jako byste nám ji nabídli dobrovolné. Velký Duch všechno vidí a slyší a neunikne mu, jestli se Komančové prohřeší proti zákonu míru. Domluvil jsem. *Howgh!"*

Komanč vyslechl toto pokárání se sklopenou hlavou a sedaje si se vymlouval:

„Náčelníci Komančů se poradí o tomto zcela nezvyklém případu. Ustupte stranou! Dáme vám vědět o našem rozhodnutí."

Běloši jeho příkazu vyhověli. Viděli, že porada je velice bouřlivá, což prozrazovala zběsilá gesta Komančů a uběhlo více než půl hodiny, než se dohodli na nějakém závěru. Vtom jim náčelník pokynul, aby přistoupili blíže. Zvedl se a dal znamení, že chce promluvit.

„Bledé tváře a Apač nechť naslouchají, neboť náčelník Komančů k nim promluví!"

Po tomto úvodním vyzvání začal se svou řečí.

„Mnoho sluncí uplynulo od doby, kdy bydleli rudí muži v této z
zcela sami. Na pokojné půdě mezi dvěma velkými vodami stavěli
vesnice, sázeli stromy, lovili jeleny, medvědy i bizony. Patřily
paprsky slunce i déšť, patřily jim řeky i jezera a taky všechny sav
iroké země. Měli své bratry a sestry a jejich ženy a děti byly šťas
Tu přišly bledé tváře, jejichž barva kůže je jako barva země v zi
ale jejichž srdce je černé jako saze ohně. Nebylo jich mnoho, k
pozvali rudí muži do svých wigwamů, ale ony přinesly s ohni
zbraní i ohnivou vodu. Přinesly si jiné bohy a jiné kazatele, přines
ebou lež a zradu, nemoci a smrt! Přicházelo jich stále více ze zem
velkou vodou; jejich jazyky byly falešné, nože ostré a rudí muži, k
im věřili, byli oklamáni. Museli jim odevzdat půdu, v níž leží k
ejich otců. Byli vytlačeni lstí a násilím ze svých wigwamů a sv
oveckého území. Když se bránili, byli těmito muži nemilosr
zabiti. Aby je mohly bledé tváře snáze porazit, zasely mezi rudé m
nedůvěru a lež. Oni potom začali mezi sebou taky bojovat a teď m
zemřít, jako kojoti někde v poušti. Proklínám bledé tváře to
kletbami, kolik je na obloze hvězd a listů na stromě!"

Nyní se nadechl a potom pokračoval:

„Dnes přišly bledé tváře do wigwamů Komančů. Mají barvu lhá
mluví řečí zrádců. Poblouznily jednoho rudého muže, náčel
Apačů, aby šel s nimi a byl jejich bratrem. On zaslouží smrt a o
ním. Byli bychom je pomalu nechali zemřít u mučednického k
abychom se mohli kochat jejich mukami a abychom se smáli
ejich nářkem. Podařilo se jim však vypít dým našeho kalumet
proto se náčelníci Komančů rozhodli ctít dýmku míru a dát jim m

Po něm se zvedl jeden náčelník po druhém, aby ve svých proslovech řekli totéž, co už jednou bylo řečeno. Když skončil poslední, ujal se slova páter Bowie:

„Slyšel jsem, že mí velcí rudí bratři věří na Velikého Ducha. Dělají správně, protože jejich Mannitou je taky naším Bohem. On je pánem země a otcem všech národů. Chce, aby ho všichni lidé ctili. Mí rudí bratři ho však uctívají špatným způsobem a já jsem přešel přes velkou vodu sem, abych je naučil správným způsobům. To mi mělo mnoho rudých mužů za zlé a usilovah o můj život. Musel jsem se bránit a jen tomu vděčím, že jsem se stal zabíjecem Indiánů. Ale bojuji se svými nepřáteli tváří v tvář a nikdy jsem nezabil žádného nepřítele zákeřně. Budu stálým přítelem Komančů, pokud se sami nestanou mými smrtelnými nepřáteli!"

Přestal mluvit a díval se na náčelníka. Ten se zeptal:

„Proč by se měli stát sami tvými nepřáteli?"

„To řeknu tobě i jim. Za velkou vodou bydlel muž, jehož ústa byla jedovatější než ústa hada. Byl to lhář, podvodník a vrah. Musel prchnout a vydal se přes velkou vodu do této země. Já jsem ho následoval, abych ho chytil a slyšel jsem, že ho synové Komančů vzali k sobě. Proto se musím považovat za nepřítele vašeho kmene!"

„Kdo je tento muž? Nevzali jsme mezi sebe žádného bílého lháře!"

„Nevidíš snad bledou tvář ve vašem středu?"

„Tato bledá tvář nepřišla přes velkou vodu!"

„Ze které země tento světlý náčelník pochází?"

„Ze země proti polednímu. Sestoupil dolů z hor, aby ukázal Komančům mnoho užitečných věcí."

„Obelhal vás!"

Ruka zmíněného muže sjela k tomahawku, ale protože vedl rozhovor nejvyšší náčelník, neřekl ani slovo.

„Takže se domníváš, že je to ten, jehož hledáš?"

„Je to on!"

„Mýlíš se!"

„Nemýlím! Dovol mi, abych si s ním promluvil."

„Máš mé svolení."

Nyní se obrátil páter Bowie přímo na bělocha:

„Jaké je tvé jméno mezi tvými lidmi?"

„Musíš ho znát?"

„Nemusí snad znát Člověk jméno muže, s nímž chce mluvit?"

„Jmenuju se Racurroh."

„Jak ses jmenoval v době než jsi přišel ke Komančům?"

„Tato tvá otázka je už zbytečná!"

„Není zbytečná, ale patří docela k věci."

„Přišel jsem k bojovníkům Komanců, abych zapomněl na svět. jméno už nežije — zmizelo. Neřeknu ho!"

„Ty ani tvé jméno jste zapomenuti nebyli! Zmizel jsi — zmizel. Ale já jsem tě zase našel! Jestli se ti líbí zamlčet své jm prosím. Řeknu ti ho já!"

Muž zbledl.

„Řekni ho!"

„Jmenuješ se Georg, Georg Sander!"

Oči muže se leknutím rozšířily.

„Georg Sander? Podobné jméno jsem nikdy neslyšel!"

„Nikdy?" smál se páter. „Také jsi nikdy neslyšel jméno Walmy

„Ne!"

„Theodor von Walmy?"

„Ne!"

„Nikdy jsi neslyšel jméno ‚Pomatený princ* ze Sůderlandu?"

„Ne!"

„To jsi asi taky nikdy neslyšel o slečně Elle, která pracova cirkuse a pak beze stopy zmizela?"

„Ne!"

Indián opovržlivě mávl rukou a řekl:

„Je jeden lovec jako druhý! Neznám je a ještě nikdy jsem žádného z nich neviděl!"

„A přece ho znáš! Často jsi ho vídal — je to Friedrich von Walmy, bratr tvého dřívějšího pána!"

V obličeji Indiána se opět objevil úlek.

„Lžeš!"

„Člověče, už to nikdy neříkej! Zastřelím tě jako vzteklého psa. Ty musíš to slovo poslouchat, ale já ne, protože nikdy nelžu!"

Nyní Fred přistoupil těsně k Racurrohovi.

„Znáš tento dopis?"

Držel mu před tváří dříve zmíněné psaní, které ukázal včera po boji s Komanči páterovi. Indián si ho krátce prohlédl — potřásl hlavou a rozpačitě odpověděl:

„Neznám ho. Psal ho nějaký Theodor von Walmy, což vyplývá z podpisu. Nech mě v klidu!"

„Znáš ho, neboť jsi ho psal! Tys ho zfalšoval, darebáku!"

Nyní přistoupil blíž i páter Bowie.

„Snad poznáš tyto dva dopisy, které jsou podepsány Georgem Sanderem! Nechceš si je prohlédnout, poklade?"

Držel mu je před tváří. Muž po nich ihned skočil, ale páter je stáhl a držel je mimo dosah jeho rukou ve výšce, takže je mohl přečíst, ale ne se jich zmocnit.

„Ne, nesmíš si je vzít, jenom přečíst! Napsal jsi je ‚Pomatenému princi', když jsi mu předtím prodal svého pána!"

„O tom nic nevím! Nevím vůbec o ničem! Ty ses zbláznil!"

V příštím okamžiku stál páter těsně před ním.

„Zbláznil? Co si to dovoluješ, člověče!"

Rozpřáhl se a uhodil ho pěstí do čela, až se muž zapotácel a svezl se k zemi. V nejbližším okamžiku však vyskočil, vytrhl nůž a chtěl se vrhnout na svého protivníka. Lovci okamžitě přiložili pušky k líci a také Rimatta vytrhl tomahawk ze svého opasku. Všichni náčelníci vyskočili, nejvyšší před sebe odmítavě napřáhl ruku a nařídil:

„Nechtě zbraně v klidu! Mluvili jste řečí, které nerozumíme. Co máte s naším bratrem?"

„On je muž, kterého hledáme a nechce se přiznat!"

„Tedy to nebude on! Bílí muži se mýlí!"

„Nemýlíme se!"

„Urazil vás, když byl ještě mezi bělochy?"

„Ano. A více, mnohem více než to!"

„Ale už není bledou tváří — stal se rudým bojovníkem! Te
úplně jiný a má pravdu! Nařizuji vám, abyste ho nechali být!"

„Nebudeme ho tedy obviňovat, ale zabijeme ho!" zvolal v nej
zlosti malý páter.

„To se opovažte!"

„Udělám to a ihned!"

Zvedl pušku do výše. Tu ukázal náčelník kolem sebe.

„Nevidíš, že kolem nás stojí stovky bojovníků? Pokud vystì
budete všichni ztraceni!"

„To by se teprve vidělo! Naše kulky by sežraly polovinu z vás!

Tu zazněl dusot kopyt kolem řady stanů. Tryskem přijel jez
zarazil svého mustanga před náčelníky a seskočil. Všichni se zve
jeden z Indiánů přiskočil, aby podržel jeho koně.

„Co to tu je?" zeptal se hrdým hlasem.

Jeho oči přelétly shromážděné a vážně zůstaly viset na Rimatto
páterovi. Starý náčelník se zvedl. ■

„Stalo se mnoho v době, když jsi byl pryč."

„Mluv!"

„Nařídil jsi tažení proti bílým lovcům."

„Je to tak!"

„Povedlo se."

„To jsem předpokládal!"

„Uhodl jsi správně!"

Náčelník Orel, který svým významem stál nade všemi náčelníky Komančů, protože to byl on, se otočil zpět na své:

„Byl jsem daleko na severu, abych přinesl posvátnou hlínu na naše dýmky. Tato posvátná hlína nám měla přinést mír, ale když jsem se vrátil do svého wigwamu, tekla krev, a snad poteče ještě další! Kde jsou mí synové?"

„Ve svém stanu."

„Proč nejsou zde?"

„Dali těmto mužům práva hostů a tudíž o nich nemohou rozhodovat."

„Pokud podali synové Orla ruce našim nepřátelům, měli k tomu důvody! Ať přijdou a vy vyprávějte!"

Starý náčelník začal se svou zprávou, zatímco se Orel posadil. Byl to pravý typ Indiána, nepříliš vysoký, ale širokoplecí a mohutné konstrukce. Jeho tělo se skládalo jen z mohutných šlach a svalů.

Zpráva, jenž mu byla podána, nevyzněla pro lovce příliš přátelsky. Ti dva, kteří unikli krvavé lázni u Ria Pecos, se snažili všemožným způsobem poštvat Komanče proti bílým. Během vyprávění se objevili oba synové Orla. Jejich otec měl za sebou dlouhou a mimořádně nebezpečnou cestu; právě přijel a zahlédli ho tedy poprvé. Nebylo však vidět jediný náznak radosti ze shledání nebo pohnutí. Otočil se k nim po vyslechnutí zprávy a zeptal se:

„Tyto bledé tváře zabily vaše bratry a spolubojovníky?"

Přikývli na znamení souhlasu.

»Vy jste jim nabídli pohostinství?"

Následovala stejná odpověď. Jeho zrak spočinul na jednom z nich:

„Vyprávěj!"

Mladý muž podal pravdivý popis událostí několika slovy. Jeho otec pečlivě naslouchal a potom rozhodl:

„Náčelník Komančů, jehož přátelé i nepřátelé nazývají Orlem, se těšil z celého srdce, když po dlouhé cestě spatřil svůj wigwam. Nyní se změnila radost v bolest. Jeho synové uzavřeli přátelství s nepřáteli svého národa jen proto, aby nemuseli zemřít! Měli jste raději zvolit smrt a já bych musel být hrdý na vaše duše a zpíval bych píseň mrtvých, protože ve věčných lovištích bych se s vámi setkal znovu

a jako s hrdiny, jímž by musely sloužit duše bledých tváří. Kdy
nebyl vaším otcem, byl bych vás nyní omilostnil, protože přes to
jste neudělali nic zlého, ale jednali jste jako mladí muži, kteří mají
život. Ale aby se v této zemi a v kmeni Komančů nevyprávělo, že
byl vůči svým synům měkký, musím vás potrestat: ještě v to
okamžiku opustíte bez vody a potravy vesnici tohoto kmen
nevrátíte se dříve, dokud každý z vás nepřinese pět skalpů na
nepřátel! Chcete k tomu něco dodat?"

„A co bude s těmito muži, za jejichž bezpečnost jsme dali
slovo?[4]' zeptal se jeden a ukázal na zajaté lovce.

„Orel vás vašeho slova zprošťuje! — Nym stojí pod jeho oc
nou."

„My jdeme!"

Odstoupili s chladnými tvářemi, neboť mrav jim přikazoval,
osobní pocity potlačili a nenechali na sobě znát.

Potom Orel pokynul Rimattovi:

„Mluv!"

Ten pohnul hrdě hlavou.

„Náčelník Rimatta je hostem svých nepřátel Komančů. Nel
mluvit, protože se domnívá, že jeho slova jsou zbytečná!"

„Máš pravdu! Venku bych s tebou bojoval, abych tě zabil. Zde
bezpečí jako v lůně své matky. Ale bledé tváře nechť mluví! Dozv
jsem se, že chtějí přednést žalobu proti jednomu z komanč-sk
bojovníků."

Slovo si vzal Fred:

„Chceš slyšet mou žalobu?"

jsme ho pronásledovali a nyní jsme ho našli. Chceme, aby nám , kde náš bratr je, jinak ho zabijeme!"
Dělali jste to, co odvážný muž udělá! Přiznal se?"
Ne, zapírá!"
yní se Orel obrátil k Sanderovi.
Jsi muž, jehož hledají?"
Ne, oni lžou."
Tak to slyšíte!"
On lže! Bojí se trestu!"
áčelník se na chvíli zamyslel a potom s úsměvem prohlásil:
Orel ihned zjistí, kdo nemluví pravdu! Náčelník Komančů se echá od nikoho obelhat."
pět se otočil na Sandera:
Kde máš svoji medicínu?"
V mém wigwamu."
Znám ho, neboť jsem ho často viděl. Vím, že v něm máš mluvící e bledých tváří. Kde je máš?"
Za lůžkem."
ěhem jeho odpovědi bylo patrné, že se octl ve velkých rozpacích. o tajemství bylo vážně ohroženo.
Přinesu je já, nikdo jiný!"
těmito slovy se Orel zvedl.
Já ti je přinesu!" zvolal Sander. „Ty bys je nenašel!"
Zůstaň! Najdu je sám."
u vyskočil odpadlík ze země.

„Jak?"
„Budu s nimi bojovat!"
„Jsi tedy ten, koho hledají?"
„Ano."
„Vykonával jsi u vás práci žen?"
„Byl jsem sluha."
„Chceš ukázat dopisy, o kterých mluvili bílí muži?"
„Ne!" ^
„Řekneš jim, co od tebe chtějí vědět?"
„Ne!"
„Ani mně, svému náčelníkovi?"
„Ne! Nedlužím v této záležitosti nikomu zúčtování, jenom sobě."
„Nikdo tě nemůže nutit. Budeš s těmito bledými tvářemi bojo určenou hodinu. Teď jdi!"
Sander se zvedl a bylo na něm vidět, že se cítí uvolněněji.
„Zastav!" nařídil páter.
„Co chceš?" zeptal se Orel.
„Tento muž nesmí jít sám do svého wigwamu!"
„Proč?"
„Nesmí si ponechat svou medicínu!"
„Proč?"
„Váček obsahuje dopisy, jenž jsou pro nás mimořádně důležité
„Jsou jeho majetkem?"
„Ne, patří nám!"
„On je obdržel a patří jemu!"

o v žádném případě nebylo lovcům milé, ale cítili se nuceni robit. Byli odvedeni do svého stanu a střeženi.

řešel den i noc, aniž by se stalo něco zvláštního. Druhého rána se ch stan otevřel a jeden z Indiánů je vyzval, aby ho následovali k adnímu shromaždišti.

de již čekali náčelníci a ctihodní starci kmene. Byla jim vykázána ta, na nichž se plni očekávání usadili.

ačal Orel:

Velký Duch se zlobí na bojovníky Komančů, že vykouřili dýmku u s bledými tvářemi."

arazil se a rozhlížel se po ostatních, jako by čekal odpověď. Když do z nich nepromluvil, Orel pokračoval:

Synům Komančů se přihodilo velké neštěstí."

Jaké?" zeptal se páter.

Také bledým tvářím se to neštěstí nebude líbit!"

Tak vyprávěj!"

Bledé tváře chtějí bojovat s Racurrohem —"

Budeme s ním bojovat!"

Nemohou nad ním zvítězit!"

Proč?"

Protože už není v táboře Komančů. Zmizel!"

ěloši rozzlobeně vyskočili.

Lžeš!" zvolal páter.

Jak si dovolují bledé tváře nazvat náčelníka Komančů lhářem? dou tohoto slova litovat a vezmou ho zpět!"

„Je to pravda?"

„Orel nikdy nelže!"

„Zavolej ty dva muže, kterým měl váček předat!"

Náčelník pokynul jednomu z Komančů a ten se zvedl, aby ž
muže přivedl. Když přišli, začal je páter hned vyslýchat:

»Vy jste včera vešli do stanu s mužem, který se tady nazýv
curroh?"

„Ano."

„Předal vám tento medicinový váček?"

„Ano."

„Otevřel jej, než vám jej předal do ruky?"

„To nevíme!"

„Přece to musíte vědět, když jste u toho byli!"

„Měl ho v rohu stanu. Dlouho tam klečel než se zvedl a my
neviděli, co tam dělá — byl k nám obrácen zády."

„Ale vím to já! Otevřel váček, aby vyndal a vzal k sobě dc
právě ty, které jsme chtěli! Kde je?"

„Víme to snad?" zeptal se náčelník.

„Vy to musíte vědět!"

„Když se zvedlo slunce, synové Komančů zjistili, že opustil tá

„Sám?"

„Ještě čtyři bojovníci chybí. Snad ho doprovázeli."

„Kterým směrem?"

„Jejich stopy vedou na západ."

Ve stejném okamžiku se přiblížil jeden Komanč. Přistoupil

To nevím."
Kdo zjistil ztrátu?"
Ja.
Mluv!"
Šel jsem ke stádu, abych si vzal koně. Cesta mě vedla kolem
ta, kde bylo zlato ukryto. Všiml jsem si, že skrýš byla otevřena a
nedbale zaházena. Zlato je pryč!"
Orel se sám přesvědčí. Nevím, kde je naše nová skrýš — veď
!"
vedl se a zmizel s bojovníkem za stany. Po chvíli se vrátil sám
t. Usedl na své místo a pravil:
Zlato je skutečně pryč! Vzal jej s sebou Racurroh. Komančové
jí mnoho míst, kde je zlato ukryto, ale oni jím pohrdají. Není jim
že se ten kov ztratil."
u se chopil slova Bili Holmers:
Ale litujeme toho my! Hrabali jsme v zemi v potu tváře, abychom
získali. Když jsme ho konečně nalezli, bylo nám uloupeno
ovníky Komančů. Přišli jsme k vám, abychom si ho opět vyzvedli
ní musíme pronásledovat Racurroha a vzít zlato jemu."
Mohou snad bledé tváře odjet?"
Kdo by nás mohl držet?"
Jste přece zajatci!"
My? Vykouřili jsme s vámi dýmku míru! Nejsme zajatci Koman-
nýbrž jejich přátelé a bratři!"
Zabili jste naše bojovníky!"

„My budeme vědět, jak se bránit!" ohradil se páter.

Tu se zvedl Rimatta.

„Muži Komančů mají v ústech jed a lež ve svých srdcích! Zn cují posvátné zvyky rudých mužů, Rimatta jimi pohrdá!"

Odvrátil se a šel pryč. Ostatní ho následovali.

Po necelé hodině se otevřel jejich stan a vstoupil Orel.

„Rimatta, náčelník Apačů nás porazil! Ale my mu ukážem posvátné zvyky neznesvěcujeme."

„Chceš nám to dokázat?" ptal se páter a sledoval ho s nap tváří.

„Náčelníci Komančů se poradili a propustí bledé tváře i náče Apačů."

„Kdy?"

„Dnes."

„Se všemi našimi věcmi?"

„Se všemi."

„A koně?"

„I koně dostanou bílí lovci. Dáme vám náskok čtvrtiny dne a p vyrazíme, abychom vás dostihli a pobili!"

„Děkujeme ti, náčelníku. Komančové nás nezabijí. Kdy s odjet?"

„Kdy se bledým tvářím zlíbí. Stačí to říci strážci."

Odešel. Ostatní hluboce vydechli.

„Takže štvanice — jako obvykle," pravil Fred.

„Ale nám neublíží," dodal k tomu páter.

v deset — a to už je tma. Pokud nás budou chtít sledovat, budou muset počkat až na rozbřesk zítřejšího dne."

„To je správné, uděláme to tak! Jakým směrem se vydáme?"

„Kam asi jede?"

„Musíme přemýšlet. U Komančů se nesmí nechat vidět, protože je okradl."

„Nemůže ani k Apačům, kteří jsou jeho nepřátelé. Tím spíš, že ho doprovázejí Komančové."

„Takže mu nezbývá nic jiného, než aby se vydal k Navahům."

„Kde sídlí tento kmen?"

„Na druhé straně Ria Colorada."

„To budou muset projet částí území Pa-Uteů. Snad budou hledat ochranu u nich."

Rimatta zavrtěl hlavou.

„Pa-Uteové jsou nyní přátelé Apačů. Nenechají u sebe Komanče ani bledou tvář. Postavili by všechny ke kůlu."

„A nás?"

„Moji bílí bratři se nemusejí obávat, když jsem s nimi já. Bojovníci Pa-Uteů znají Rimattu, náčelníka Apačů, dobře."

„Hlavní je, abychom před opuštěním komančského ležení sehnali nějaké potraviny. Ale jak je získat?"

„Nechť se mí bratři nestarají. Před táborem se pasou stáda Komančů. Až budeme odjíždět, zabijeme jeden kus hovězího a každý si odřízne dostatečný díl masa. — Nebude to trvat déle, než dobu, kterou bledé tváře nazývají čtvrtí hodiny."

„Komančové mají krotký dobytek?"

„Mají několik krav, aby pili jejich mléko."

Nyní se lovci dali do práce. Zkontrolovali stav svých oděvů a zbraní a když se přehoupla čtvrtá hodina odpolední, vyjeli ven z tábora. Nikdo je nedoprovázel a nikdo je nesledoval...

* * *

Západně od Rio Grande se táhne ze Sonory Sierra Madre a zasahuje četnými kopci ještě dále na sever. Přes tyto strmé hory vede jen málo průsmyků. Na plošině jednoho z nich tábořilo několik bílých lovců, mezi nimiž byl i jeden Indián. Byl to Rimatta se svými přáteli.

Jeden z lovců stál na vyvýšené skále, odkud mohl přehlédnou
cestu před nimi, tak i tu, po níž přišli. Pečoval o bezpečnost sv
druhů a nyní se zdálo, že spatřil něco zvláštního, neboť se ry
přikrčil, chvíli hleděl pozorně do údolí a potom kvapně sesto
dolů.

„Haló!"

„Co se děje? Je vidět něco podezřelého?"

„Indiáni!"

„Jsou tedy na válečné stezce. Na kterou stranu míří?"

„K nám nahoru."

„Ach! Snad dojde k boji. Jak jsou daleko?"

„Budou tady asi za čtvrt hodiny."

„Dobrá, připravíme jim uvítání. Odstraňte koně, nejdříve si z těch Indiánů tak trochu vystřelíme. Já zůstanu s Rimattou tady a vy se rozdělte, abyste uzavřeli vše z obou stran. Pusťte je dovnitř, ale ven nikoliv. Nestřílejte, dokud to nebude nevyhnutelné. Těším se na jejich překvapené výrazy!"

Příkazy pátera byly ihned vykonány.

Plošina průsmyku, na níž se nacházeli, byla dokola ohraničena skalními výstupky a velkými kameny. Pro lovce zde bylo dost úkrytů, které využili, aby je příchozí nezpozorovali. Během několika minut byla plošina prázdná, pouze Rimatta a páter leželi zdánlivě spící pod skalním převisem, s puškami opřenými vedle sebe.

Po uplynutí dvaceti minut zazněla kopyta na kamenech a objevilo se pět Indiánů. Při pohledu na spáče, kteří se vůbec nehýbali, se bojovníci zarazili. Oba muži je ostře sledovali zpod přivřených víček.

„ *Uff!"* zazněl tichý vzdech jednoho Indiána.

Ten pokynul svým druhům a ti sáhli pro zbraně. Potom sestoupil z koně a přišel nehlučně ke spáčům. Sebral jim obě pušky a teprve pak dal znamení, aby ostatní také přistoupili.

„ *Uff V* zvolal nyní hlasitě.

Oba muži se tvářili, jako by se právě probudili a vyskočili.

„Kdo jsou dva cizí muži?" ptal se Indián.

„Ty nás neznáš?" zeptal se páter.

„Tohoto znám! Je to největší nepřítel Komančů a musí zemřít. Ale tebe neznám! Řekni mi své jméno, bledá tváři!"

„Už jsi ho často slyšel. Říkají mi páter Bowie, zabíječ Indiánů."

„ *Ufff*$_r$ *uff!"* zvolal Indián překvapeně. „Ty jsi ještě větší nepřítel, než ten bojovník zde! Supové sežerou tvé maso a rozdrtí tvé kosti!"

„To je možné, ale nyní ještě ne. Kde jsou naše pušky! Dejte nám je!"

„Už je nikdy nedostaneš. Velký Duch rozhodl o tvé smrti a jeho rudé děti splní jeho vůli."

Sundal z ramene laso. Ale páter zvedl se smíchem ruku.

„Velký Duch nerozhodl o mé, ale o vaší smrti. Stane se vám to
co jste chtěli udělat s námi. Zvedněte .své oči a rozhlédněte se ko
sebe!"

Při těchto slovech vystoupili lovci z úkrytů a namířili své zbran
Indiány. Stačilo jediné znamení pátera, aby se všichni odebrali
věčných lovišť.

„*Ufft"* vydechl náčelník. „Můj bílý bratr nás má v nikách!"

„Tak to vidíš. Sestupte z koní a své zbraně položte před seb
zem.'

Indiáni viděli, že by byl marný jakýkoliv odpor a proto vyho
jeho příkazu.

„Zabijeme je?" zeptal se páter ostatních.

„Ne!" odvětil Bili Holmers.

„Jsou to ale Komančové a jsou na válečné stezce!"

„A co nám přinese jejich smrt?"

„Pokud budeme neopatrní a necháme je naživu, budou nám š
dit."

„Tomu se můžeme vyhnout. Zeptejte se také na mínění Apače."

Rimatta se podíval na své nepřátele temným pohledem a řekl:

„Bojovníci Komančů nás chtěli zabít, ale neudělali to. Po
zodpoví náčelníkovi Apačů několik otázek, nechť zůstanou naž
aby mohli svým bratrům sdělit, že jsme unikli."

„Pro mě za mě!" řekl páter a obrátil se na Komanče:

„Odpovíte nám, když vás necháme v klidu odjet?"

„Ptejte se!" odvětil jejich náčelník.

‚Protože chci slyšet odpověď!"
‚Nemusíme odpovídat. Jeho oči jsou natolik ostré, aby samy vi
y."
‚Znám stopy těch, které hledám. Jsou to nepřátelé Komančů!"
‚Takové jsme nepotkali. Ty, co jsme potkali, byli naši bratři."
‚Nejsou to vaši bratři! Oloupili tábor vašich bratrů a poton
rchlí."
‚Odkud to víš?"
‚Rimatta a tito muži přicházíme z tábora Komančů."
‚Tak tedy Rimatta lže! Komančové by ho byli zabili!"
‚Ústa Apače nikdy neřeknou nepravdu! Bude vám vyprávět."
Nyní mu v krátkosti vyložil poslední dobrodružství lovců. Ko
nčové pozorně naslouchali a potom jejich náčelník odpověděl:
‚Racurroh je bledá tvář. Jeho kůže je bílá, ale jeho srdce je černo
o noc!"
‚Takže jste ho potkali?"
‚Viděli jsme ho."
‚A taky s ním mluvili?"
‚Seděli jsme u jeho ohně a on s námi mnoho mluvil"
‚Jaký důvod udal, že opustil vesnici Komančů?"
‚Řekl, že ho Orel vyslal k Apačům na výzvědy."
‚Lhal! Viděli jste nuggety, které měl s sebou?"
‚Ne."
‚Tak je schoval."
‚Byl v chatě z větví a tam musel mít to zlato ukryté. Bojovníc

straně leží vstup do tohoto zálivu. V ulicích města potkáme hube
Američanku, hrdou černookou Španělku, německou blondýn
barevnou kudrnatou dámu. Bohatý kavalír ve fraku, cylindru a
kavicích nese v jedné ruce šunku a v druhé koš se zeleninou; ra
přehodí přes rameno síť s rybami, důstojník milice drží vypaser
kapouna a kvaker drží několik velkých humrů, které zabalí do zás
a zasune do jedné % velkých kapes svého kabátu — ale to všechn
pohybuje vedle sebe, za sebou vlevo a vpravo, aniž by se jede
druhým navzájem rušil.

V tomto mumraji metropole zlaté země se pohybovala sku
jezdců a konečně zastavila v Sutter Street před hotelem Vallad
Byl to hotel kalifornského stylu a byl tvořen z jedné velké, šir
jednopatrové, dřevěné boudy, která se docela podobala jednoden
pivním stánkům, s jakými se můžeme setkat na střeleckých soutěží

Zde muži sestoupili a předali své koně horsekeeperovi,*) kter
odvedl do kůlny. Hostinská místnost byla přes svou rozlohu p
takže příchozí našli jen jediný stůl, u něhož se mohli posadit. Přib
hostinská a po chvíli už přinášela porter,**) který si objednali. Při
se jí jeden z mužů zeptal:

„Můžeme mluvit se seňorou, mé dítě?"

„Ano. Mám ji přivést?"

„Prosím o to."

Dívka se vzdálila a po chvíli se objevila hostinská, aby se vyp
hostů na přání. Zvedl se dřívější mluvčí.

„Dovolte mi, abych se nejdříve představil, seňoro. Mé jmén
Friedrich von Walmy. Jsem Němec a tohle jsou mí přátelé.*[4]

Má dva velké jelenicové pytle, které stěží odtáhl z nákladního koně

„Jenom on."

„A Indiáni?"

„Odjeli do hor. Možná do dolů."

„Jak se ten muž jmenuje?"

„Nijak. Zde je zvykem ptát se po jménu až později."

„Můžeme s ním mluvit?"

„Podívám se."

Rozhlížela se po celé místnosti, stůl za stolem, ale předmět s
pátrání zřejmě nespatřila.

„Nevidím ho, seňore!"

„Bude snad ve svém pokoji?"

„Ó ne! Nemáme jednotlivé pokoje. Všichni hosté spí v jedné v
noclehárně. Snad si vyšel ven."

„Má s sebou nějaká zavazadla?"

„Ano. Má dva velké jelenicové pytle, které stěží odtáhl z nál
ního koně. Ale hned si tady koupil velký kufr. Chce opustit měs
ptal se, která loď vypluje co nejdříve na moře."

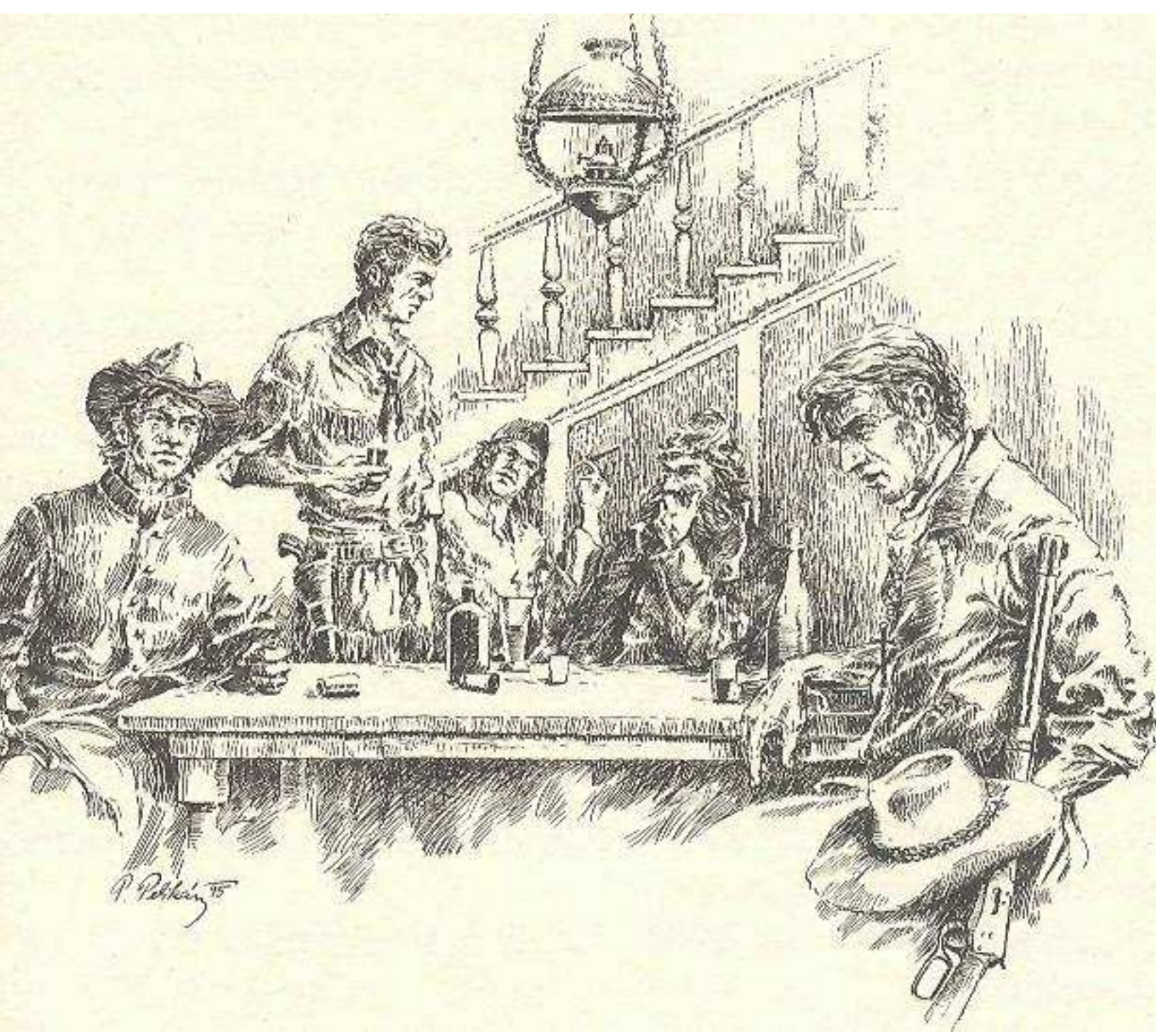
„Děkuji vám, seňoro. Chcete mi splnit jednu prosbu?"

„Jakou?"

„Neříkejte mu prosím, že jsme se po něm ptali. Má to být z
strany překvapení."

„Prosím, jak si přejete. Dobrá hospodská by stejně neměla být p
upovídaná!"

Vzdálila se a ve stejnou dobu vstoupili dva muži a hledali si m
Měli na sobě norlandskou námořní uniformu, ale bez označení

... uhodil pěstí do stolu a řekl:

Víš, za co nás teď budou pokládat?'*
Za pořádné námořníky!"
Jestli si to myslíš, tak máš špatný vítr! Ó, ne, budou nás pokládat

Tu se k nim obrátil Fred. Byl jediný, kdo rozuměl jejich slovům, neboť mluvili svou mateřštinou. To se ale jenom zdálo, poněvadž i páter velmi pozorně poslouchal.

„Jak slyším, potkalo vás nějaké neštěstí?" zeptal se Fred.

„Neštěstí?" odpověděl obr. „Ne, dokonce pravý malér!"

„Smím se zeptat, v čem ten malér spočívá?"

„Proč ne? Já se jmenuju Balduin Schubert a jsem kormidelník na lodi Jeho Veličenstva, na *Tigerovi.* Tento se jmenuje Karavey a je velícím poddůstojníkem. Leželi jsme ve zdejším přístavu a nechali jsme si dát dovolenou, abychom se podívali, jak se ze země dobývá zlato. Na zpáteční cestě jsme se připojili k nějaké zlatokopecké společnosti. Ta zabloudila a my jsme se vrátili o tři dny později. *Tiger* už je pryč!"

„ *Tiger?* Tohle jméno kdysi nosila velice známá loď. Patřila Černému kapitánovi."

„Černému kapitánovi? Ano, to byl Nirván pasa, nynější vévoda von Raumburg. Jeho syn Artur, dřívější princ von Sternburg, je naším kommodorem."

„Artur von Sternburg? Skutečně, ó, to byl velice hodný a dobrý důstojník!"

„Vy ho znáte?"

„Velice dobře! Byli jsme přátelé."

„Přátelé? U všech čertů, potom se taky musíme spřátelit! Tady je moje ruka!"

Fred se usmál. On, jako baron, přítelem obyčejného námořníka. Ale plácli si.

„Platí! I když nevím, jaký bude mít tohle naše přátelství účel."

„Účel? Pane, já vás neznám. Ale i kdybyste byl vážený člověk, podle čehož vypadáte, obyčejný člověk vám může být přece jen k užitku. Mimochodem, sám se počítám k nejlepším přátelům mého kommodora."

Fred se lehce usmál. To se kormidelníkovi jakoby nelíbilo.

„Poslouchejte! Jestli je vám moje přátelství nepříjemné, nemusíte ho přijímat! Já se nikomu nevnucuju. Mé jméno je Schubert, občanské jméno, ale kormidelník na *Tigeru* stojí na úrovni kapitána. Smím se snad dozvědět, jak se jmenujete?"

„Jmenuji se Friedrich von Walmy. Má rodina žije v Súderlandu."

„Walmy — Walmy —" zamyslel se kormidelník. „Hm, tohle jméno jsem už musel slyšet, ale všichni čerti — teď si vzpomínám! Znal jsem jednoho námořníka! Za moc nestál, vyhnali ho a dostal se do služeb jednoho barona, který se jmenoval Theodor von Walmy, pokud se nepletu."

Fred se zaposlouchal.

„To je můj bratr!" zvolal. „Jak se jmenoval ten vyhnaný námořník?"

„Sander, Georg Sander! Snad je to tak správně. Měl zlý výraz, chlap jeden!"

„Ach, jaká je to náhoda! Poznal byste toho člověka ještě dnes?"

„Snad ano, i když je to spousta let, co jsem ho viděl naposledy. Jsou ale tváře, které člověk pozná i po sto letech!"

„Tak to nám můžete pomoci. My ho hledáme."

„Kde?"

„Tady!"

„Ach! On je tady v Kalifornii a ve Frisku? Jak se sem vůbec dostal?"

„To vám řeknu. Udělal hrozný podvod na mé rodině a potom uprchnul do Ameriky."

„Jaký podvod?"

„Vydal mého bratra ‚Pomatenému princi'. Theodor od té doby zmizel a nenašli po něm jedinou stopu."

„‚Pomatený princ'? Hrome, to jste se dostal do mých vod!"

„Jak to?"

„Protože si s ním musím vyrovnat velice zvláštní účet!"

„Vy? Vy ho znáte? Měl jste k němu nějaký vztah?"

„To si myslím!"

„A jaký? Vyprávějte!"

„Neslyšel jste nikdy o záležitostech, které vyvolaly během poslední války mezi Norlandem a Súderlandem takovou pozornost?"

„Jenom něco. Už jsem byl v té době v Americe. Vyprávějte!"

„To nemůže nikdo lépe vyprávět než já a tady poddůstojník! My jsme při tom sehráli svou roli. Jmenuje se jenom Karavey, ale přece jen je švagr starého a strýc nového vévody von Raumburg."

„To je velmi zvláštní!"

„Poslouchejte!"

Kormidelník vyprávěl a Fred poslouchal s největším napětím. páter nedokázal skrýt svůj zájem, který Schubertovu vyprá věnoval. Když kormidelník skončil, podal mu Fred ruku.

„To jsou skutečně zvláštní věci! Zažili jste mnoho! Máte prav musíme se stát přáteli. Nyní i vám musím vysvětlit, co mě přivedl Ameriky a co jsem zde zažil."

I on vyprávěl. Když skončil, bouchl kormidelník do stolu povyskočily sklenice i láhve.

„U všech čertů! Je to pravda, skutečně pravda, co jste mi vyprávěl?"

„Samozřejmě!"

„A ten chlap, ten Georg Sander, své nuggety přinesl sem?"

„Pravděpodobně."

„Pokud je tomu tak, potom je nám všem pomoženo!"

„Jakto?"

„Počkejte!"

Přisunul se blíže k poddůstojníkovi a chvíli si s ním šeptal. zkoumavým pohledem přelétl celou společnost a potom lehce při hlavou na souhlas.

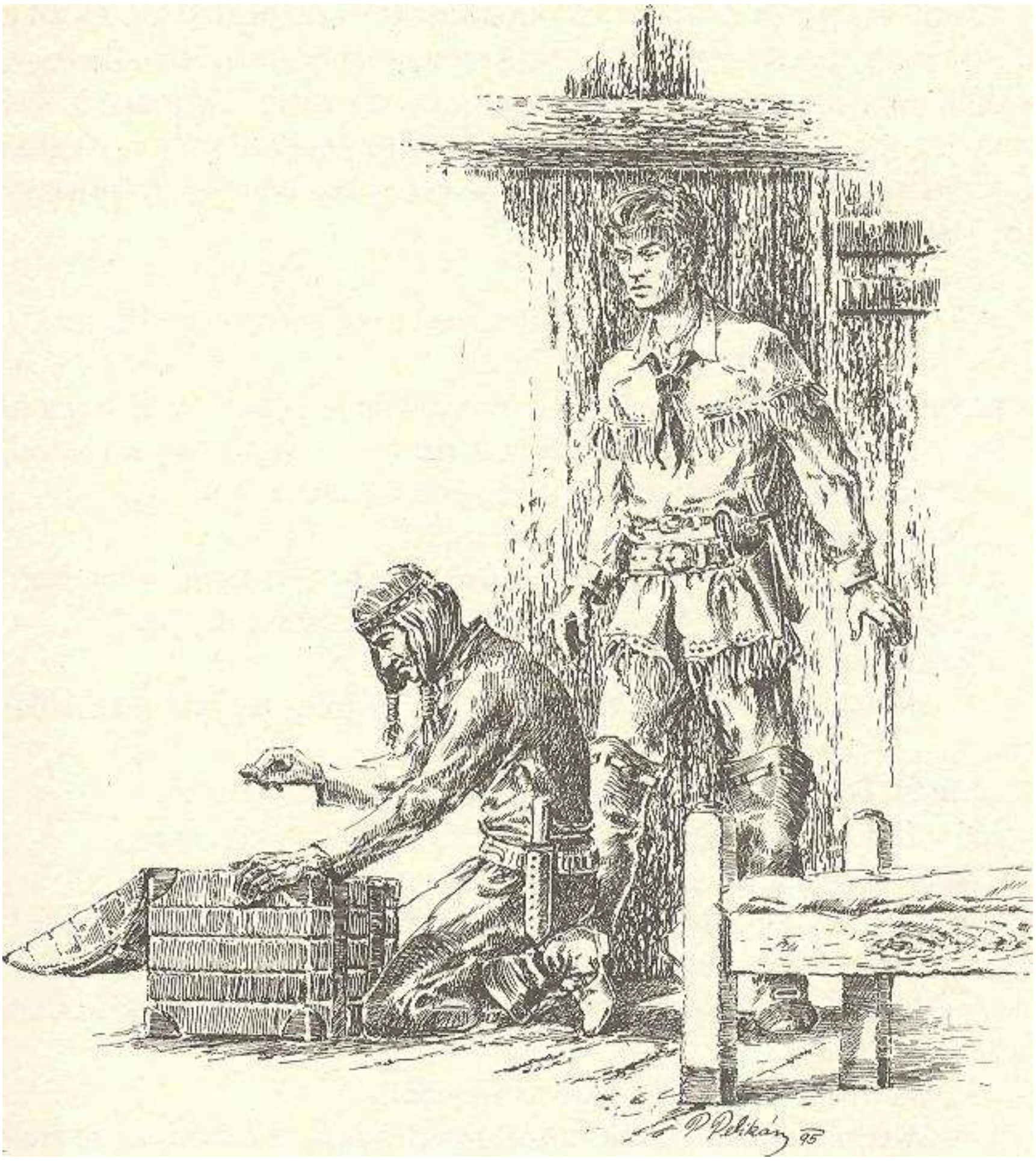
„Poslouchejte!" obrátil se kormidelník opět na Freda. „Kdo z tě lidí zde rozumí naší řeči?"

„Jenom já. A snad ještě tento master."

Přitom ukázal na pátera Bowieho.

„Kdo to je?"

„Věrný přítel."

Fred se k němu neslyšně připlížil a podíval se přes jeho rameno.

„Jak se dostaneme nahoru?"

,*Schody vedou ze dvora."

„Je ještě někdo nahoře?[4]'

„Ne." „Děkuji!"

Potom se opět vzdálila a Fred se otočil na Billa, pátera a kormidelníka:

„Pojďte! My čtyři stačíme, abychom s ním skoncovali."

Zvedli se, prošli dvorem a stoupali nahoru po schodech. Dost
do dlouhé podkrovní místnosti, která vedla po celé délce bu
Viděli obrovské množství postelí, jednu vedle druhé. U jedné l
muž, odvrácený k nim zády a zabýval se otevřeným kufrem. Fre
němu neslyšně pnplížil a podíval se přes jeho rameno. Celý velk
byl naplněn nuggety.

„Sandere!" zvolal hlasitě.

Muž se otočil a vyskočil. Díval se na lovce jako na strašidlo.

„Znáš mě, lotře?"

Ostatní se už dříve ukryli za dveře, takže je překvapený ne
vidět. Myslel, že je sám s Fredem a proto se rychle vzpamatoval.

„Co chcete?" zeptal se a položil ruku na nůž.

„Chci se tě zeptat, jestli mě ještě znáš!"

„Vás? Hlouposti! Co záleží na tom, jestli vás znám, nebo ne!"

„Jistě, máš pravdu! Ono úplně stačí, když znám já tebe!"

„Master, dal jsem vám dovolení k tykání?"

„To dovolení snad nepotřebuju, když už jsem ti tykal jako chla
, „Mně? To je prokletá mýlka! Tak, co po mně chcete?"

„Napřed nic víc, než nuggety!"

„Ach! Dovolte mi předpokládat, že jste se zbláznil!"

„Já ti to dovolím, ale i blázen může potřebovat peníze a nugge

„K čertu! Já vás vůbec neznám!"

„Hm! Myslel jsem si, že jsme se viděli u Komančů! Nemám
pravdu, co říkáš?"

„V celém svém životě jsem vás neviděl!"

„Ne!"

„Máš hodně krátkou paměť! Proč ses lekl, když jsem tě nazval tvým pravým jménem?"

„Myslel jsem si, že jsem tu sám! Nelekl jsem se ale toho jména."

„Budu ti muset přivést svědky, kterých se zaručeně polekáš."

Pokynul a ostatní vstoupili. Sander zblednul.

„Tak co, chlape, tyto muže taky neznáš?"

„Ne, neznám!"

„Hm! Indiáni přece nezapomínají a ty jsi Racurroh, Komanč?"

„Vy se mýlíte! Pletete si asi osoby. Je možné, že jsem jen někomu podobný!"

Najednou k němu přistoupil kormidelník.

„Mě taky neznáš, chytráku?"

„Ne!"

„Jmenuju se Balduin Schubert, rozumíš? Byl jsi na válečné lodi *Neptun* a vyhnali tě. Takové šibeniční tváře člověk nezapomíná. Poznal jsem tě hned, jakmile jsem tě teď uviděl!"

„Mýlíte se!"

„Nesmysl!" zvolal páter. „S takovým člověkem se nesmíme párat! Tady jsme v Americe a nepotřebujeme ani soud a ani advokáta. Přiznáváš se, že jsi ten, za koho tě pokládáme?"

„Ne!"

„Dobře! Znal jsi i mě, ale já ti chci věřit, že mě v této podobě nepoznáváš! Tady stojí čtyři muži, kteří se nedají obelhat a každý z nich má u sebe nůž. Otevřeně ti říkám, jestli zalžeš i mně, půjdeš k čertu!"

Zdálo se, že to na něj udělalo dojem. Bázlivě se rozhlédl kolem a potom se zeptal:

„Kdo jste?"

„Je lhostejné, kdo jsem byl dřív, ale nyní mi říkají páter Bowie. Už jsi o mně zaručeně slyšel dost, abys věděl, co tě čeká, pokud se mi odvážíš zalhat. Takže mluv pravdu! Odkud pocházíš?"

Páter vytáhl nůž a ostatní ho následovali. Tázaný poznal, že mu lhaní nepomůže a zakoktal:

„Ze Súderlandu."

„Dobrá, chlapče! Vidím, že dostáváš rozum. Jak se jmenuješ?"

„Georg Sander."

„Dobrá! Byl jsi sluhou u Theodora von Walmy?"

„Ano."

„Jsi taky Komanč Racurroh?"

„Ano."

„Od koho máš to zlato v kufru?"

„Vybral jsem si ho sám z písku!"

„Velice dobře. Pomodli se otčenáš, synu, protože je s tebo
nec!"

„Nemůžete mi nic udělat!"

„Ach! Proč ne?"

„Protože by vás zavřeli a potrestali!"

„Jsi skutečně daleko větší blázen než jsem si myslel. Ko
zasáhne můj nůž a my odejdeme, kdo nám co dokáže? A i kdyby
prozradilo, myslíš si, že bych se bál? Dráždíš mě, když pokládáš
na nůž. Neznáš snad mravy této země? Máš před sebou dvě
cesty. Jedna vede k soudci, kterému řekneme, co o tobě vím
hodinu budeš viset na nejbližší pouliční lampě, tomu věř!"

„A druhá?"

„Když nám všechno přiznáš, můžeš počítat s našimi ohledy,"

„Dodržíte slovo?"

„My ho držet budeme."

„Tak se ptejte!"

„Od koho máš to zlato?"

„Je to totéž, které Komančové uloupili lovcům."

„Takže patří těmto dvěma mužům, kterým bylo ukradeno. C

„To jsou mé úspory. Nosím je u sebe už léta."
„Ach! I mezi Komanči? Zvláštní! Já se na ně podívám!"
Otevřel peněženku a pečlivě prohlížel bankovky.
„Hm! Možná jsi někdy slyšel, že někteří bankéři označují sv
pírové peníze datem a jménem? Dělají to kvůli tomu, aby je měli
ných důvodů pojištěné."
„O tom nic nevím!"
„Tak se podívej: na této stolibrovce stojí — ‚Stirley & Co.' a u toh
dnešní datum! Ale ty tu částku nosíš už léta u sebe!"
„Tak jej špatně napsali. Musí tam být starší datum! Snad jst
měnili trojku za pětku!"
„Hlouposti, já umím číst! Tyto peníze byly teprve dnes vyměněn
nuggety. Patří taky těmto mužům. Zde je máte!"
Podal peněženku Fredovi.
„Protestuju!" zvolal Sander.
„To ti ani v nejmenším nepomůže, chlape! A teď přijde rozhodujíc
zka: buď se rozhodneš vrátit pod naším dohledem do Suder-landu
po tě odvedeme k šerifovi, který o tobě rozhodne!"
„Jsem tady svobodným mužem!"
„Dokážu ti opak! Jděte a přiveďte sem policistu!"
Holmers odcházel. Když byl u dveří, zavolal ho Sander zpět:
„Zůstaňte tady a nikam nechoďte! Vidím, že se musím podrobit
mám jednu podmínku."
„Jakou?" ■
„Ze nebudu tady ani ve vlasti postaven před soud!"

„Nelžu!"

„Ty jsi ho tedy doprovázel na hrad Himmelstein."

„To je pravda. Měl se bít s ‚Pomateným princem*."

„No?"

„Budu vám vyprávět, jak se to popravdě stalo. Můj pán byl vy záhadným dopisem prince, aby přišel na Himmelstein, aby sebou urovnali onen spor. Vyhověl mu a já jsem ho doprovázel. jsme přišli, byl pán princem přijat a odveden do svých pokojů. doby jsem ho nikdy neviděl. Druhého dne ke mně princ při požádal mě, abych pro něj něco udělal."

„Co jsi měl udělat?"

„Ptal se mě, jestli znám rukopis svého pána a jestli bych jej do napodobit. Řekl jsem, že ano, a on mi navrhnul, abych odj Ameriky a tam napsal dopisy, které taky později rodina von W dostala. Nabídl mi tak vysokou částku, že jsem byl leskem p sveden a jeho nabídku jsem přijal."

„O tvém pánovi nemluvil?"

„Ne."

„Ty ses po něm neptal?"

„Ale ano! Nedal mi však docela žádné vysvětlení. Musel jsem ten den odjet a od té doby jsem o panu Theodorovi nikdy neslyšel

„NezamlčujeŠ nám nic?"

„Ani slovo."

„Tentokrát jsi mluvil pravdu, jak pozoruji na tvé tváři. Jin nevěřím ani slovo. Myslíš si, že skutečně došlo k souboji?"

„To stačí, znám ty prostředky dobře. Dali bychom ti nyní svobodu
tože nám tvoje přítomnost už neprospěje, ale musíme mít jistotu
nás neprozradíš. Proto tě vezmeme s sebou. Slibuju ti, že se ti ni
ho nestane a propustíme tě hned, jak docílíme svých plánů. Jakmil
en pokusíš o útěk, budeš ztracen! To si pamatuj!"
Vzali ho s sebou dolů do místnosti. Sotva vešli, zvedl se u jednoh
dáleného stolu muž. Jeho oděv prozrazoval, že se jedná o nějakéh
rachovalého zlatokopa. Přistoupil k nim a položil svou ruku
nderovi těžce na rameno.
„Ach! Muži, kdo jsi! Neviděli jsme se už někde, he?"
Muž smrtelně zblednul a bylo zřejmé, že musí zlatokopa znát.
„My, že bychom se viděli?" zeptal se. „Nějak si nemohu vzpome
ut."
„Ne? Dobře, tak já pomůžu tvé paměti! Wille, zvedni se a pojď s
dívat na tuhle ďábelskou tvář!"
Volaný seděl u jeho stolu a nyní vstal a přistoupil blíže. Byl vysok
okoramenné postavy a byl zřejmě nadán obrovskou tělesnou silou.
„Znám toho chlapa!" odpověděl.
„Myslíš si tedy, že je to on?"
„Samozřejmě!"
„Výborně! *Meššúrs*)* byli byste tak laskaví a chvíli mě poslou
ali?"
Na toto jasné a hlasité zvolání se rozhostilo všeobecné ticho.
„Tento muž zde," pokračoval zlatokop silným hlasem, „je *bushe
er**)* — lupič, který později přešel ke Komančům. Mezi bílým

„To jsem nebyl já!" zvolal. „Tento muž si mě musel splést s ně
jiným!"

„Ohó, chlape, známe tě až příliš dobře!" řekl Will.

„Tak mě chytněte!"

S těmito slovy se otočil a utíkal k východu. Will ho několika sk
dohonil, chytil ho za krk a pevně ho držel.

„Stůj, chlape! V chytání se vyznáme lépe než si myslíš!"

„Ještě mě nemáte!"

V ruce se mu zablýskl nůž a rozpřáhl se k ráně.

„Ach! Chceš mě snad dostat, lotře?! Pro mě za mě, tak třeba t
k čertu!"

Zlatokop bleskurychle vytáhl revolver a než mohl Sander bodn
srazil ho výstřel na podlahu.

„Gentlemani, viděli jste, že mě napadl nožem?"

„Viděli!" zazněla jednotná odpověď na otázku střelce.

„Takže dosvědčíte, že se nejednalo o vraždu, ale o sebeobranu?"

„Dosvědčíme!"

„ *Well!* Ať hostinský odnese mrtvolu kam se mu zachce! By
vrah a lupič a dostalo se mu zasloužené odměny!"

Zastřelený byl vynesen z místnosti a střelec mohl počítat s tím
mu jeho rána nepřinese sebemenší nepříjemné následky. Páter Bo
se do této záležitosti nemísil a také jeho společníci se zdrželi. N
páter prohlásil:

„To je i pro nás dobré! Aspoň jsme se toho chlapa zbavili, jinak
nám dělal jen samé nepříjemnosti."

„Co chcete?" zeptal se Holmers.
„Učinit vám přijatelný návrh."
„Tak mluvte!"
„Komu patří peníze, které měl mrtvý u sebe?"
„Nám, jak jste již slyšel."
„Co znamená to ‚nánť?"
„Nám dvěma."
„Jinak nikomu?"
„Nikomu."
„To jsem chtěl vědět. Nyní mohu mluvit: vy chcete do Súderlan
?"
„Ano."
„Já chci s mým přítelem do Norlandu. Nepojedeme spolu?"
„To by nám bylo milé."
„Jakou lodí?"
„První, kterou najdeme."
„Já bohužel nemám peníze a velícímu poddůstojníkovi se ved
lně stejně."
„S tím si nemusíte dělat žádné starosti, zaplatíme za vás za oba. Pr
a norlandské námořníky, jako jste vy, udělám i více. Kvůli tom
ne nemuseli chodit až na dvůr."
„Ó, jedná se ještě o něco dalšího. Je to velké tajemství —"
„Které nám chcete prozradit?"
„Ano, pokud mi slíbíte, že to nikomu neřeknete."
„Slibujeme. My jsme lovci z prérie a ti umí mlčet. Já vám ted

ER DEMO

Uprchlí ze své země a na ostrově ztroskotali, V deníku byla i velkém královském pokladu, který zachránili a ukryli do j jeskyně na ostrově. Můj přítel ho objevil,"

„*Damned!* Vaše vyprávění je pravdivé?"

„Slovo za slovem/'

„Ten poklad je veliký?"

„Mnoho milionů,"

„Z čeho se skládá?"

„Hlavně z drahokamů. Ale nechybí ani zlato, skvostné zbı mince a nádoby posázené perlami a drahokamy."

„To zní jako pohádka."

„Ale není to pohádka, nýbrž skutečnost. Vy mě neznáte podle toho, co jsem vám alespoň vyprávěl, doufám, že mě nep žujete za lháře."

„Ne! Jste slušný chlap, to je jisté!"

„To si taky myslím."

„Kde je ten poklad nyní?"

„Dosud na ostrově,"

„Váš přítel jej nechal nedotčený?"

„Přivezl s sebou jenom několik drahokamů. Víc toho nemoh nést, jinak by si toho mohli na lodi všimnout, která ho z ostrova vezla,"

„Hm! On tam byl vysazen? To zní, jako by to byl nějaký vzbc nec nebo zlý lump —"

„Jemuž se nedá věřit, že jo? Tak jste to myslel! Ale nemějte ž

To není třeba. Jsme bratři a co jeden udělá, s tím je druhý vždy uměn."
Takže si myslíte, abychom pronajali nebo koupili loď a vydali se s a tento ostrov?"
Tak to je."
Ale koupit by bylo lepší než pronajmout."
Bylo by to dražší."
To by nám nebránilo. Velká loď by nám byla při našem podniku obtíž, protože její majitel nebo jeho zástupce by byl na palubě a u se musíme vyhnout. Hlavní otázkou je, jestli zatím poklad do z ostrova neodvezl."
To není možné. Je ukryt tak dobře, že ho může najít pouze ten, má v ruce deník. A ten Karavey spálil."
Kde leží ten ostrov?"
V Bengálském zálivu mezi Cejlonem a Sumatrou. Ostrůvek je ý a můžeme ho počítat k Nikobarům."
Museli bychom mít dobrého kapitána. Jinak ho nenajdeme."
To není třeba. Kapitánem budu já!"
Rozumíte tomu?"
Hrome, to si myslím!"
A mužstvo?"
Seženeme."
Neprozradí nás?"
Nesmysl! Vezmeme Číňany. Pracují dobře a jsou rádi, když se om mohou vrátit do své Říše středu. To nechtě na mně."

dvacet tisíc dolarů se už dá leccos pořídit. Chcete je do této vrazit?"

„Nechtě nás přemýšlet. Poklad z ostrova patří přirozeně vám nás je koupě a vybavení takového plavidla velkým rizikem, moh se totiž stát, že plánovaná cesta nebude mít žádný výsledek."

„Nabídl jsem vám desetinásobek vašich výdajů."

„Velící poddůstojník s tím bude souhlasit?"

„Mohu vás ujistit, že okamžitě."

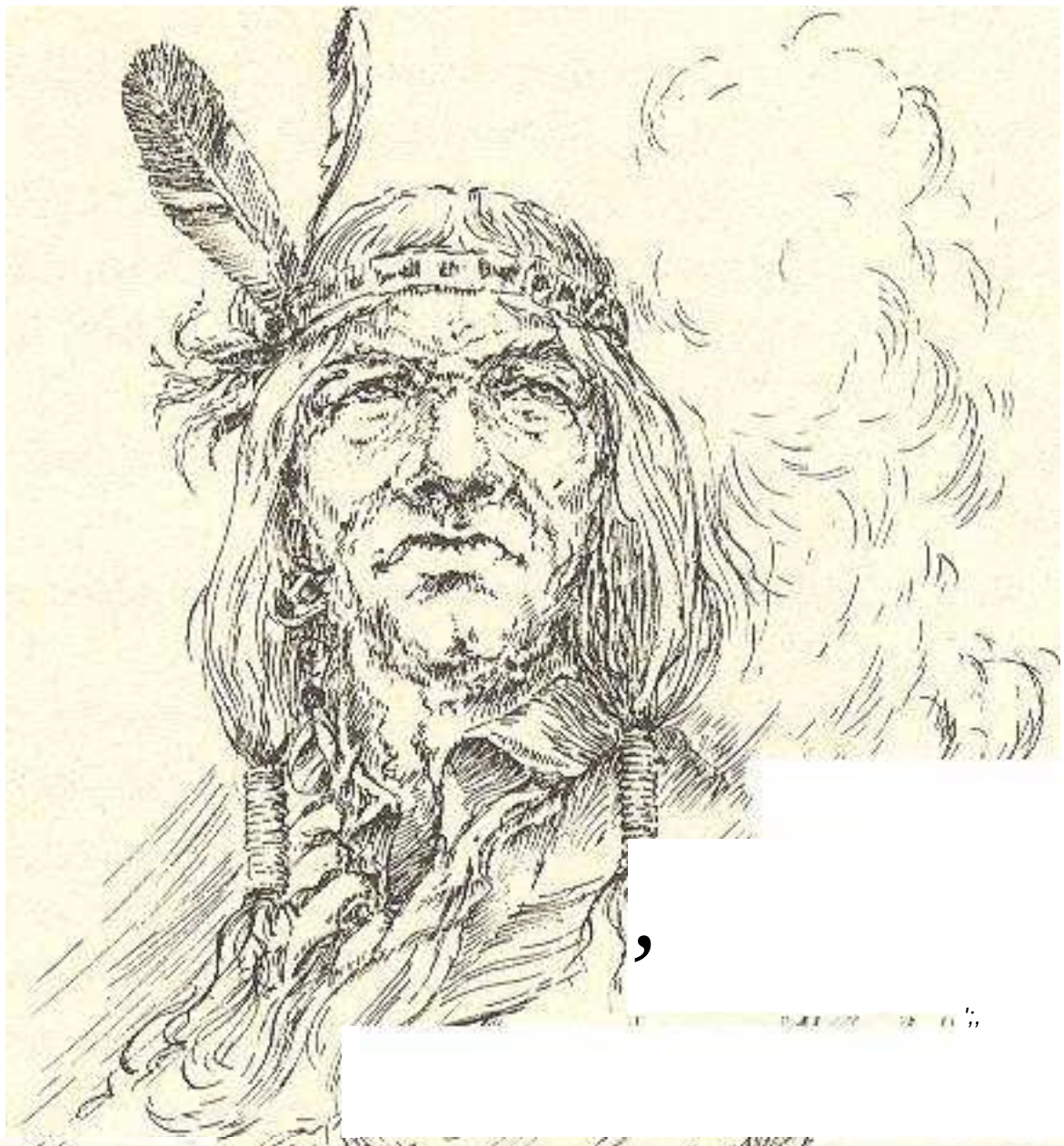
„Přesto to nemůžeme rozhodnout bez jeho přítomnosti. — Jd přiveďte ho sem."

Asi za hodinu kráčeli Fred, Holmers, Karavey a kormid směrem k přístavu a po další hodině se vraceli zpět. Koupili jach havárii a následkem toho musela být opravena. Cena byla níz Fred ji hotově uhradil. K opravě a vybavení plavidla nebylo třeba času, než dva týdny — na tom se oba námořníci shodli. By dostatečná doba i k tomu, aby se rozešli s dosavadními průvod čemuž došlo již následujícího dne. Kumpáni ze společnosti p Bowieho se vraceli na Východ, když byli od Freda a lovce d vybaveni a zásobeni. Rimatta s nimi nešel.

„Chce náčelník Apačů zůstat v této zemi?" ptal se Fred.

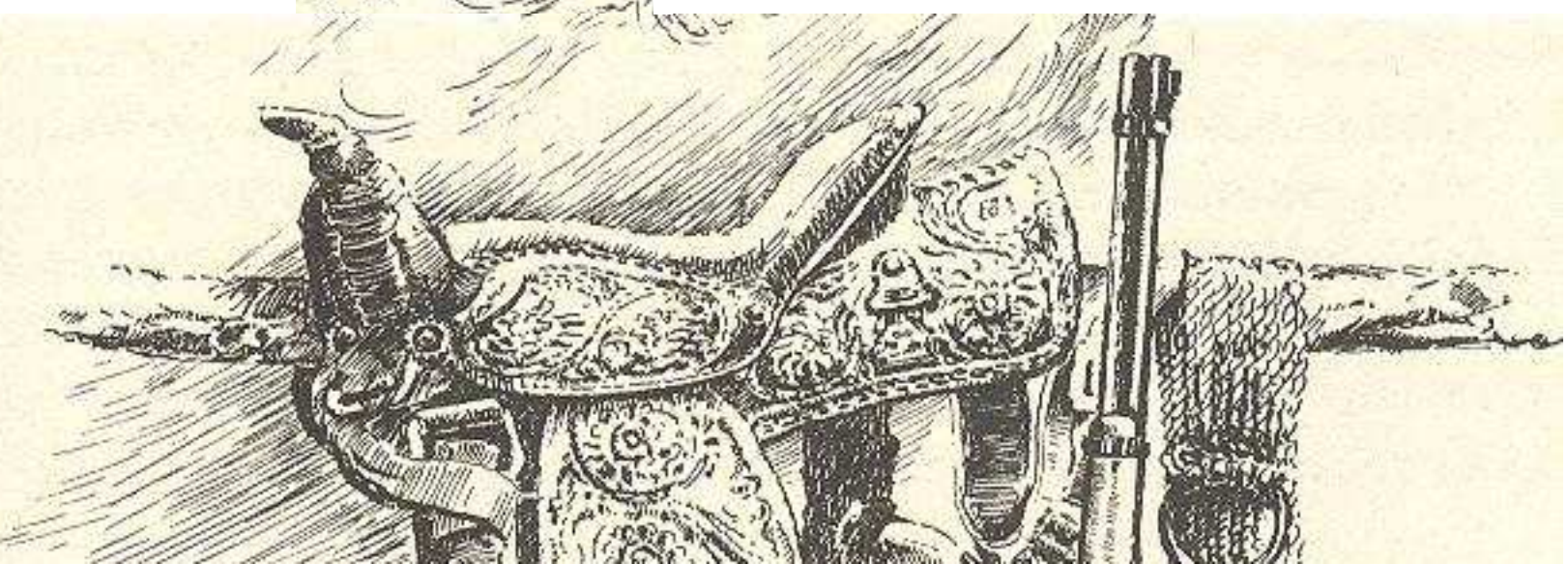
„Rimatta neodejde dříve než jeho bratři opustí tuto zemi ve kánoi přes velkou vodu," odvětil. „Rimatta miluje své přátele opustí je dříve, dokud oni sami neodejdou."

Od tohoto dne trávili oba námořníci na jachtě veškerý čas hlíželi na práce a opravy. Zásobili jachtu dostatečně proviant

,

';,

„Nikdy na tebe nezapomeneme!" odvětili oba srdečně.

„Také Rimatta bude stále vzpomínat, nyní však půjde!"

„Nechceš se rozloučit taky s páterem Bowiem?"

„Ne? Zabíječ Indiánů je nepřítelem rudých mužů a Rimatta s
šel jen proto, že s ním šli i jeho bratři. Náčelník Apačů se ne
loučit se *squaw*)\"*

„S ženou?!" ptal se Holmers. „Páter je přece tak udatný a odv
Nemůže to být žena!"

„Má v duši Zlého Ducha! Odvahu muže a tělo *squaw*. Páter
muž, ale *squawl"*

„Co?!" zvolal překvapeně i Fred. „Je to možné?"

„Je to pravda!" potvrdil Rimatta. „Oči Apače jsou ostřejší ne
bílých bratrů. Stopoval pátera, když se koupal v řece. Má snad za
Indiánů vousy?"

„Ani stopy po nich, to je pravda."

Nemohli v rozhovoru pokračovat, neboť páter se právě v
Všechny formality s přístavními úřady byly splněny a Rimatta o
jachtu.

„Nechť nad mými bílými bratry bdí Velký Duch! On jim po
ve šťastném dosažení své země, kde leží wigwamy jejich ná
Rimatta vykouří mnoho dýmek k duchům, kteří je budou chránit.

S těmito slovy Indián odešel. Jachta zvedla kotvy, do plach
opřel vítr a loď vyrazila na cestu k ostrovu drahokamů. V
bohatství mělo být vyjmuto z lůna země.

KAPITOLA TŘETÍ

Ženich

Od doby, kdy byli v Helbigsdorfu chyceni uprchlí trestanci, uplynulo deset let a tím se celé události dostaly poněkud dál...

Generál seděl ve své místnosti a pracoval. Jeho vlasy zešedivěly a jeho postava se začala naklánět kupředu. Ale jako dříve, byl i dnes obklopen hustými tabákovými oblaky, které unikaly z jeho dlouhé dýmky.

Tu zazněly venku rychlé kroky a dveře se prudce rozlétly. Mezi nimi se objevila dáma. Byla oblečena celá v modrém a v ruce držela malou kočičku. Její dlouhá hubená postava se již také nakláněla a její vlasy zářily barvou, která nepotěší žádnou dámu.

„Dobré ráno, Emile," pozdravila.

„Dobré ráno!" odpověděl a pohybem ruky ji vyzval, aby usedla na vedlejší židlí.

„Ale prosím, milý bratře--------- "

„Co?"

„Tvá dýmka! Ta pára a ten kouř----------fůůj!"

„Hni! Pro mě je to příjemné prostředí!"

„Ale já se tady udusím!"

„Kdyby ti ten kouř tolik škodil, byla bys už dávno ve společnosti svých otců, milá Freyo! Kdo mě vyhledává v mé pracovně, musí se přizpůsobit a smířit s touto vskutku trochu hustou atmosférou."

Tu zazněly nové kroky. Dveře se opět otevřely a vstoupila druhá dáma. Byla malá a hubená a celá ve žlutém. Na ruce držela morce.

„Dobrý den, bratře!" pozdravila.

„Dobrý den, milá Vanko!" odvětil.

„Ó, jé, moje malá Lili!"

„Co je s morčetem? Je nemocné?"

„Ne, ale tady se zaručeně udusí!'*

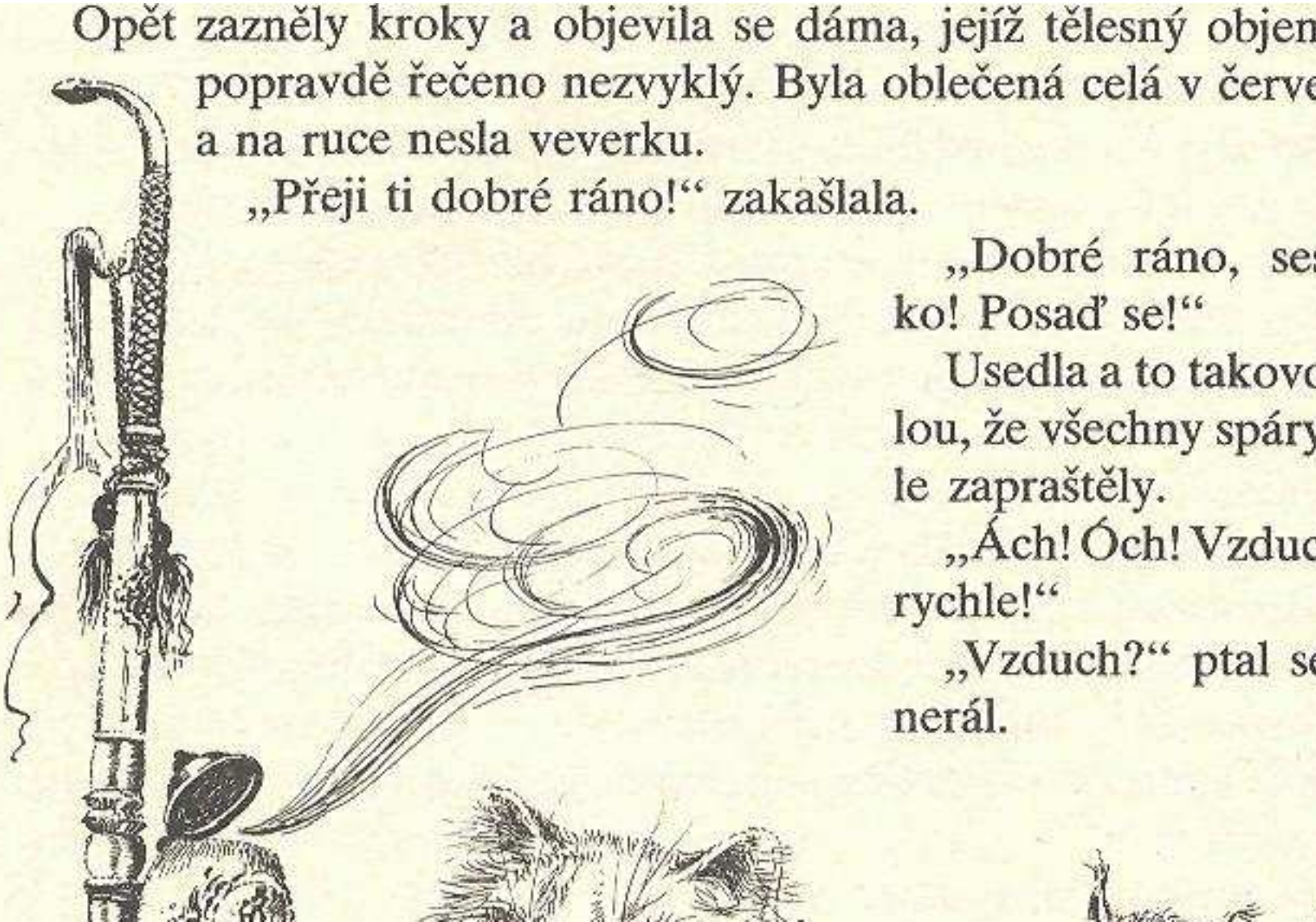
„Jak to?"

„Ten dým — ten smrad --------- 1"

„Mně je příjemný!"

„Ale má sladká Lili ho nesnese! Prosím tě, Emile, otevři okno!"

„Jedno už je otevřené. Nebylo by dobré jich otevřít více, vím, že tvá jemná konstituce se může snadno nachladit."

Opět zazněly kroky a objevila se dáma, jejíž tělesný objem popravdě řečeno nezvyklý. Byla oblečená celá v červe a na ruce nesla veverku.

„Přeji ti dobré ráno!“ zakašlala.

„Dobré ráno, se ko! Posaď se!“

Usedla a to takovo lou, že všechny spáry le zapraštěly.

„Ách! Óch! Vzduc rychle!“

„Vzduch?“ ptal se nerál.

Ano! To moje astma! Nemám vzduch!"
Tomu je na vině tvá tloušťka," pravil s jemným úsměvem.
Tloušťka? Ó, Emile! Opět máš jednu ze svých hrubých hodin!"
Mýlíš se. Spíše ti musím říci, že mám zase jednou mimořádně
ou náladu!"
Ale tloušťka — tloušťka — kdo může vyslovit takové neestetické
o! Tlusté je prase, hovězí nebo ještě nějaká pradlena a hoky-
a, ale takové slovo vůči mně, sestře Jeho Excellence! Ale prosím
oje malá postava není nijak mimořádná a musím konstatovat, že
sté doby jsem výrazně zhubla. Ale ten vzduch, ten je nebezpečný!
á se v tvé místnosti dýchat a vydržet!"
Ale já si myslím, že tu mohu vydržet docela dobře."
Ano, ty s tvou medvědí náturou! Tobě se snad zdá, že ti nemůže
škodit, ale my tři příslušnice něžného pohlaví se udusíme! Jen se
vej na moji malou dobrou Mimi!"
Tvou veverku? Přece se jí vede dobře?"
Dobře?! Emile, ty jsi barbar! Nevidíš snad, jak moje malá Mimi
le dýchá?"
Moje Lili také!" zvolala Vaňka.
A moje Bibi stejně tak!" dodala Freya.
Děti, já se z vás zblázním! Jestli má atmosféra nedělá vašim
tkům dobře, tak mi je sem nenoste! Kvůli takovýmto stvořením
vé dýmky nevzdám. Mimo jiné vás žádám, abyste mi vysvětlily
od vaší ranní návštěvy."
Důvod? Ó, ten je velice důležitý!" odpověděla Freya.

„Na jednookého lotra!" nadávala Vaňka.

„Na toho zrádce a buřiče!" kašlala Zilla.

Generál se zasmál.

„Že by byl starý Kunz zrádce, lotr a buřič? To je přece jen tr
moc! Mimo jiné si myslím, že není příliš nutné zdůrazňovat pi
jeho vadu. Oko ztratil ve službě vlasti a po mém boku. Co prove
jste se tady tak společně sešly, abyste ho obžalovaly?"

„Pomluvil nás!" zvolala Zilla.

„Zradil!" zuřila Vaňka.

„Pošpinil!" doplnila Freya.

„A v čem?"

„V souvislosti s panem von Uhle."

„Ach! Ten nový soused?"

„Ano. On je tak milý, hlavně vůči mně."

„A tak jemný, hlavně vůči mně!"

„A tak přátelský a uctivý, hlavně vůči mně!"

„Pan von Uhle se zdá být pravým andělem!"

„To také je! Ptala jsem se ho, jestli se bude ženit---------- "

„Já jsem se ho také ptala!"

„Já také!"

Generál vypustil hustý oblak dýmu a očividně otráven prohlási

„Mohl jsem si myslet, že uctivý pan soused bude muset brz
kové otázky zodpovídat. Co řekl?"

„Ožení se!" pravila Freya vítězoslavně.

Obě další to potvrdily a Vaňka vysvětlovala:

Urazil nás! Slyšely jsme to všechny tři."
Kdy?"
Právě teď!"
Kde?"
V zahradě."
V souvislosti s panem von Uhle? On je v zahradě?"
Je tam! Chce tě navštívit, ale tak časnou ranní hodinu nepovažoval
hodnou. Proto se šel zatím projít do zahrady."
Ale není sám," doplnila Vaňka. „Je s ním nějaký pán."
Kdo?"
My ho neznáme, třebaže jeho tvář je nám povědomá."
Voják nebo civil?"
Civil. Ale drží se nějak vojensky, určitě to bude důstojník."
A dokonce hezký," doplnila Freya.
Vysoký!" přidala se Zilla.
A ten pohled — ten jeho pohled! A pan von Uhle se k němu chová
ce poníženě."
Mluvily jste s nimi?"
Ne, ale my jsme je — my jsme je ---------- "
Poslouchaly?" ptal se generál.
Jen tak trochu a ne úmyslně! Seděli na lavičce a my jsme čirou
odou stály za stejným křovím."
O čem mluvili?"
O nějakém inkognitu a dalších lhostejných věcech. Potom přišel
nz, zalil květiny a ještě měl konev v ruce, když ho pánové zastavili

„Vždyť jsme ti to popsaly!"

„Nic jste neudělaly, vůbec nic! Jestli ho mám potrestat, mu bezpodmínečně slyšet to slovo, kterým vás urazil."

„No tak dobře. Pokud na tom trváš, musíme ti to říci. Cizinec totiž ptal, jestli jsou generálovy sestry mladé a vdané a Kunz řekl, že jsme ------- "

„No, že jste --------?"

„Že jsme-------- že jsme staré panny!"

„To je hrozné!" zlobil se generál komickým hlasem.

„Ano, odporné!" přitakala modrá.

„Nehorázné!" vrčela žlutá.

„Hrůzné!" opičila se červená. „Musíš ho potrestat!"

„K tomu jsi teď donucen!" rozhodla Vaňka.

„Dáš mu exemplární trest!" zvolala Freya.

„Čerta mu dám!" smál se generál.

„Co?! Ty ho nechceš potrestat?"

„Ne!"

„Žádný exemplární trest?"

„Ne!"

„Proč ne?"

„Nazval vás starými pannami a těmi jste! Takže řekl pravdu. Z ho přece nemohu trestat!"

„Ale, Emile!"

„Ale, bratře!"

„Ale, generále!"

létly přes jeho hlavu bez účinku a jeho hlas měl stejnou sílu, když
sil:
„Pan von Uhle, pane generále, a jeden cizí muž!"
„Kriste Ježíši!" zvolala Freya. „Už jsou tady! Musíme co nejrych
zmizet! Pojď, Vanko, pojď, Zillo!"
Zmizely. Generál hleděl zkoumavě na sluhu.
„Řekl jsi to slovo ‚cizf se zvláštním důrazem. Mělo to snad mí
aký význam?"
„To mělo, srozuměno?"
„Jaký?"
„Pan von Uhle mi neřekl jméno toho muže, zřejmě tu bude inkog
o."
„Ty ho neznáš?"
„Znám ho velice dobře, srozuměno?"
„Kdo je to?"
„Budete se divit, Excellence! Je to princ!"
„Princ? U všech čertů! Který?"
„„Pomatený'!"
„ ‚Pomatený princ'? Hrome! To je skutečné překvapení! Ale snad
se zmýlil?"
„Já se nemýlím nikdy, srozuměno?"
„Řekni, že jsou mi pánové vítáni!"
Kunz odešel a ihned vstoupili oba pánové. První byl postarší muž
rý působil na první pohled dojmem, že se jedná o šlechtického
tkáře. Druhý měl kolem třicítky a jeho tvář vypadala unaveně

„Umím si vážit této cti, Výsosti —"

„O to více si jistě pospíšíte, abyste mě seznámil s členy vaší r
ny? Jsem rád, že je mohu poznat."

„Dovolte mi, Výsosti, abych k tomu vydal patřičné rozkazy."

Zazvonil a objevil se Kunz.

„Kde je Magda?"

„Jela ven."

„Ještě se nevrátila?"

„Právě sesedla, srozuměno?"

„*Žádám* všechny dámy, aby se dostavily do salonu."

„Dobrá! Ještě něco?"

„Tito pánové jsou našimi hosty."

„Vyřídím, srozuměno?"

Odešel. Venku se setkal s mladou dámou, která měla v úm
vstoupit ke generálovi. Byla to Magda, jeho dcera. Z malé dívc
vyrostla žena mimořádné krásy. Růže splnila to, co naznačo
poupě.

„Tatínek je sám?" ptala se sluhy.

„Ne."

„Kdo je u něho?"

„Pan von Uhle a jeden inkognito, srozuměno?"

„Jeden inkognito — tedy muž?"

„Ano."

„Znám ho?"

„Ano."

ázet. — A tak jsem slyšel, co je sem přivádí. Potom se posadili n
ičce a přišla i Křikla, Hádalka a Řvalka, aby tajně vyslechl
hovor obou mužů. Přitom jsem těm třem milostivým slečnán
adil jeden slušný štulec, když jsem na otázku mužů odpověděl, ž
my jsou ještě staré panny."
„To je nyní vedlejší, Kunzi. Důležité je, co zde chtějí!"
„To vám samozřejmě mohu říci, i když to asi nebude příliš dobř
t. Když kráčeli kolem mě, zeptal se princ Uhleho, jestli jste sku
ně mimořádně vnadná dáma —"
„Kunzi!"
„Co je? Přece vám musím přesně vyprávět, o čem mluvili, srozu
no? Vždyť jste mi to nařídila!"
„Dál!"
„Velice vnadná,[4] odpověděl soused.
Má nějakou známost?* zeptal se potom princ.
Nemyslím,' usoudil druhý.
„Je zdrženlivá, nebo vyhledává pánskou společnost?' ptala se dá
no Výsost.
„Řekl bych, že spíše to první/ zněla odpověď."
„Co?! Ti pánové si dovolili o mně mluvit takovým způsobem
nzi?"
„Právě tak, srozuměno?"
„Dál!"
„Už mě dávno přešli, když jsem ještě zaslechl slova, jenž prin

S energickým pohybem hlavy se odvrátila a Kunz pokračoval kuchyni, kde právě seděly všechny tři sestry.

„Co chce?" ptala se Freya, když vešel.

„Přináším rozkaz, srozuměno?"

„Rozkaz? Od koho?" >

„Od Excellence pana generála."

„Komu?"

„Třem sestřičkám."

„Nám? Rozkaz? Má vůbec rozum?"

„Mám velice dobrý rozum, srozuměno?"

„Bratr může rozkazovat kterémukoliv sloužícímu, ale v žádn případě nám! Ať si to zapamatuje!"

„Pan von Helbig je generálem a co generál řekne, to platí vždy za rozkaz, srozuměno? Nařizuje vám ihned přijít do salonu!"

„Ach! Ihned? Proč?"

„Chce vás představit onomu cizímu pánovi."

„Chtěl snad říci, že naopak ten pán bude představen nám, je tak?"

„Ať je to tak nebo tak, to je jedno! Obojí je stejné, představení j představení, srozuměno?"

Chtěl opustit kuchyň, ale Zilla jej zadržela.

„Kdo je ten cizí pán?"

„Vysoký důstojník. Projíždí celou zem, aby si vyhledal žen odvětil se zlomyslným úsměvem.

„Ach! Je to pravda?"

Zvedla ruku a šla k němu. Ale on již zmizel za dveřmi a dobře z
ou zavřel.
„Slyšel někdo už něco takového? To je víc, než hrubiánství a ne
chovanost! To je drzost!"
„Udáme ho!" vyhrožovala Vaňka.
„U bratra!" doplnila Freya.
„Který ho ale nikdy nepotrestá!" poznamenala Zilla. „Mimo jin
utečně věřím, že těm cizincům tak zlomyslnou odpověď dal."
„To by se u Kunze dalo předpokládat! Ale kdo je ten cizinec?"
„Prý vysoký důstojník."
„Jistě z vysoké šlechty!"
„Hledá si ženu!"
„Ale určitě mladou.'*
„No — no asi tak našeho věku, ne, moje milá Vanko?"
„Zajisté! Jestli také miluje éterické osoby?"
„Nebo impozantní?" ptala se Freya.
„Nebo zaoblené proporce?" šveholila Zilla a hladila veverku
ojďme do salonu!"
Právě se chystaly opustit kuchyň, když se opět otevřely dveře
jevila se Kunzova hlava.
„Ještě jsem na něco zapomněl."
„Na co?"
„Oba pánové zde mají jíst."
„Ó jé! Tolik práce! Kunzi, milý Kunzi!"
„00?"

„Prosíme ho o to!"

„Tak poslouchejte: je to zakletý princ!"

„Co? Ach, hlouposti!"

„Hlouposti? Mluvím čistou pravdu!"

„Vypadne co nejrychleji ven! Ať si dělá blázny z koho chce a ı
nás, chytrák jeden!"

„Děkuji! Budu později k dispozici, srozuměno?"

Odešel a tři dámy spěchaly do salonu. Tam již u okna seděla sle
Magda.

„Dobrý den, srdíčko!"

„Dobrý den, děťátko!"

„Dobrý den, miláčku!"

S těmito sladkými pozdravy vzaly dívku do svého středu a polí
i. Bylo zjevné, že každá z těchto tří báječných dam uzavřela dívku
svého srdce. Byla miláčkem všech, kteří na Helbigsdorfu bydleli.

„Čekáš tu na něj?" ptala se Freya.

„Na koho?"

„Na cizího důstojníka!"

„Čekat? Ne, milá teto, nečekám na žádného důstojníka! Tatíne
přeje, abych byla v salonu, a tak jsem přišla."

„A víš, co chce?"

„Co?"

„Oženit se."

„Ach! S kým, milá teto?"

„To ještě není jisté! Snad s tetou Zillou."

„Nebo s tetou Vankou," odpověděla Zilla.

Neznáme! Kdo je to?"
Tak poslouchejte. Je to ‚Pomatený princ[4] ze Súderlandu!"
Pomat ---------- "
illa chtěla jeho jméno vlivem překvapení doslova vykřiknout, zůstalo jí trčet v krku, protože se otevřely dveře a vstoupil gene- s oběma hosty. Princ byl dámám představen obyčejným jménem ž od počátku se snažil vzbudit v Magdě příjemný dojem, což se ale zřejmě nedařilo.

* * *

e stejnou dobu mířil do Helbigsdorfu otevřený cestovní kočár. ěly v něm tři osoby — dlouhý hubený muž, tlustá, červenolící a a mladík, který držel v ruce otěže. Ten poslední měl na sobě ivou uniformu námořního poručíka a čestný odznak na prsou dčil o tom, že měl i přes své mládí příležitost se vyznamenat.
Jsem zvědav, jestli bude generál doma," pravil dlouhý.
Je tady, milý strýčku," odpověděl poručík.
Co zamýšlí, že k sobě povolal mě i mou milou Barbaru?"
To je mi taky hádankou."
Nic ti o tom nepsal, Kurte?" -
Ne. Jen mi napsal, abych se k němu dostavil a přivezl vás s sebou. dělám a nyní zjistíme, jaký důvod za tímto pozváním stojí."
Není tamto již Helbigsdorf?" zeptala se žena.
Ano, Barbaro, to je Helbigsdorf," odvětil dvorní kovář. „Ale nepojedeme nahoru na zámek."

zaslechl tři hlasy žen a jeden mužský. Znal je všechny čtyři. Pat
novému sousedovi a tetám. Neměl pana von Uhleho nijak v lásc
proto se raději vyhnul setkání s ním. Zabočil vlevo k malému altár
v němž ráda sedávala Magda. Kolik tam prožil šťastných hodin
jejím boku!

Když dosáhl mýtiny, odkud bylo na altánek vidět, zjistil, že
Magda skutečně je. Zároveň se z druhé strany přibližoval nějaký m
Ona zvedla hlavu a spatřila ho. Proto se napřímila, aby se vzdá
Její rychlá chůze se dala téměř nazvat útěkem. To zpozoroval i K
Ustoupil z kraje lesa poněkud zpět, aby se ukryl za kmenem siln
dubu a vypátral důvod, proč se dívka nechce s tím mužem setkat.

Tento zdvojnásobil své kroky a dostihl Magdu na témže místě,
stál dříve Kurt.

Kde už viděl Kurt tuto odpornou tvář? Znal ji, věděl a cítil, že t
muže ještě nepotkal osobně, ale že ho viděl na nějakém portrétu.

„Vy přede mnou utíkáte, slečno?" zeptal se cizinec a uch
Magdu za ruku, kterou ona ihned vyprostila.

„Utíkat?" ptala se hrdě. „Co vás ospravedlňuje k této domně
která je, jak vás mohu ujistit, úplně mylná?"

J? Váš rychlý krok! Při mém přiblížení jste se dala na útěk! ÍS

„Zapomínáte, že člověk utíká jen před nepřítelem!"

„Ach! Chcete snad říci, že bych se musel považovat za vaš
nepřítele, kdybych tvrdil, že jste přede mnou utíkala?"

„Tak to je!"

„Tak to jsem se každopádně musel zmýlit! Srdce žádného člov

Ach, slečno, to je více než upřímné! To je — to je — řečeno tím
emnějším výrazem — závažná chyba proti zdvořilostním zvy-
."
Člověk je zdvořilý nebo nezdvořilý přesně podle toho, jak si to
adují podmínky."
Dal jsem vám tedy nějaký důvod, abyste byla vůči mě nezdvoři-

Vy se ještě ptáte?"
Ano, ptám se!"
Viděl jste, že si přeji být sama a přece jste mě následoval. Žádám
abyste mě nechal o samotě!"
Dáma takové krásy nemá právo se uzavírat!"
Vůbec nemám v úmyslu se uzavírat, ale mám právo od sebe
átit to, co je mi nepříjemné."
Ach! Jsem vám nepříjemný?"
Ano!"
To říkáte vy mně?"
Slyšíte!"
Hostovi vašeho otce?'"
Jistě!"
Co by na to asi řekl generál, kdyby se o vašem jednání dozvěděl?"
Dal by mi za pravdu!"
Ach!"
A vzal by mě pod svou ochranu."
Ach! To můžete říci jen proto, že mě neznáte!"

„Znám vás i vaše úmysly!"

„Ach! Kdo tedy jsem?"

„To jsou řeči! Adieu!"

Chtěla se od něj odvrátit, ale on ji podržel za paži.

„Stůjte! Tak mě přece neopustíte!"

„Princi!"

Výhružně se na něj podívala a její malá pravice se zaťala zlostí ji dále držel za levou ruku.

„Ach, skutečně! Tedy přece!" usmíval se. „Znáte mě a tedy zaručeně mluvila pouze žertem!"

„Proč bych měla žertovat? Je nutné zamlčet odmítnutí jen z důvodu, že je namířeno vůči princi? Jste mi nepříjemný a to jsem upřímně řekla. To je vše a nyní pusťte mou ruku!"

„Tuto ručku bych měl pustit? To mě ani nenapadne! Jste nejl nější a nejrozkošnější tvor, jakého jsem kdy potkal! Když mám tohoto anděla před sebou, měl bych se snad dobrovolně vzdát blízkosti? To žádáte příliš!"

„Vy to uděláte!"

„Kdo by mě mohl donutit?"

„Já!"

„Jak? Budete volat?"

„Volat? Nesmysl!" odpověděla opovržlivě.

„A co jiného?"

„To se dozvíte, pokud neukončíte svou dotěrnost! Naposledy žádám, abyste pustil mou ruku!"

... udeřila ho do tváře takovou silou, že ucouvl a pustil její ruku.

rinc se již vzpamatoval a rychle se zvedl. Žhnul studem a ne-
utaným vztekem.
Kdo jste, člověče?!" zeptal se roztřeseně.

„Chlapče, já tě rozdrtím!"

Chtěl poručíka uchopit, ale ten se mu vyhnul.

„Princi! Dávejte si pozor na jazyk! Námořník se chová zcela j než suchozemský pavouk!"

„To uvidíme! Žádám od vás satisfakci!"

„To snad ne?! Biji se pouze s čestnými muži!"

„A ještě tohle?! Tady máš!"

Napřáhl ruku, ale ve stejném okamžiku ho Kurt chytil za p mrštil jím o zem. Princ zůstal ležet.

„Pojď, Magdo! Už má dost!"

Zářivým pohledem sledovala hezké a klidné rysy mladého muž

„Kurte, ty se nebojíš?"

„Ne! Kvůli tobě neznám žádný strach!"

„Ublížils mu?"

„To nech na něm. Pojď, kde je tatínek?"

„Bude zřejmě ve své pracovně. Poslední dobou psal mnoho do a zdá se, že je samé tajemství."

„Víš, že mě očekává?"

„Vím a proto jsem také----------"

Zarazila se a její tvář se zalila hlubokým ruměncem.

„Proto jsi také — co tedy?"

„To ti nemohu říci."

„Skutečně ne, Magdo? Ani když tě o to hezky poprosím?"

„Snad, Kurte."

„Prosím, velice prosím, Magdo."

Protože se to týká právě mne."
olekaně se zastavil a zíral na ni.
Tebe se to týká? A přece ne — ne — to není možné!"
červenala.
Kurte, nevím, nač pomýšlíš."
Domnívám se — myslím — Magdo, ty máš jít odtud pryč?"
Ne, chraň Bůh! Jen se zeptej Kunze. Můžeš být úplně klidný."
o jeho bledé tváře se opět vrátila barva.
Takže to byl jen chlípný útok! Ach! Pokud to ještě jednou ten
ma zkusí, budu vědět, jak ho potrestat!"
orazili k zámku. Odvedl Magdu do jejího pokoje a potom se
al za generálem. V chodbě se setkal s Kunzem.
Mladý pán!" zvolal sluha radostně a přispěchal k němu. „Buďte
n na Helbigsdorfu, pane Kurte! Viděl vás někdo přijít?"
Přišel jsem parkem."
Ach! Všiml jste si tedy hostů?"
Pana von Uhle a ‚Pomateného prince'?"
Vy ho znáte?"
Mluvil jsem s ním a — poslyšte, proč vlastně přišel na Helbigs-
?"
Zeptejte se slečny Magdy."
Ta mi řekla, že se mám zeptat vás."
Ach! Jo, jí by se o tom asi těžko mluvilo!"
otom vyprávěl poručíkovi co vyslechl a tímto sdělením mu spadl
en ze srdce. Mladík mu zase vyprávěl o svém střetu s princem a

„Kčemu?"
„Čekám návštěvu, jenž ti bude velmi vítaná."
„Kdy?"
„Ještě dnes/*
„Koho?"
„Dva námořníky s několika známými."
„Důstojníky?"
„Ano."
„A jména?"
„Dovol, abych je zatím zamlčel. Bude to překvapení pro všechny, překvapení, které nikdo z vás určitě neočekává."
„Souvisí to s návštěvou, která je nyní v zahradě?"
„S princem?"
„Ano."
„Ne. Jeho příjezd byl pro nás každopádně překvapivý."
„Jak se dostal na Helbigsdorf?"
„Navštívil pana von Uhle a ten ho přivedl sem."
„Co je zač ten von Uhle?"
„Suderlandský šlechtic. Koupil si tady v okolí usedlost s poz
ky, ale není mi to příliš sympatické. Člověk však musí se sous
udržovat dobré vztahy."
„Princ je tedy tvým hostem?"
„Ano."
„Právě jsem ho urazil."
„Ty? Jak?"

Tak ho vyhledáš! Řekneš mu, že už se mnou nemůže více mluvit."
ární sluha se zplna hrdla zasmál.
Všechno mu vyřídím, Excellence a zajisté na nic nezapomenu, uměno?"
dešel. Prince potkal v zahradě ve společnosti tří sester. Bez úvodu ovení mu řekl:
Poslouchejte!"
Co?" zeptal se princ, překvapen neuctivým postojem sluhy.
Jeho Excellence generál vám nechává vzkázat, že se máte vzdá-
á?"
Ano, vy!"
Člověče, ty ses zbláznil!"
Bohudík nikoliv, srozuměno?"
Ty si dovoluješ mluvit takovým tónem s Vý — se mnou? Hned si u u generála stěžovat a nechám tě přísně potrestat!"
Mluvte trochu uctivěji, jinak se může stát, že neodejdete, nýbrž ete vyhozen, srozuměno?"
Cože?"
Jeho Excellence mi nařídila, abych vás k němu více nevpustil. ud byste se odvážil vstoupit třeba jen do předsíně našeho domu, žiju našeho domovního práva, srozuměno?"
Kunzi!" zvolala modrá.
Člověče!" vykřikla červená.
Nestoudníku!" nechala se slyšet žlutá.

„Fůůj!" zvolala i Vaňka.

„Fůůj!" uzavřela Freya a všechny tři se odvrátily a nechaly pri
stát, aby následovaly odcházejícího sluhu.

„Jak ji napadl?" zeptala se modrá.

„Hm!" odvětil cukaje rameny Kunz.

„Řekne nám to!" nařídila červená.

„To nejde!"

„Proč ne?"

„O takových věcech se nemluví," pravil s vnitřním uspokojením

„Ale já mu to nařizuji!" velela zelená rozhodným hlasem.

„Tak to musím poslechnout."

„No?"

„Chtěl jí něco dát!"

„Co?"

„Něco takového, co jste vy tři ještě nikdy nedostaly."

„Co tedy?"

„Polibek."

„Hrůza!" zvolala dlouhá.

„Děsné!" sekundovala červená.

„Odporné!" lamentovala žlutá a spráskla přitom ruce. „Podařilo se
uskutečnit tu nestoudnost?" Ne."

„Dívka se bránila?"

„Velice. Kurt jí pomohl."

„Kurt?"

„Ano. On tomu muži napráskal."

Předsíň leží o jedny schody výše."
Odstrojte koně, zůstaneme zde!"
Čtyři příchozí vstoupili do zámku a v chodbě potkali Kunze.
Můžeme mluvit s generálem?" zjišťoval Walmy.
Právě má návštěvu, ale já se zeptám. Koho mám ohlásit?"
Řekněte mu, že dorazili očekávaní."
luha si je zkoumavě prohlížel.
Očekávaní? On ví, že přijedete?"
Ano. Pozval si nás na dnešek."
Tak vás ohlásím, srozuměno?"
Vstoupil do generálovy místnosti.
Excellence!"
Co?"
Jsou zde čtyři cizí muži. Stojí přede dveřmi."
Kdo je to?"
Svá jména neprozradili. Mám vyřídit, že to jsou ti očekávaní."
Ach! Ať vstoupí!"
Kurt se zvedl, aby odešel Sestry ho chtěly následovat.
Zůstaňte!" žádal je generál. „Tato návštěva vás bude všechny živě mat. Tebe nejvíce, Kurte!"
Jak to?"
To brzy poznáš."
Vstoupili čtyři muži. Walmy s dokonalou kavalírskou uctivostí dravil:
Excellence?"

„Tito pánové mě navštívili v záležitosti rodiny von Mylung."

„Ach!" povzdechla Freya. „Už se něco zjistilo?"

„Ne, ale vytvořily se předpoklady něco objevit. Dovolte, aby
vám pány představil. Toto je pan baron Friedrich von Walmy."

„To není možné!" odporovala modrá.

„Nemožné!" zvolala žlutá.

„K nevíře!" přidala se červená. „Ten pán je přece v Americe, jak
proslýchá?"

„A přece jsem to já!" pravil Friedrich s jemným úsměvem. „P
několika dny jsem se vrátil."

„Povídá se, že jste se tam vydal, abyste —"

„Abych," doplnil ji, „pátral po svém zmizelém bratrovi. Inform
vali vás správně, milé dámy!"

„Našel jste po něm stopy?"

„Po něm ne. Potkali jsme pouze jeho bývalého sluhu a z jeho s
sme se dozvěděli, že po bratrovi musíme pátrat zde ve vlasti; pok
e vůbec ještě naživu."

„A vaše záležitosti jsou v nějaké souvislosti s pátráním Mylun-g
vyzvídala Zilla.

„Ano."

„V jakém?"

„To ještě sám nevím. Ale tvrdí to jeden z našich přátel. Za
cestuje, aby, jak se domnívám, získal informace o těchto záležit
ech. On ví, že jsme tady a dnes nebo zítra se dostaví."

„Musíte totiž vědět, že jsme s rodinou von Mylungů velice spřá

„Tento muž je vrchní poddůstojník na *Tigeru*. Jmenuje se Kara-vey
–"
„Cože, Karavey? Je to možné?"
„Vy ho znáte?"
„Osobně dosud ne, ale často jsem slyšel jeho jméno." Potom s
rátil na vrchního poddůstojníka s otázkou:
„Kormidelník na *Tigeru* se jmenuje Balduin Schubert?"
„Ano."
„Jste jeho přítelem?"
„Ano."
„Kde je nyní *Tiger?"*
„Je na krátké cestě."
„Kormidelník je na palubě?" Ne."
"Ne? Kde je?"
„Tady stojí!"
„Vy? To jste vy? Ty? Ty — ty —■?"
Roztáhl paže a chtěl se vrhnout kormidelníkovi kolem krku. N
ovičí cestě se zastavil a obrátil se na generála:
„Ó, děkuji ti! Bylo to ono překvapení, jenž jsi měl na mysli?"
„Jistě! Kormidelníku, nazval jsem tohoto mladého muže svým
em, ale není to můj fyzický potomek, pouze opatrovnické dítě
o jméno je Kurt Schubert!"
„Kurt Schu —?"
Kormidelník ztuhnul, ale poručík ho objal a políbil.
„Otče! Já jsem přece tvůj syn!"

„Ano, na neurčitou dobu."

„Ó! Musím o tom promluvit s kommodorem a můj bratr to t
bude muset vyprávět králi. Budu rád, kdybys me mohl následovat
Tigeral"

„Udělej to, otce! Budu velice šťastný, když budu s tebou a slo
na *Tigeru* je nejvyšší poctou pro námořníka. Ale počkej, koho ti n
přivedu já."

Odběhl do kuchyně, kde se nalézala paní Hartigová.

„Matko, hádej rychle, kdo je tady!*'

„Čtyři pánové,"

„Ano. A kdo je mezi nimi?"

„Jak to mám vědět?'*

„Pojď se mnou ke generálovi! Chci vidět, jestli se poznáte.*'

„Kdo je to?"

„Jeden — jeden tvůj starý známý!*'

„Jak se jmenuje?"

„To ti nyní neřeknu. Rychle pojď!*'

Sundala kuchyňskou zástěru a následovala ho. V místnosti gene
postavil Kurt oba lidi proti sobě. Kormidelník si ji zkoum
prohlížel. Příliš se nezměnila a také ona hleděla do jeho tvář
modrých věrných očí pohledem, který prozrazoval, že nikdy ne
pomněla.

„Balduine!" zvolala a šťastně spráskla ruce.

„To je matka!" vysvětloval poručík.

„Co — co — co?" koktal Schubert a v příštím okamžiku u

Pospíchali největší rychlostí k zámku a přímo do generálovy pra-
ny, která byla naplněna lidmi a tabákovým dýmem. V tomto dýmu
a nejlépe patrná kormidelníkova mohutná postava.
„Balduine!" zvolal kovář.
Námořník se otočil.
„Thomasi! Ty jsi zde, na Helbigsdorfu?"
„Ano, já jsem tady, jak vidíš. Ale ty? Jsi to osobně ty nebo jen tvůj
h?"
„Jsem to já osobně!!"
„Myslel jsem, že jsi někde na moři u Východní Indie?"
„Nevyptávej se!" zavelela Barbara. „Obejmi ho a dej mu pořádnou
u!"
A nebudeš žárlit, Barbaro?"
To mě ani nenapadne."
Tak pojď, bratře Balduine! Máš mít jedno objetí a pořádné
íbení navrch k tomu!"
Objali se a srdečně se políbili. Nyní přišla na řadu i hostinská.
nem toho měl kovář čas rozhlédnout se po místnosti.
Karaveyi! Ty jsi tady taky?"
Taky," odvětil tento.
Mám tě taky obejmout?" .
Samozřejmě!"
S políbením nebo bez?"
„S políbením!"
„Dobrá, snad mi to Barbara dovolí."

„Znáte Helbigsdorf dobře?"

„Ano."

„Opravdu dobře?"

„Tak dobře, jak jen jsem ho mohl během své nepříliš dlouhé d
pobytu zde poznat."

„Znáte zdejší rodinné poměry?"

„Myslím."

„Má nějakou známost, která by se dala nazvat intimní?"

„Těžko. Alespoň jsem o něčem takovém neslyšel."

„A generál má syna?"

„Ne."

„V zahradě mě ale potkal mladý muž, který si s dcerou gene
tykal!"

„V civilu?"

„V námořnické uniformě."

„Tak to byl jeho opatrovnický syn."

„Hm! Opatrovnický syn! Je s ním zřejmě spřízněn?"

„Nemyslím. Panují kolem toho různé dohady a dokonce se mlu
tom, že je to nějaké nemanželské dítě neznámého otce."

„Co měl být zač?"

„Ále, nějaký námořník!"

„To není možné! Že by byl nemanželský syn nějakého námořníl
opatrovnické výchově u generála?"

„Dalo by se tomu snadno věřit, neboť matka toho mladíka j
generála hospodyní."

fíyl to žebrák.

rinc luskl prsty.
Ach, už to vím! Tak to jsi ty, chlapče!"
Výsost ho zná?"

„Kdo jsi?"

„Jsem chudý námořník.'*

„Námořník a lítáš tady v horách?"

„Chci do Súderlandu."

Muž vypadal velice hladově a zchátrale. Musel být nemocný jinak postižený.

„Odkud pocházíš?"

„Dole od moře."

„To jsi mohl odjet do Súderlandu lodí!"

„Nikdo mě s sebou nevzal."

„Proč?"

„Nemohl jsem zaplatit."

„Jako námořník jsi přece mohl cestu odpracovat?"

„Na to jsem byl příliš slabý. Byl jsem dlouhou dobu nemocen.'

„Nemáš žádné přátele nebo příbuzné?"

„Právě jdu, abych je navštívil."

„Kde? V Súderlandu?"

„Ne. Bydlí ve zdejším okolí."

„Kde?" ptal se pan von Uhle.

„V Helbigsdorfu."

„Kdo je to?"

„Hospodyně generála."

„To je tvá příbuzná?"

„Ano, je to má žena!"

„Ach!" zvolal princ. „Odkud jsi?"

Protože jsem příliš slabý."
Ne! Ty jsi přišel z vězení!"
Pane!"
Ano! Ale neměj strach. Já ti nic nevyčítám, ale uhádl jsem?"
Ano," odpověděl muž váhavě.
Znal jsi ve vězení dva muže, kteří byli dříve lékaři ve zdejším
inci?"
Ano. Ve vězení zemřeli."
A znal jsi nějakého Raumburga?"
Syna starého vévody?"
Ano."
Ten se ve své cele podřezal."
A ty jsi utekl?"
Ne. pane! Byl jsem propuštěn."
Víš, co nyní dělá tvá žena?"
Je hospodyní u generála a právě za ní chci jít."
Ty si myslíš, že tě ona nebo generál budou podporovat?"
Jsem její muž! Musí mě přijmout k sobě nebo mě následovat zpět
Súderlandu. V Norlandu mi nekyne žádná budoucnost."
Znáš mne?"
Ne."
Ale jednou jsme se setkali. Bylo to v Kassu."
To je možné. Bylo tam vždycky mnoho lázeňských hostů, jimž
a zapůjčoval k projížďkám svou loďku."
Nejel jsem s tebou, nýbrž s tvým synem."

„Kdyby to byla pravda, pane —"

„Je to pravda!"

„Ó, královská Výsosti! Něco takového----------"

„Ticho! Vynech jméno i titul! Nyní půjdu kousek s tebou a Helbigsdorfem na tebe počkám. Ty se ke mně vrátíš a řekneš mi dopadla tvá návštěva. Fak uvidíme, co se dá dělat. Chceš?"

„Rád!"

„Ale o mně se nesmíš jediným slovem zmínit."

„Neuslyší ode mne ani hlásku."

Tak šli spolu pryč, ale ne po cestě; kráčeli středem lesa, ab vyhnuli nepříjemnému setkání. Když zahlédli zámek, princ se za vil.

„Tak to je Helbigsdorf. Dál jdi sám a já tady na tebe budu čekat

„Vrátím se jistě zpět, pane."

„Kdyby mě tu náhodou nespatřil, stačí, když zapískáš. Můž stát, že se budu muset ukrýt."

Hartig pokračoval v cestě. U vchodu do dvora potkal sluhu.

„Je toto zámek Helbigsdorf?" zeptal se.

„Ano," odpověděl tázaný s odstupem.

„Děkuju!"

Chtěl vstoupit, ale sluha ho zadržel.

„Počká tady! Zde mu něco dám a může jít!"

Podal mu malou minci, ale Hartig ji nevzal a hrdě na sluhu p val.

„Nejsem žebrák!"

moje, jestli proti tomu nic nenamítá, srozuměno? Musím ohlásit
ého cizince! Co tedy chce?"
Musím jí něco říct!"
Co?"
Kdybych to chtěl říct jemu, nemusím už k ní!"
On je mi pěkný hrubián! Seber se a vypadni!"
Nemá mě co vyhazovat! Kde najdu hospodyni!"
řekl jsem, že má vypadnout!"
ptal jsem se, kde najdu hospodyni!"
estli hned nepůjde, vyhodím ho sám!"
en by k tomu byl ten pravý! Myslím si----------"
Kdo se to tu hádá?!" zazněl přísný hlas.
dyž se otočili, spatřili generála.
ento muž dělá potíže, Excellence!" vysvětloval Kunz.
Kdo to je?"
Nechce nic říct!"
Co chce?"
Hledám hospodyni, pane generále!" ozval se nyní Hartig.
Co od ní chce?"
otřebuju s ní mluvit."
ptal jsem se, co od ní chce!"
Chci s ní mluvit! Jsem její manžel!"
ejí manžel?" divil se generál.
Krome!" zaklel Kunz.
no. Je moje žena."

Čekal několik okamžiků a potom se udiveně ptal:

„Ty me nepřivítáš?"

„Ne!" zasténala. „Přišel jsi z — z---------- "

„Ze žaláře!" dodal drze a výsměšně.

„Ze žaláře?" vřeštěla Freya. „Můj Bože!"

„Mé nebe!" vzdychala Vaňka.

„Ježíši!" křižovala se Zilla.

„A přicházíš ke mně?" pokračovala hospodyně.

„K tobě! Věděl jsem, že ty ke mně nepřijdeš! Nemůžeš mě přivítat, nemáš snad pozdrav a místo pro svého muže?"

„Ne! Nikdy!" bránila se.

„Ano, tomu věřím! Zatímco já strádal a chřadl, zatímco jsem n ve vězení hladovět a umírat, ty sis užívala života a na m zapomněla! Jsem tvůj manžel a ty patříš ke mně! Pokud zde pr nemáš místo, opustíš tento dům a budeš mě následovat!"

„Vypadá to, že by s ním opravdu chtěla jít!" ozval se Kunz, je zvědavosti také vstoupil.

„Do toho je mu po čertech málo!"

„Ohó, jak je hrubý! Takže mi dovolí, abych byl i já hulvát, s měno?"

Tu se k hospodyni obrátil generál:

„Chcete být zase pohromadě s tímto mužem, paní Hartigová?"

„Nikdy!" odvětila.

Dnes opět našla muže, jemuž patřila její láska a na něhož n nezapomněla. Už nikdy nemohla patřit tomuto odpornému pijano

ak už může zmizet!"
dtud mě nikdo nemůže vyhnat, když je zde má žena!"
lyšel, že o něm nechce nic vědět. Ať kouká rychle zmizet!"
kde jsou mé děti?"
sou dobře zaopatřeny! Dříve se o ně nestaral a nyní jeho touha asi
de nijak žhavá!"
Mám právo je vidět!"
de nejsou!"
Musí mi být vydány!"
tom rozhodne soud. Nyní odejde!"
ožaduju svou ženu!" volal tvrdohlavě.
unzi!"
yvedeš toho muže před zámek!"
ozkaz, Excellence! Pojď, chlape, srozuměno?"
hopil Hartiga za paži, ale ten se začal bránit. Proto ho chytil
n těla a vynesl ho jednoduše na chodbu. Kunz byl silný muž a
k byl dlouholetým vězením zeslaben. Sluha ho snadno snesl ze
dů a vlekl ho dvorem k vratům. Zde ho přijal stejný sluha,
mu sem proběhl, a nyní si dal záležet na tom, aby drzého vetřelce
dil ze vrat.
ý by se snad zastavil, aby nadával a protestoval, ale Hartig pouze
l pěsti. O to zlobneji bouřilo jeho nitro, kde zakořenila myšlenka
jhorší pomstu.
ese se setkal s princem.
ž jsi tady?" ptal se Hugo.

„To je zcela mimořádná vlídnost!"

„Ani jsem se nesměl podívat na děti!"

„Ani na nevlastního syna?"

„Ne. On je snad tady?"

„Ano. Víš, čím se stal?"

„Ne."

„Poručíkem u námořnictva!"

„Co? Poručíkem u námořnictva? Ten kluk, který mě dost vězení?! Hrome, nejraději bych mu něco pěkného provedl!"

„Jenom jemu?" zeptal se princ napjatě.

„Jemu, generálovi, všem! Celému tomu jejich prokletému spol

„To bys mohl!"

„Jak?"

„Hm! O takových věcech se těžko mluví!"

„Pane, já umím mlčet!"

„Já bych se tě ujal. Nechceš vstoupit do mých služeb?"

„Myslíte to vážně?"

„Ano! Ale očekávám největší věrnost a mlčenlivost! Za to b ovšem výborně zaplatil a vím, jak v některých věcech přiml oci."

„Co bych měl u vás dělat?" .

„Byl bys mým důvěrníkem."

„To není možné!"

„Je to pravda! Já jsem znalec lidí a vím, že tě mohu potřebov mě se nebudeš namáhat, neboť bych tě nezatěžoval obyč

Nejdříve si tě budu muset vyzkoušet, abych zjistil, budeš-li mi
ději k užitku."
Ve zkoušce jistě obstojím!"
ještě dnes?"
Ano!"
Tak poslouchej: chtěl bych generálovi vyvést nějakou taškařinu."
Tak to mu hned proveďte něco pořádného!"
Pomůžeš mi?"
Z celého srdce!"
Chtěl bych totiž udělat něco, co vyvolá v Helbigsdorfu ohromné
šení a zmatek."
Pouze to? Škoda nebude žádná?"
ta by mohla být, ale jak?"
Co třeba otrávit dobytek?"
To je hloupost!"
Nebo podpálit zámek!"
To už je něco lepšího!"
Mám to udělat, pane?"
To bys nedokázal!"
Ne? Pro vás a za trest těmto lidem udělám cokoliv!"
Tak tedy chceš?"
Ano."
Dnes v noci?"
Ano."
Ale je to nebezpečné!"

„Kde chceš získat čas a příležitost, aniž bys byl chycen?"

„To je velmi snadné, pane. Nejdříve se'zapálí ve vesnici jeden
dva domy."

„U všech čertů, rozumím ti. Mám pocit, že máš přesně tak
hlavu, jakou potřebuji!"

„Když bude ve vesnici hořet, poběží tam všichni obyvatelé zá
zachraňovat a hlavně muži. A pak to bude tady nahoře úplně snad

„To je dobré! Chceš se toho ujmout?"

„Ano."

„Jsme dohodnuti! Od této chvíle jsi v mých službách. Ale —
mě něco napadlo: dala by se tím docílit ještě jedna věc. Poku
dokážeme, byla by naše pomsta na generálovi ještě hlubší a d
nalejší!"

„Klidně mluvte, pane, a věřte, že se na mě můžete spolehnout!"

„Hrozně visí na své dceři."

„Má taky uhořet? To by bylo nakonec možné, ale snad přece
příliš tvrdé?"

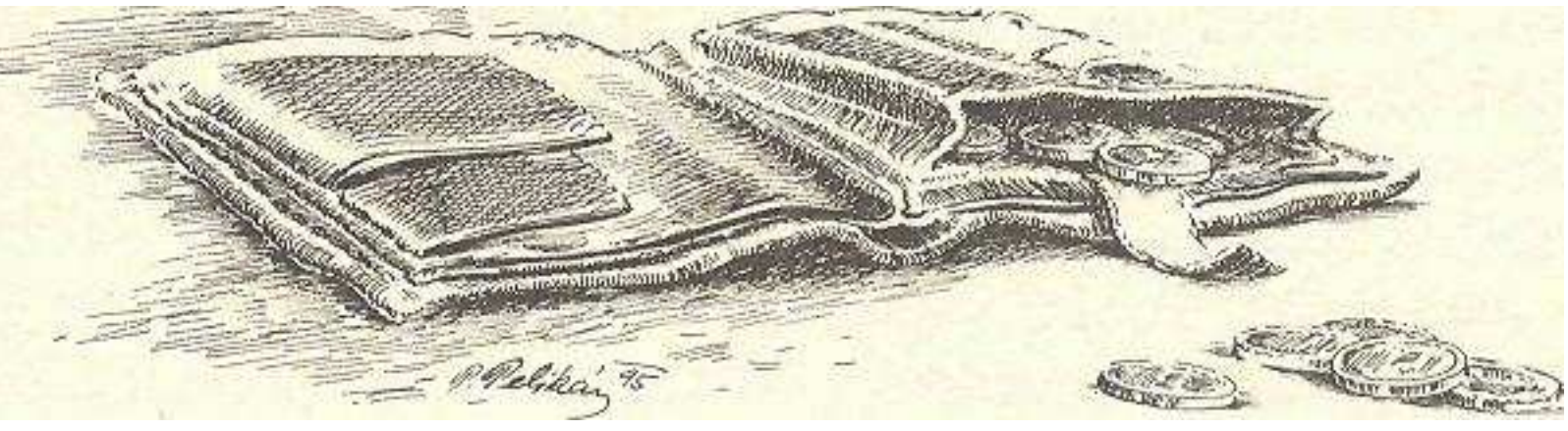
„Ne, uhořet nesmí! Ale — mohl by sis zahrát tak trochu na úne
přesně tak, jak to dělali rytíři ve středověku: člověk by si s ní
vyjet do přírody."

„Takže si myslíte, že by bylo dobré ji tak nějak unést, aby s
generál zažil trochu strachu?"

„Ano."

„Chcete to udělat?"

„Jsi připraven pomoci?"

Princ vytáhl peněženku a podal mu několik mincí.

„Vy necestujete inkognito?"

„Ale ano! Na hranici mě však znají a nechají mě projet. Mimo toho v případě nouze své inkognito zrušit."

„To nejde, pane."

„Proč?"

„Protože by se divili, že cestujete s mužem, který je ohozen v takových hadrech!"

Přitom ukázal na své šaty. Princ se zasmál.

„Ty si myslíš, že tě nechám v takových hadrech? Ještě dnes musíš mít nové šaty! Jak je to daleko do nejbližšího města?"

„Dvě hodiny cesty."

„Takže se do večera můžeš vrátit. Zde máš peníze a kup si co potřebuješ!"

Princ vytáhl peněženku a podal mu několik mincí. Hartig se zeptal:

„Kde se sejdeme?"

„Přesně na tomto místě."

„V kolik?"

které dává srdci právo vyřknout to, co se ústa zdráhají říci. Jeho r
bezděky držela ruku hezké dívky a ona mu ji ponechala
nejmenšího pokusu se vymanit. Tu zaslechla z jeho rtů hlub
vzdech a zastavila.

„Nač myslíš, Kurte?" zeptala se.

„Na tebe a mnoho dalšího," odvětil.

„Nechceš mi prozradit alespoň něco z toho mnohého?"

„To vše už přece dávno víš, Magdo!"

„Nevím, co míníš," pravila tiše.

„Že jsem tak nepatrný ----------"

„Nepatrný?"

„A chudý a malý ----------"

„Chudý a malý?" opakovala překvapeně.

„Proti tobě!"

„Ale jak to mluvíš, Kurte!"

„Říkám ti pravdu!"

„To neříkáš, milý Kurte! Je snad nepatrné být v tvém věku
poručíkem u námořnictva?"

„To není nic proti tobě!"

„A chudý a malý? Nejsi snad mým bratrem? Není ti k dispo
vše, co patří mně a mému otci?"

„Není to vše pouhá milost?"

„Žádná milost, ale láska, Kurte! Jak jsi přišel na takové myšlenk
Mlčel. Ona mu položila ruku na rameno a prosila:

„Pověz mi, co tě tíží!"

„Nikdy!" opakovala.
„Nebudeš každého nenávidět a štítit se ho jako prince. Jednou
káš někoho---------"
„Někoho --------? Dál!"
„Kterého -------- kterého budeš milovat!**
Těžce se mu tato slova vyslovovala. Ona chvíli mlčela a potom
nělo jemným hlasem:
„A ty bys byl snad žárlivý, milý Kurte?"*
„Ano," odpověděl váhavě. „Třebaže na to nemám žádné právo.*'
„Ó, můj milý Kurte, snad bys přece jen měl."
„Co tím chceš říci, Magdo?"
„Nesmí být bratr žárlivý?"
„Ano, ale ne takovým způsobem, jak to myslím já!*'
„Kdo jiný tedy?"
„Ty to víš," zašeptal.
„A tím bys nechtěl být?" zeptala se tónem, jenž měl znít vesele, ale
šitelně se chvěl.
„Ó, jak rád, jak rád bych jím byl! Dal bych za to i nebe! Ale to se
může nikdy stát!"
„Proč? Máš mě příliš málo rád?"
„Magdo, nevysmívej se mi! Jsem chudý a obyčejný námořník a
dokážu mluvit jako hrdina salonů; ale vidím, že dcera generála
chtice a milionáře je pro mne nedosažitelná!"
Tu zazněl z jejích úst veselý zvonivý smích a ptala se:
„Nedosažitelná? Ty jsi na mě nedosáhl? Nechytil jsi mě snad za

„Ano," zaznělo ještě tišeji než dříve,

„Skutečně pro celý život?"

„Jak chceš!"

„Ale jak, Magdo! Jenom jako sestra bratra? Řekni mi, jestli ł
ně mohla milovat ještě jinak! Úplně, úplně jinak — jako moje
moje ---------- "

Mlčel. Ona pozvedla hlavu a dodala:

„Jako tvá nevěsta?"

„Ano. Mohla bys jí být?"

„Ne, to bych nemohla."

„Opravdu ne? Bože!"

„Stát bych se jí nemohla, protože se už za ni považuji!"

„Skutečně?"

„Ano!"

„Nemýlíš se?"

„Ne."

„Říkáš mi pravdu?"

„Čistou pravdu!"

Objal ji oběma rukama a přivinul ji k sobě.

„Jak jsem šťastný, můj sladký anděli! Není pro mne nic důležit
ího než být s tebou! Jsi tak velká a já tak malý, ale když se mi odc
ítím v sobě sílu rvát se a bojovat s celým světem!"

„To nebudeš mít zapotřebí, milý Kurte! Kdo by ti mě mohl cl
odepřít?"

„Otec!"

am je už dávno očekávali. Následkem dnes příchozích hostů bylo
k látky k hovoru, že byla téměř půlnoc, když se chtěli rozejít a
brat se na lůžka. Tu se ozvaly z vesnice vyděšené výkřiky.
Co se děje?" ptal se generál.
Volají, že hoří!" naříkala Freya.
bylé sestry jí vřeštivě přizvukovaly, že nebylo slyšet vlastního
a. Freya se složila zpět do svého křesla, Vaňka ležela v pravém a
v levém rohu kanape a všechny tři měly zavřené oci. Konečně
va nadzvedla víčka. Slyšela běhání po zámku a hlasité volání na
ře, vyrazila ze sebe spoustu dalších naříkavých výkřiků a opět oči
ela. Nyní se i Vaňka probrala z ‚bezvědomí\ Spatřila jas požáru a s
itým sténáním upadla opětovně do ‚mdlob'. To bylo pro Zillu tím
ým důvodem překonat na chvíli své ‚mdloby\ ale jasné světlo
ě ji s nářkem uvrhlo zpět do ‚smrtelného spánku'.
Hrůza!" sténala modrá.
Otřesné!" hořekovala žlutá.
Ohavné!" vzdychla červená.
Mám ještě svou Mimi?"
Ano! A já ještě svou Bibi?"
Ano! A já ještě svou Lili?"
Ano. Ale jsme tak samy!"
Úplně samy!"
Docela a úplně samy!"
Co uděláme?"
Já zase padnu!"
Já také nemohu vstát!"

R DEMO

Hořel jeden malý domek a na první pohled bylo zřejmé, že se nedá zachránit. Sousedé se však ocitli v nebezpečí a protože se museli spolehnout na vlastní pomoc, než na obyvatele okolní vesnic, vládla zde panická hrůza a vzrušení, které se uklidnilo teprve tehdy, když řízení záchranných prací převzal generál, jehož silný hlas se rozléhal po celém okolí*

Majitel hořícího domku neměl velký majetek a proto se jej podařilo odklidit snadno do bezpečí. Nechali oheň ohněm a starali se hlavně o to, aby nevzplál některý z okolních domů.

Při cestě mezi zámkem a vesnicí stála mohutná lípa. Od ní pro přicházely kymácivě tři postavy. Byly to generálovy sestry.

„Už nemohu dál!" stěžovala si dlouhá.

„Už mě nohy dále neunesou!" vzdychla krátká.

„Já se převalím!" sténala tlustí „Sednu si!"

„Já také!"

„Na místě se svalím!"

Slečna Zilla doplnila svá slova ihned skutkem. Padla do tráv a obě další jí následovaly.

„To leknutí!" zvolala Freya.

„Ten strach!"

„Ta hrůza!"

„A tak samy!"

„Úplně samy!"

„Bez ochrany a záštity!"

„Budeme volat o pomoc?"

Zastřelit!"
Usekat jim hlavy! Potom by byl klid."
ledovaly vesnici a proto si nevšimly, co se děje za jejich zády. Tu
ole zvětšil křik a volání a dámy zjistily, že se všechno řítí po
ecké cestě nahoru.
Co je?" ptala se Freya.
Utíkají!" odvětila Vaňka.
Proč by měli utíkat?" divila se Zilla. „Muselo se něco stát! Ale
ť volají stále, že hoří!"
točily se a po hlasitém výkřiku hrůzy upadly nyní skutečně do
ob. Zámek byl v plamenech. Z hospodářské budovy šlehaly
vé jazyky, stejně tak i z hlavní obytné části. Požár v několika
mžicích dosáhl obrovského rozsahu.
Ten někdo založil úmyslně!" volal generál, právě když pospíchal
m mohutné lípy.
První požár nás měl vylákat ze zámku!" odpověděl Kurt, který se
l po jeho boku. „Kde je Magda?"
Ve vesnici."
A tři slečny?"
Neviděl jsi je u lípy? Jsou v bezpečí. Rychle si pospěš, abychom
ránili aspoň mé papíry!"
A zvířata! Musíme nejdříve otevřít stáje!"
olem lípy proběhlo obrovské klubko postav. Nikdo si nevšímal
ého a každý se snažil, aby co nejdříve dosáhl zámku. Pospíchali
všichni vesničané, kteří si byli jisti, že jejich stavení není v ne-

Ve sklepě jsem našel tři nádrže petroleje a jejich obsah jsem rozli
chodbě a zapálil, i když už hořelo i ostatní."

„Šikovný! K čertu půjdou i generálovy peníze!"

Hartig neodpověděl, ale zajel bezděčně rukou ke své peněže
Kdyby byl den, mohl si toho princ snadno všimnout. Její obsah
pěkně napěchovaný.

„Je štěstí," pokračoval princ, „že oheň ozařuje celou cestu.
žeme snadno poznat každého, kdo po ní půjde."

„Víte určitě, že dívka pospíchala do vesnice?"

„Viděl jsem ji."

„To se bude jistě nyní vracet. Jak ji dostaneme?"

„Zde si nic nesmíme dovolit. Budeme ji pomalu následovat a
hem toho zmatku se jistě naskytne okamžik, kdy se nám poda
nenápadně odvést pryč."

Po cestě se stále valil proud křičících a do spěchu se povzbu
cích lidí. Tu si všimli postavy vzadu. Sešla z cesty a vydala se je
směrem.

„Kdo je to?" ptal se princ.

„Ženská! Asi tam chce být rychleji."

„To musí kolem nás!"

„Pojďme někam stranou, pane! Nesmí nás spatřit!"

„Ale ano, jen ať nás vidí! Víš, kdo to je?"

„Ach, už ji poznávám! Určitě je to naše dáma!"

„Ano, je to ona."

„Chytneme ji?"

„Jistě! Nechámě ji nejdříve projít, já ji potom chytnu a ty ji za

no. Pojďme!"
rtig si naložil bezvědomou na záda a následoval svého pána, kráčel lukami a poli k lesu. Byli nuceni k poměrně velké oklice, ť plameny hořícího zámku zaplňovaly okolí svým jasem, takže ý předmět v okruhu Čtvrthodiny chůze byl jasně pozorovatelný.

* * *

zámkem, na protilehlé straně od vesnice se rozprostíral les, jenž ouze v krátkém úseku rovný a hned poté stoupal po hřbetech zde ce se svažujícího pohoří. Od jeho hřebenů vedla silnice v ika ostrých zatáčkách sem dolů do údolí. Pro pěšího bylo snadné nout vrcholku po přímé, dobře ušlapané pěšině, která přetínala ny zatáčky silnice a byla stejně jako tato lemována z obou stran m křovinatým porostem.
druhé straně soutěsky ujížděl otevřený vůz, tažený dvěma enými koňmi. Mířil pomalu směrem k hřebenu. Kromě kočího jen jediného pasažéra, jenž byl zahalen do širokého cestovního ě. Byl opřen pohodlně o své sedátko a zdálo se, že klimbá. Jen s, když najela kola na kámen, a vůz proto poskočil zvedl muž u, aby ji po krátkém pohledu kolem nechal opět klesnout. Na- ou vůz zastavil a cestující se zvedl.
Co se děje?"[4] zeptal se.
sme nahoře."
No a?"
ane, nechtě koně trochu vydechnout! Cesta nahoru byla skutečně i namáhavá!"

Také zde nahoře byl les tak hustý, že nebylo možné vidět dol
údolí. Proto nebylo z těchto míst možné požár zpozorovat, ale
špičkami stromů se rozprostírala záře, stejná, jako kdyby se
ocitlo v plném jasu. Cestující bedlivě pozoroval oblohu.

„Hm! Přicházíme od východu a je krátce po půlnoci. Proto nen
ani místo k tomu, abychom měli před sebou ranní rozbřesk. Tam
musí zaručeně hořet!"

„Téměř to tak vypadá, pane. Vidíte ten obláček, který se zvedá
stromy?"

„Ano. Nahoře je temný, ale jeho spodní část rudě žhne. Hoří t
Kde to asi bude?"

„V noci záře plamenů velice klame. Hned, jak sjedeme do p
zatáčky, můžeme přehlédnout celé údolí. Mám jet dál?"

„Jistě! A popožeňte koně!"

Vůz projel rychle po rovince a brzy dosáhl bodu, odkud se sil
začala svažovat. Zde kočí zcela bezděčně zastavil, pokynul bičer
údolí a polekaně zvolal:

„Vidíte to, pane?"

„Ano, dva ohně! Jeden malý a jeden velký. Kde to je?"

„To je zámek Helbigsdorf a ten malý oheň hoří ve vesnici!"

„Rychle jeď! Tryskem kupředu!"

„To nejde!"

„Proč?"

„Silnice je prudká a nebezpečná. Navíc jsou koně k smrti unave

„Zaplatím ti je, pokud se zřítí!"

Vůbec ne."
V noci?"
e dobře udržovaná. Míří sice ostře dolů, ale je čistá a rovná."
Dobrá, tak vystoupím. Pojedeš k zámku, tam se opět sejdeme."
ndal ze sebe kabát a vystoupil. Nyní se dalo rozeznat, že jeho
va je hubená a malá, ale každý jeho pohyb prozrazoval vzácnou
tnost. Po několika rychlých krocích dosáhl ústí pěšiny a vydal se
í. Cesta nebyla široká, ale táhla se lesním průsekem přímo k
ně s hořícím zámkem. Byla dostatečně osvětlena plameny požáru,
ž jas usnadňoval cizinci každý krok.
íše utíkal než šel. Musel být v běhu velice zkušený, protože i
značné tempo dýchal klidně a neslyšně, a přes neznalost zdejšího
u neudělal jediný chybný krok. Když dorazil do posledního ústí
a ocitl se na silnici, zastavil.
ed ním stál krytý kočár s otevřenými dvířky a vedle nich vyčká-
pohodlném podřepu kočí. To připadalo cizinci zvláštní.
Dobrý večer," pozdravil.
Dobrý večer," poděkoval muž nevrle.
Komu patří tento vůz?"
Mně."
Tobě? Na koho čekáš?"
Do toho nikomu nic není!"
Kam pojedeš?"
To je moje věc!"
Hulváte! Jsi mi podezřelý, víš to?"

Co zde ti lidé chtěli? Co odnášejí ze zámku?

„Stůjte!" nařídil jim.

Tu se první muž otočil, převzal druhému z rukou náklad a za mu rozkazovačným hlasem:

„Vyřiďte to s ním!"

Po těchto slovech zmizel mezi keři. Druhý přistoupil k cizi zeptal se:

„Kdo jste?"

„A kdo jste vy dva?!"

„Do toho nikomu nic není!"

„Přesto se tě na to budu ptát! Co nese ten muž?"

„Seber se, chlape, a nech nás být!"

Chtěl následovat svého společníka, ale cizinec ho pevně uchop

„Zůstaň stát, můj poklade. Támhle hoří a vy se tady plížíte s kým předmětem v lese! Půjdeš se mnou k zámku, jasné?"

„Dobře, dobře! Ale ty půjdeš k čertu, jasné?"

„Taky dobře! Ale bez tebe se u čerta objevit nemůžu! Vpřed!"

„Jsi směšný. Zmiz, trpaslíku jeden!"

Chytil cizince kolem pasu a chtěl jím mrštit o zem. To se ale z v síle malého muže, neboť ve chvíli on sám ležel na zemi a ma mu klečel na prsou.

„Ty jsi vskutku hrozný obr!" smál se. „Pojď sem s těma rukam ti je malinko svážu a pak si tě drobátko lépe prohlédnu!"

Vytáhl z kapsy kapesník, aby jím spoutal ruce zajatci, ale pi musel povolit Hartigovu paži. Ten rychle sáhl do kapsy, vytáh

alý cítil mizet odpor raněného a bez námahy se mu podařilo tat Hartigovy ruce.

Teď půjdeš se mnou!" nařídil.

Nemůžu!" zasténal darebák.

Vstaň!"

Nejde to! Mám poraněné oko!"

ho hlas přitom zněl, jako by umíral a jeho končetiny padly ládně k zemi.

Tak tady zemřeš, chlape! Řekni, kdo jsi a co tady děláš!"

ázaný neodpověděl; ozývalo se jen bolestné kňučení.

Kdo jsi?"

Nic ti neřeknu!"

Tak tě odnesu!"

Nech mě ležet! Umírám."

Mám tě tu nechat, aby tě ten tvůj kumpán mohl odnést? Hecy ecy!"

vedl ho jako dítě a hodil si ho přes rameno. Hartig se nebránil. ý ho nesl hustým křovím na volné pole, kde už před sebou spatřil r v celé jeho velikosti. Rychle k němu pospíchal. Prvními zná-i, které zahlédl, byli Friedrich von Walmy a Bili Holmers. Shodil ěného na zem před jejich nohy.

Goodevening, mešštírs!)"* pozdravil. „Proklaté překvapení, co o oheň?"

Páter Bowie!" zvolal překvapeně Holmers.

Ano, starý Bille, jsem to já. Chtěl jsem dorazit ještě za dne, ale

„Kdo je to?"

„Narazil jsem na něj nahoře v křoviscích. Byl s ním ještě jec
ten mi unikl. Něco nesli."

Holmers se sklonil, aby si zajatce prohlédl.

„Hrome, vždyť je mrtvý!"

„Mrtvý?" řekl páter lhostejně. „Snad, ale je si tím sám vinen!"

„Jak to?"

„Chtěl mě zastřelit. První dvě rány minuly a třetí mu šla do oka

V témže okamžiku přispěchal s obavami generál.

„Viděl jste někdo mou dceru?" vyptával se.

„Ne," zněly odpovědi.

„Není nikde k nalezení!"

„Byla dole ve vesnici," pravil Walmy, „a asi tam zůstala. Le
může být pro dámu ochromující."

„To mě částečně uklidňuje. Kdo je tento pán?"

„Ten, jehož jsme očekávali, Excellence."

„Buďte vítán, pane, i když vám nemohu nabídnout místo
střechou. Nejen můj dům, ale i všechen majetek je stravován plan
a já jsem zruinován. Kdo to zde leží?"

„Člověk, kterého jsem nahoře potkal."

„Jak se sem dostal?"

„Zdál se mi podezřelý, když jsem si ho dal do souvislosti s p
rem. Snažil se mě zastřelit a když jsme spolu zápasili, střelil se
do oka. Je mrtev."

Generál se sklonil.

Páter si klekl a prohledával mrtvému kapsy.

aplať Bůh!" pravil Walmy. „Zachráněny jsou alespoň vaše pe-
"

, ne, to je jen příruční částka! Všechno ostatní bylo uloženo v ovně, kam jsem se již nedostal. Pane von Walmy, prosím vás, ěšte do vesnice a podívejte se po Magdě."

aron mu okamžitě vyhověl. Cestou potkal stříkačky z několika edních vesnic, které přijížděly pochopitelně již pozdě. Oheň tvořil u obrovskou pochodeň, která zářila až nahoru k obloze a nad tím se rozprostíral hustý černý mrak dýmu. Nesmírný žár se šířil na

„Zastavte, paní! Nevšimla jste si dnes večer milostivé slečny?"

„Slečny Magdy?"

„Ano."

„Nejdříve byla ve vesnici a pak, když začalo nahoře hořet, běž
námi k zámku."

„Jste si tím jista?"

„Ano. Šla přede mnou, ale protože byla velká tlačenice, odb
tamhle vpravo na louku."

„Děkuji!"

Pospíchal dále. Protože usoudili, že veškeré snahy o zachrá
stavby by byly zbytečné, sešli se všichni obyvatelé zámku i j
hosté a usedli stranou.

„Našel jste ji?" zeptal se generál.

„To bych se bez ní nevracel."

„Takže jste ji nenašel! Bože, kde může jenom být?"

„Vracela se z vesnice k zámku a dole u toho křoví se vydala
louku. Říkala mi to jedna žena, která to přesně viděla."

„Pak tedy běžela napřed a dostala se do zámku!"

„Uhořela!" zvolala Freya.

„Potupně zpopelněla!" vřeštěla Zilla.

„Bídně zuhelnatěla!" naříkala Vaňka.

„Uklidněte se!" uklidňoval je Kurt. „Slečna nemohla běžet
rychle jako já s tatínkem. My dva jsme tady byli první a m
bychom ji vidět."

„Třeba upadla cestou do bezvědomí a někde leží," mínil gen

„U všech čertů!" zvolal páter. „Co to bylo za hlas? Mužský nebo
ský?"
„Ženský, jak se aspoň domnívám. Ale nedalo se to přesně rozpo
t, protože se volání změnilo ve chroptění. Asi byla ústa ubožačky
ryta šátkem nebo rukou."
„Co jsi udělal?"
„Nařídil jsem kočímu zastavit, a když neposlechl, zadržel jsem ho
li jsme se. Potom mě bodnul nožem do paže a když vystoupil z
řek kočáru druhý, udeřil mě něčím do hlavy, až jsem upadl do
zvědomí. Když jsem se vzpamatoval, byli už pryč."
„Jak dlouho jsi ležel?"
„To nevím. Muselo to být dlouho."
Posluchači na sebe mlčky hleděli. Konečně se ozvala Vaňka:
„Únos!"
„Ne, loupež člověka!" vysvětlovala Zilla.
„Musíme hned za nimi!" velel generál.
„Zadržte! Nesmíme se unáhlit!" prosil páter. „V takových přípa
ch je lepší chladná hlava než rozčílení. Náklad, jenž jsem viděl u
h dvou mohlo být v každém případě i lidské tělo. Ale takový čin v
o zemi? To by bylo něco zcela zvláštního a nehorázného. Kdo by
hl unést dámu?"
„Ano, kdo?" ptal se i generál.
„Obyčejný člověk to jistě neudělal," přemýšlel páter. „Máte v okol
akého nepřítele, Excellence?"
„Nevím o žádném. Nikoho jsem také neurazil."

„Dokonce jsem ho zbil"

„Proč?"

„Choval se v parku vůči Magdě jako nemrava."

„Bože, to byl jistě on!" zvolal páter. „Ale jak se dal dohroma tímto mrtvým mužem?"

„Zřejmě ho potkal cestou."

„Ale s neznámým, kterého člověk potká poprvé, nebude h dojednávat tak nebezpečný plán!"

„Už se znali z dřívější doby z Kassu."

„To by bylo něco jiného. Princ zaručeně věděl, že Hartig přiš vězení a viděl v něm člověka, který mu mohl posloužit jako nástr jeho pomstě."

„Musíme jet za ním!" nařídil generál.

„Ještě několik okamžiků počkejme!" uklidňoval jej opět p „Bude lepší, když nejdříve získáme jistotu!"

„Uteče nám!"

„Lupič vaší dcery nám unikne tenkrát, jestliže budeme jednat p neuváženě. Jen se na me klidně spolehněte! Tam nahoře v pré Severní Ameriky jsme chytili nejednoho lumpa pro katovu opra Neunikne nám ani tento, ale musíme se nejdříve přesvě nemýlíme-li se. Slečna může ležet někde zde!"

„Takže budeme rychle hledat!" zvolal generál a chtěl okam odkvapit.

„Stát!" velel opět páter. „Jedná se o to, aby nebyly setřeny st Zůstaňte všichni zde a doprovodí mě pouze pan Holmers a pan

Tady to je?" pravil a ukázal na sešlapanou trávu.
hýbli se k zemi a prozkoumali stopy.
Malá dámská noha," mínil páter. „To je ta správná stopa. Míří avo odtud, přesně, jak to říkala ta žena. Pojďte!"
ráčeli pomalu dál, páter v čele. Když prošli kolem křovisek, za- il se.
U všech čertů! Tady jsou další stopy! Tráva je úplně podupaná."
Kolik osob?" zeptal se Walmy.
Uvidíme!"
odrobně prozkoumali všechny otisky.
Dva muži!" rozhodl Holmers. „Stáli za tímto keřem a čekali."
A přišli odtud zprava!" souhlasil páter.
Zjistíme odkud přišli?" ptal se Walmy.
Ne," odvětil páter. „To by nám nijak neprospělo. Musíme sledovat vedou stopy dále. Podívejte se, zde ji ti dva napadli a tady už y ženy zmizely."
Takže ji odnesli."
Ano. Nyní už nepochybuju o tom, že to byli ti dva, které jsem kal. Pojďte dál!"
Nebylo pro ně nijak těžké sledovat stopu až k místu, kde se páter kal s únosci.
Stát!" zvolal. „Každá další ztráta času by byla zbytečná — byli to Vrátíme se k zámku."
Od doby, kdy odešli neuplynulo ani deset minut. Generál jim vyšel strety.

„V této záležitosti vás můžeme klidně zastoupit, ale tady na sp
ništi nikoliv."

„Mám přece správce!"

„To může být. Ale až budeme pátrat po vaší dceři, budeme
muset třeba rozptýlit a pak budeme potřebovat nějaký střed, kd
shromáždí informace o výsledcích."

„Rozptýlit? Proč?"

„Zatím víme, že se dáma nalézá v moci nějakého muže, ale nev
co je to za člověka."

„Je to princ!"

„To tušíme, ale přísahat na to nemůžeme. Navštívil přímo vás?"

„Ne. Přijel inkognito a byl mi představen sousedem."

„Jak se jmenuje?"

„Pan von Uhle."

„Neznám ho. Jak je to daleko na hranici?"

„S rychlými koňmi asi tři hodiny."

„Jak se jmenuje hraniční přechod?"

„Wiesenstein."

„Vede tam silnice, po níž jsem přijel?"

„Ano, když se dáte asi po hodině cesty levou odbočkou."

„Tak dobře. Poslechněte si můj plán, který nás přivede jistě k
pokud je princ skutečně únoscem, bude se snažit co nejrych
dorazit k hranici. Takže za ním pojede---------- "

„Pojedu já!" přerušil jej generál.

„Ne! Zůstanete zde. K takovému pronásledování jsou způs

I ty musíme obsadit. Kdo je zná?"
Já!" odvětil kormidelník.
Já!" přidal se i Karavey.
Vy?" divil se páter. „Jak to?"
Z dřívějších dob."
Dobře?"
Ano."
Výtečně! Vydejte se na cestu a pátrejte. Pokud něco zjistíte nebo ete potřebovat vědět, telegrafujte sem. Potřebujete nějaké delší ravy na cestu?"
Už jdeme!" odvětil kormidelník.
Ale---------- "
Dobrá, dobrá! Máme všechno co potřebujeme!"
louhými kroky pospíchal pryč a Karavey ho následoval.
Odvážní chlapíci!" prohlásil páter. „A nyní potřebuju ještě nej- ě dva!"
K čemu?" ptal se generál.
Princ, pokud to byl skutečně on, má už zajisté pořádný náskok. žeme počítat hodinu a je tedy možné, že ho před hranicí už ostihneme. Ale i v takovém případě najdeme jeho stopy a budeme ledovat. Tuším, kam unesenou odveze."
Kam?"
Na hrad Himmelstein."
Ach! To místo znám!" pravil generál.
Byl jste tam?"

„Zřejmě znáte výborně princovy poměry?"

„Kdysi jsem je znal ještě lépe!"

„I jeho?"

„Ano. Mezi tím už leží mnoho let a tak se stalo, že jsem ho nahoře mezi křovisky nepoznal. Vy, Excellence, vy zůstanete t abyste zprostředkoval naše vzájemné zprávy. Odjedete až na pokyn. Adieu!"

Odvedli koně stranou. Páter vyskočil do sedla a Holmers následoval.

„Ale, pánové," ptal se rychle generál, „jste zaopatřeni potřebn prostředky?"

„Děkuju, Excellence!" odvětil páter. „Nepotřebujeme nic."

V několika okamžicích jezdci zmizeli. Opuštěných se zmoc velké vzrušení.

„Kdy odjíždí nejbližší vlak do Súderlandu?" ptal se Walmy.

„Za čtyři hodiny," odpověděl Kurt.

„Kdo půjde k sousedovi?"

„Já osobně," pravil generál. „Můžete mne s Kurtem doprov Cesta do nádražního městečka vede kolem a tak neztratíte žádný č

„Vy nás chcete opustit?" ptala se Freya.

„Zůstane tady Kunz."

„Kunz? Fíí! To není žádný ochránce dam."

„Myslíte si, že vás sežeru?" ptal se sluha.

„Slyšelas to?" skřehotala Zilla.

„Tak jděte dolů k paní pastorce," pobídl je generál. „Tam se c dobře postarají a můžete tam na mne počkat. Zde už nikdo nepom

Ano."
Vzbuďte ho, prosím."
hned! Vstupte zatím do salonu, Excellence."
Nevšimli jste si požáru?"
Ne! Kde hoří?"
U mě. Měli jste večer nějakého hosta?"
Ano."
Kdo to byl?"
To nevím; jeho jméno nesmím prozradit."
Dobrá; je ještě zde?"
Ne."
Kdy odjel?"
Včera večer."
Tak vzbuďte barona."
Excellence se zmínila, že u vás hoří. Nechám bít na poplach!"
To už je zbytečné."
Požár byl uhašen?"
Prosím, vzbuďte pana barona. Nemám moc času."
už odešel a po chvíli se objevil von Uhle, překvapený nečeka-
ranní návštěvou.
Promiňte, že vás rušíme/' omlouval se generál po prvních po-
vech. „Princ už odjel?"
Ano."
Kdy?" ^
ještě večer."

„Vy jste s ním byl u mne. Vrátil se sem ve vašem doprovodu?"
„Ne."
„Ach!"
„Šli jsme spolu jen kousek a on se pak zastavil."
„Proč?"
„Potkali jsme muže, žebráka, s nímž se zdržel."
„Vás poslal pryč?"
„Ano."
„Po jaké době se vrátil?"
„Asi za tři hodiny."
„S žebrákem?"
„Bez něj."
„Prosím, popište mi toho muže."
„Snad padesát let a vypadal dost špatně. Mel na sobě šedé l
ty, roztrhaný černý kabát a hnědou čepici se širokým štítkem. V
tváři--------"
„To stačí! Děkuji vám. Vše souhlasí."
„Co?" ^
„Tento člověk podpálil můj zámek, když chvíli předtím za
obydlí jednoho domkáře z Helbigsdorfu."
„To není možné!"
„Je to pravda!"
„Lekáte mne! Vaše přítomnost mi však prozrazuje, že nebezpe
pominulo."
„Má přítomnost by vám měla naopak potvrdit, že vše je ztracen

am, kam pojedou tito pánové vlakem."
k se zdálo, neměl generál k tomuto muži příliš důvěry, když ho eúplně informoval.
udu bít na poplach!" mínil von Uhle.
rosím, udělejte to. Třebaže se již nedá nic zachránit, jistě bude řebí pomocných rukou."
lle opustil místnost.
yl to princ!" pravil generál.
tom nepochybuji!" potvrdil Kurt. „Přál bych si, tatínku, aby ho anicích nedopadli!"
roč?"
bych ho dostal do rukou na Himmelsteinu. Je to darebák, jemuž rovno a já ho rozdrtím!"
á bych chtěl mít dceru zpět co nejdříve! Jen si pomysli, co vše Magda v takové společnosti vytrpět!"
oztrhnu ho jako hada! Běda mu, jestli ho potkám!"
přesto musíme být opatrní. Je to princ a musíme na něj brát jisté y."
čertu se všemi ohledy!"
Musíš se ovládat synu, musím se ovládat i já, neboť mnou cloumá valý vztek! Do Pekelného mlýna dorazíte odpoledne?"
ž v poledne."
ak vás budu telegraficky informovat o novinkách a vy mi od- e. Baronovi nedávejte nic najevo, je přítelem prince!"
nad zná i jeho plán!"

„Takže se zatím obsloužím vašimi statky, můj milý vzácný př
Ale dávám si podmínku, že si přesně poznamenáte každý váš v
Třebaže můj majetek shořel, zůstalo mi tolik, abych zaplatil výda
záchranu své dcery."

Po několika minutách se oba vozy rozjely ze dvora do opač
stran. Jeden k železniční stanici a druhý do Helbigsdorfu. Když
generál dorazil, našel až na obvodové zdivo celý zámek a k
vyhořelý. Plameny stále šlehaly, neboť sesypaná dřevěná konstruk
krovy jim poskytovaly více než bohatou potravu. Sestry se přemí
k paní pastorové a silná hostinská Barbara po boku dvorního ko
Kunze a správce dohlížela na lidi, kteří se snažili tu a tam u
nějakou maličkost nenasytným plamenům.

Již brzy ráno dorazila prostřednictvím malé telegrafní sta
depeše. Zněla:

*Nejeli na Wiesenstein, ale odbočili. Stále na stopě. Brzy oznám
další zprávy.*

Hol

Tam vysoko v horách, nepříliš daleko od hranice, uprostřed
bokého lesa, souběžně s hraniční čárou vedla silnice. Vyúsťova
mýtinu, na níž stála malá chata. Bydlel zde lesní hlídač Tirban.

Na snopu slámy před chatrčí seděla zajímavá lidská bytost. By
žena v křiklavě červené sukni, špinavé košili a hlavu měla obtoč
starým žlutým šátkem. Holá lýtka a nezahalené paže byly tm

arbo!"
ále mlčela a dokonce oci zůstaly zavřené. Ale nepatrný pohyb
íi podobné ruky prozradil, že oslovení slyšela.
arbo, už jdu," opakoval opět.
ní trochu zvedla hlavu.
deš?" ptala se. „Všechno jde ----------slunce, hvězdy, roky, dny,
na i člověk. Ano, jdi, Tirbane. Půjdu také."
ůjdeš se mnou?"
tebou? Ne. Ještě nepřišel můj čas, budu moci jít až tehdy, když
vidím."
ak to nemyslím! Jdeš se mnou do lesa?"
sem v lese. Co bych tu měla dělat?"
ledat bylinky, Zarbo."
ylinky? K čemu? Uzdravovat nemocné? Co jim to pomůže?
ě budou muset dříve nebo později jít."
aky je v lese shromáždění--------- "
ní zvedla na chvíli víčka a ptala se:
hromáždění? Jaké?"
vých lidí! Jsi přece královna a dnes je pátek." ^
Moji lidé? Kde jsou? Stali se z nich králové a královny a mě už
třebují. A ten, kdo mě potřebuje, ten je daleko na moři. Snad ho
hly vlny — už šel."
se na protější straně rozestoupilo houští a na mýtinu vstoupili
muži. Když se přiblížili k domku, položil Tirban ruce nad oči,
i je mohl lépe prohlédnout.

V příštím okamžiku si leželi v náručí, ale žena byla tak slabá, ž
pomalu sesunula zpět na snop.

„Je tady," šeptala. „Ó, nyní už mohu jít — jako hvězdy, hodi
květinky."

„Buď silná, Zarbo," prosil ji. „Podívej se na mě!"

Dlouze, dlouze na něj hleděla svýma velkýma očima bez lesku.

„Našel jsi ostrov?" ptala se, jako by se rozpomínala.

„Ano."

„A drahokamy, zlato, poklady a diamanty?"

„Ano."

„Tak jsou osvobozeni duchové, kteří to museli hlídat. Přivez
všechno s sebou, Karaveyi?"

„Všechno! Zarbo, je toho za miliony!"

Pokývala lhostejně hlavou.

„Konej s tím jen dobro, Karaveyi! Nechť se stanou jasnou h
dou, na které se opět setkáme."

„Ano, Zarbo, budu konat jen dobro a začnu u tebe! Odvedu
lesa a budeš žít v paláci, kde tvé nohy budou klouzat po nádher
kobercích a sto sluhů bude plnit každé tvé přání."

Pomalu pokývala hlavou.

„To neudělám. Zarba neopustí les, ale bude zde ležet a odpo
stejně, jako jím putovala. Prosila jsem bohyni, abych tě směla sp
Dnes jsi přišel a ona mě dnes povolá k sobě. Podej mi r
odcházím."

„To nesmíš udělat, Zarbo! Potřebuju tě!"

midelníkem spěchal za tebou, abys nechala obsadit všechny vedlejší cesty."

Tu uchopila hůl. Její postava se napřímila jako v dřívějších letech. Její oči se začaly lesknout a vjel do nich život. Zdálo se, že ji duševní energie o padesát let omladila.

„Pojďte! Rychle!"

Kráčela rychlými kroky přes mýtinu a ostatní ji následovali. Vstoupila do lesa, aniž by dbala větví, které ji šlehaly přes tvář. Když se dostali do úzké rokle, objevilo se dvanáct sedících mužů. Na první pohled se dalo zjistit, že to jsou cikáni. Když spatřili Zarbu, povstali.

‚Máte u sebe zbraně, muži Gitanů?" zeptala se.

„Ano!"

„Tak mě následujte: jdeme na velký lov!"

Opět se obrátila stranou a vstoupila do lesa. Všichni ji rychle následovali. Vytratily se veškeré známky předešlé únavy. Kráčeli asi čtvrt hodiny rázně vpřed, až dospěli na místo, kde se silnice Norlandu dělila do dvou pramenů. Zde pod stromy zastavili a Zarba se otočila ke Karaveyovi. Kormidelníka si doposud nepovšimla.

„Jestli nejel přes Wiesenstein, musí jet tudy!" prohlásila. „Obsadíme ------- "

Zarazila se. Právě v této chvíli zaznělo tiché hrčení kol. Hned poté se objevil dvojspřežím tažený kočár. Jeden z cikánů neopatrně o krok vystoupil do cesty, kočí ho zpozoroval, zpomalil a zaklepal na přední okénko vozu. To se ihned otevřelo a objevila se hlava, jenž pozorovala pronikavým pohledem okolí.

„Ach. Zarba!" zamumlal a polohlasně k tomu dodal: „Kočí, jedná se o přepadení! Rychle to rozjeď!"

Byl to princ. Před ním seděla Magda se spoutanýma rukama a šátkem kolem úst. Nemohla mluvit ani volat. Slyšela princova slova a její oči se rozhořely novou nadějí. On to zpozoroval, usmál se a výsměšně řekl:

„Neměj starosti, poklade. Náš nádherný svazek nikdo neroztrhne, to ti zaručuji!"

Vytáhl z kapsy dvouhlavňovou pistoli a natáhl kohoutky. Byl nejvyšší čas, neboť Zarba právě vystoupila zpod stromů a s ní tlupa cikánů s Karaveyem i kormidelníkem. Samozřejmě nevěděli, jestli mají před sebou správný kočár, ale Zarba předstoupila a zvedla hůl.

„Zastav!" nařídila hlasitě kočímu.

Ten popohnal koně. Ti zatáhli z plných sil a ve stejném okam zazněly z otevřeného okénka vozu dva výstřely. Zarba a jeden kánů padli k zemi a vůz se řítil nejvyšší rychlostí pryč, aniž by možné ho zastavit.

Na to ostatně nikdo ani nepomyslel. Všichni se sklonili nad bou, jíž vnikla kulka do hrudi. Cikán byl poraněn pouze na Karavey k ní přiskočil, aby prohlédl její ránu. Měla zavřené nehýbala se. Zdálo se, jako by byla již mrtvá.

„Zarbo!" zvolal poddůstojník. „Mluv! Pověz, žiješ ještě?"

Měla stále zavřené oči, ale odvětila:

„Byl to on!"

Její hlas zněl, jako by již pohasínal.

„Kdo? Princ? Tys ho poznala?"

„Ano."

„To odpyká!"

Tu se opřela rukou o zem a pokoušela se vstát. Nepodařilo sej ona upadla zpět. Z jejích nyní otevřených očí vyšlehl ostrý pa pomsty.

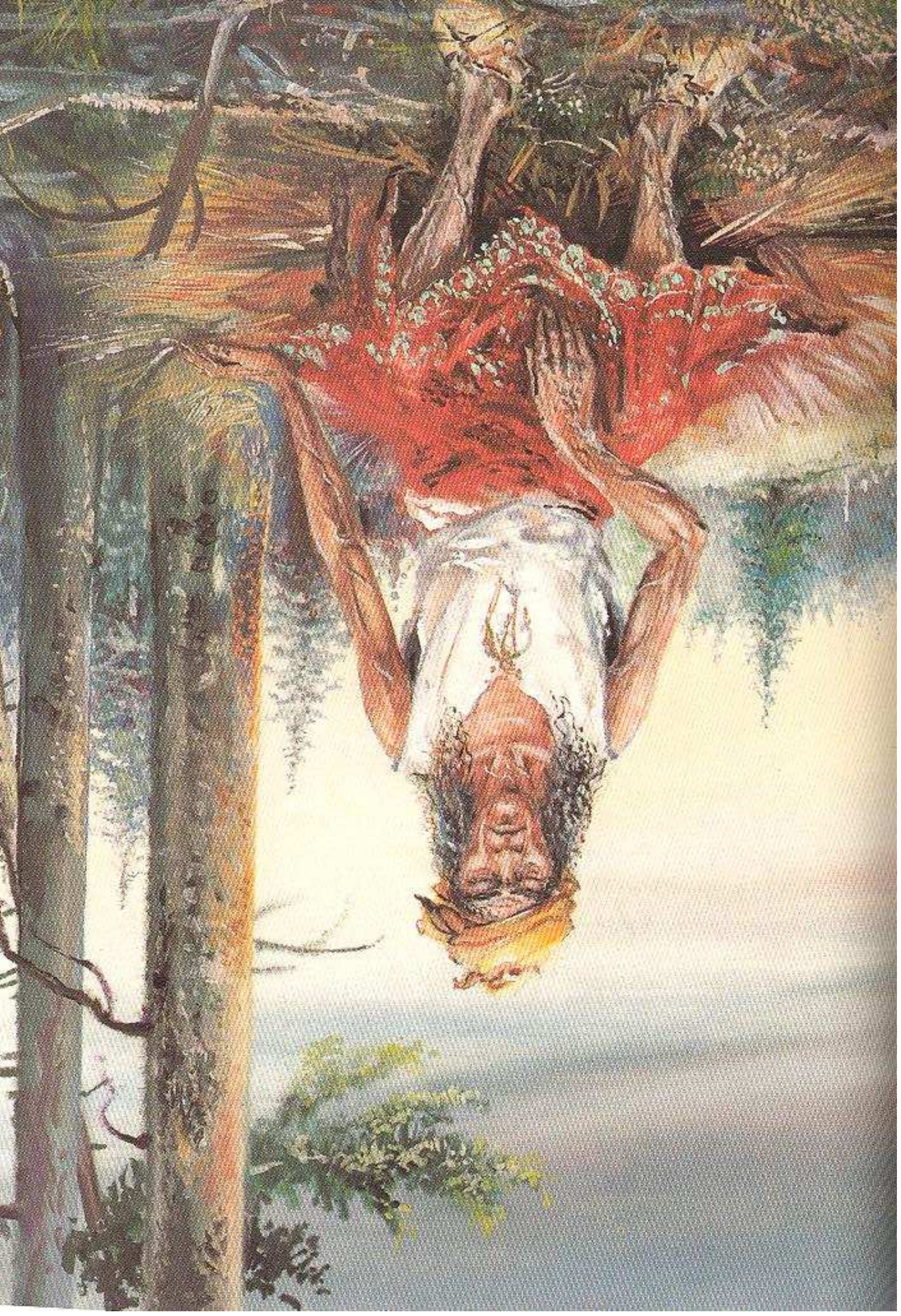
„Ano, Karaveyi! Krev za krev! On zabil poslední královnu Git ať zemře trojnásobnou smrtí. Utekl, ale ty ho najdeš!"

„Pověz mi, kde!"

„Na hradě Himmelstein."

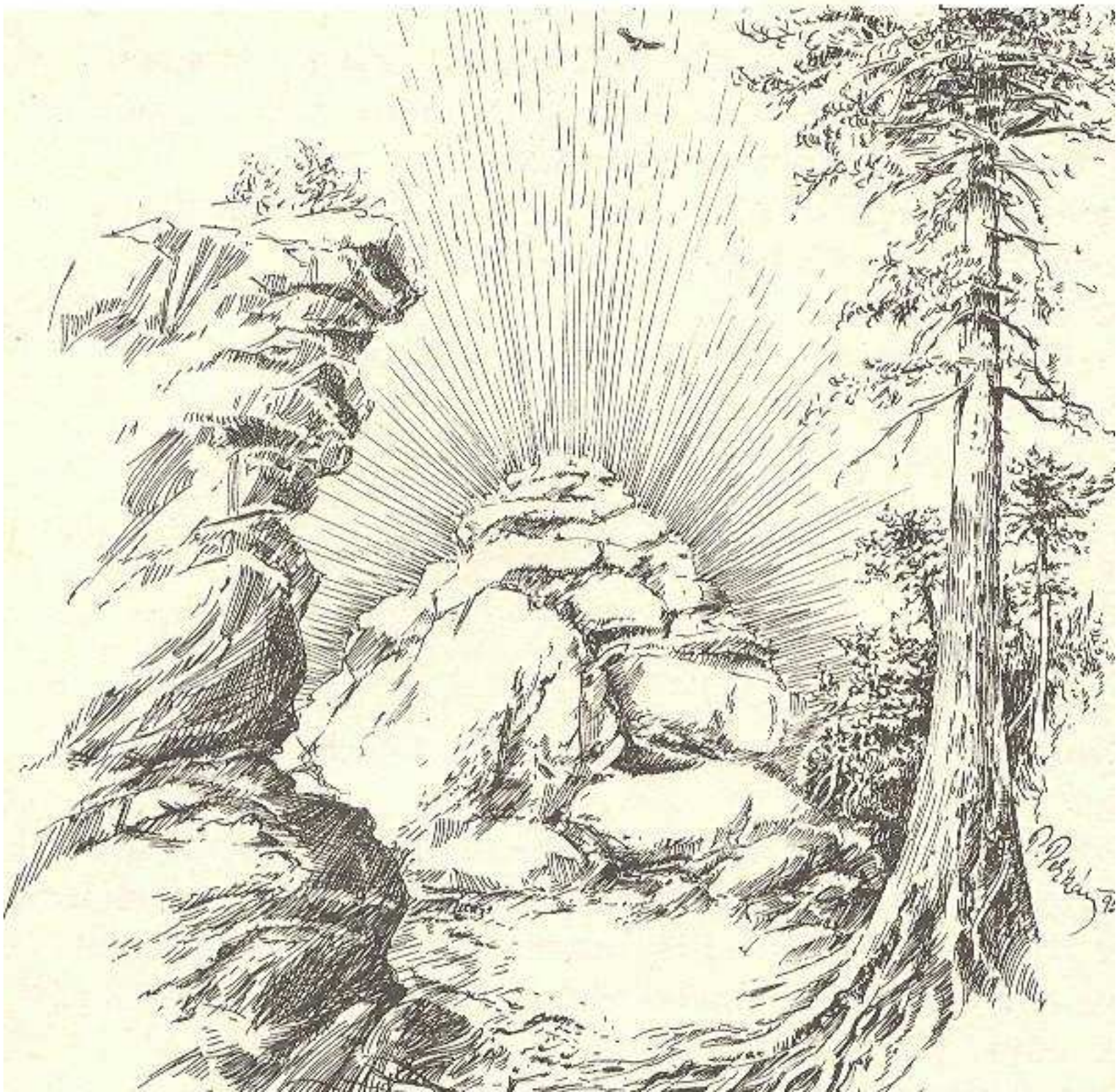
„Nepustí nás dovnitř!"

„Znám podzemní sklepení hradu i klášterů. Tajný vchod je v

ající bolestí, ale přes jeho rty nepřešlo jediné slovo. Také ostatní
m stáli mlčky.
u zazněly rychlé kroky a po silnici se blížili dva muži s rozpále-
i tvářemi.
áter!" zvolal kormidelník překvapeně. „Páter a Holmers!"
aravey se zvedl. Kdo nevěděl, co se právě stalo, nenašel by v jeho
jedinou stopu těchto událostí.
Haló!" zvolal páter. „Zde se setkáváme! Co se stalo?"
Podívejte se sem! Tady leží!" odvětil Schubert.
ba přistoupili.
Vražda! Kdo je to?"
Sestra poddůstojníka."
Hrome! Kdo ji zastřelil?"
Princ."
Takže tudy projel? Nezmýlili jsme se!"
Byl to on."
Před několika minutami."
Zatracená práce! Byli jsme mu těsně v patách."
Kde máte koně?"
eden kulhal a tak jsme je nechali stát dole ve vesnici. Spíše by
zdržovali, než aby nám byli ku prospěchu. Pronásledovali jsme
ce po stopách a často jsme museli napříč lesem, abychom se
uli těm dlouhým zatáčkám silnice. Pěšky to šlo lépe. Jak je to
ko odtud k hranici?"
Čtvrt hodiny," odpověděl Tirban.

»j *Mohu jít —jako slunce, hvězdy, dny a hodiny!*[4]

„Tak tady zůstaňte i s kormidelníkem!"
Schubert se zatvářil velice nerozhodně.
„Jste jiného mínění?" zeptal se ho páter,
„Vy mě nepotřebujete?"
„Zatím ne. My dva, já a Holmers, stačíme k tomu, abychom ne-
tili vraha z očí."
„Zůstanu tedy s poddůstojníkem."
„Dobře! Až tady budete hotoví, vraťte se zpět na Helbigsdorf. Tam
n pošlu depeši co máte dělat dál."
Oba prérijní lovci pospíchali dále po silnici. Neměli čas se zdržovat
akým vysvětlováním nebo projevy soustrasti.
„Kam ji teď dáme?" zeptal se Karavey.
„Do mé chaty," odpověděl lesní hlídač. „Už tam má delší dobu
hystanou svou rakev."
„Takže už učinila v souvislosti se svou smrtí a pohřbem nějaká
tření?"
„Ano." .
„Jaká?"
„Chce být pohřbena v rokli, kterou nás dnes vedla."
„Jinak nic?"
„Potom věci, které se smí dozvědět jenom její bratr."
„To mi řekneš později. Nyní bude pohřbena v rokli pod skalami a
lemi, jak si to sama přála. Postavím jí mohylu z kamení a na ni
adím jedle. Ale kosti jejího vraha nesmí najít místo k odpočinku
owannie je bohyně pomsty; ona mi pomůže."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dlouhá cesta spravedlnosti*)

Opět nastal čas himmelsteinské pouti. Dva muži přicházeli k ro
íž se dá projít k Pekelnému mlýnu.

Prvnímu mohlo být kolem padesáti let, ale vypadal starší. Je
ypadlé skráně, tváře a hluboké vrásky, které se táhly přes jeho č
lávaly tušit, že to jsou spíše duševní starosti, než počet let, jenž d
eho postavě vzhled únavy a stáří. Druhý muž byl zdatný mladík
lvacet let starý. Mimořádná podobnost dávala tušit, že se jed
o otce a syna. Oba byli oblečeni v jednoduchých šatech, jejichž st
yl oblíben ve vyšších vrstvách. /

„Jestlipak jdeme správnou cestou k Pekelnému mlýnu?" zeptal
starý.

„Myslím, že ano, tatínku. Vždyť jsme se drželi přesně popisu."

„Jsem zvědav, dostaví-li se onen tajemný cizinec."

„Jistě! Nezdálo se, že by celou tu věc bral žertem. Připadalo mi,

„Dostaneme se tudy k Pekelnému mlýnu?"
Jeden z mužů zvedl hlavu. Z obličeje mu vyčníval velice dlouhý
s, který se také nejdříve zvedl, jako by si chtěl příchozí prohléd
ut, potom se ohnul k rokli a jeho majitel konečně odpověděl:
„To se rozumí samosebou."
„Kudy musíme jít?"
„Zde, touto úzkou soutěskou."
Vedle něho seděl muž s dřevěnou nohou a bez nosu. Nyní se zved
rohlásil:
„My patříme ke mlýnu a já vás povedu. Ať je to, jak je to, já musín
mů pro hrábě."
„Je to daleko?"
„Deset minut. Pojďte!"
Následovali ho. Zatímco kráčeli, muž šije zvídavě prohlížel. Ne
děl, co si o nich má myslet. Po nějaké chvíli se zeptal:
„Vedou vás do mlýna nějaké obchody?"
„Snad."
„Obchod s obilím a moukou?"
Ne."
■Co jiného?"
„Nejdříve se tam chceme s někým sejít. Má mlynář nějakou ná
ěvu?"
„Ne."
„Ani nikoho neočekává?"
„O ničem nevím."

„Já si myslím, že se člověka neptají. Proč jste nechtěl?"

„Protože jsem složil slib."

„Slib? Jaký?"

„Slíbil jsem a přísahal, že nikdy nevsednu na koně."

„Ach! Proč?"

„To je velice zvláštní historie, kterou nemohu jen tak každé vyprávět."

„Ne? Proč ne?"

Brendel to vlastně nemyslel tak doslova. Vždyť byl Šťastný, k mohl svou tisíckrát opakovanou historku vyprávět někomu nové Proto odpověděl:

„Hm! Nakonec se člověku stejně jen vysmějou. Ale protože pokládám za vážné a uctivé muže, tak vám ji povím. V té době js byl ještě učněm v Nedělním mlýně a tu se jednoho dne objevil koň handlíř a nabídl ke koupi koně."

„Jakého?"

„Byl to jablečňák, ale žádná jablka už neměl. Stářím byl b sněhobílý jako houser. Nebyl to nijak mohutný a silně stavěný k ale byl dobře živený a před dlouhou dobou dokonce sloužil u husa Ale potom — hrome, nemůžu vám to dopovědět."

„Proč ne?"

„Támhle přichází mistr."

„Mlynář?"

„Ano. Byl ve městě."

Na okraji rokle se skutečně objevil Uhlig a sestupoval dolů. K

Zajisté."
To jsem já a zde můj syn."
Ach! Buďte mi vítáni, Výsosti! Mladý pán je námořník a přítel
ořního poručíka Kurta Schuberta?"
To jsem já," odpověděl Karl von Mylung.
Ještě jednou vám říkám, že jste mi srdečně vítáni. Prosím, do-
voďte mne do mého mlýna."
Rádi. Nyní nám snad řeknete, jaké další hosty ještě očekáváte?"
Je to baron Friedrich von Walmy---------- "
Ach!" přerušil ho hrabě nanejvýš překvapeným tónem.
Pak jistý Holmers, jenž přijel z Ameriky."
Dále!"
Pan Ellis mi ohlásil pouze tyto dva. Ale dnes ráno jsem dostal
eši, podle které přijede i mladý pán Kurt Schubert. Ještě dnes se
sí dostavit i s panem von Walmy."
Původní dispozice byly tedy změněny."
Muselo se něco stát, protože v depeši mi bylo přikázáno přísně
žit, jestli přijede princ Hugo na Himmelstein."
Hm! Už dorazil?"
Zatím ne. Hned, jak by se zde objevil, byl bych o tom informo-
. Můj učeň hlídá nahoře u hradu a podá mi okamžitě zprávu."
Konečně došli do mlýna, kde byli oba hosté srdečně přijati mly-
kou. Byla jim přidělena místnost, kam jim za chvíli bylo přineseno
o. Hrabě nechtěl jinak, než, aby mlynář povečeřel s nimi.
Vy máte dceru?" ptal se von Mylung.

„Několik let."

„Vaše dcera se jednoho dne ztratila?"

„Vy o tom víte?"

„Všechno. Poručík o tom dobrodružství vyprávěl. Bylo to hrůz nepochopitelné."

„A přece pravdivé."

„A co jste udělal?"

„Hm!"

„Jistě jste to udal?"

„Samozřejmě."

„Ale nemluvilo se o žádném trestu."

„Vy se tomu divíte? Čtrnáct dní po mém udání přišel do m soudní úředník, který podrobil mou dceru, mou ženu i mne v přísnému výslechu. Podle něj měla má dcera nějaké tajnosti s jec himmelsteinským pacholkem a opustila mlýn, aby s ním odjel Ameriky. A správce ji prý do té doby zaměstnal jako služebnou. F na tom všem neměl nejmenší vinu, dokonce nic netušil. Je trestuhodná věc na tom všem byla, že mi správce zapomněl p vyrozumění o zaměstnání mé dcery na hradě. Prý ho můžu zažal ale potom přijde na řadu přelíčení kvůli falešnému obvinění pr protože celé toto dobrodružství je vymyšleno, abych očistil dceru očima Walthera. To je celý konec krásné písničky!"

„Vy jste skutečně mlčel?"

„Nechtěl jsem. Chtěl jsem cokoliv obětovat, abych dosáhl prin potrestání, ale od různých advokátů, kteří mne od toho odrazo

Ne. Připadá mi jako velice uzavřený muž. Sesbíral různé infor-
ce o zdejších poměrech, i když se mi zdálo, že už dříve mu bylo
chno dobře známo.'[4]
Vy jste zde teprve několik týdnů?"
Ano, teprve nedávno jsem se vrátil z Norlandu."
Takže mi asi nepodáte žádnou informaci. Jsme totiž spolutrpitelé,
oť i má milá dcera znenadání zmizela."
To není možné? Hraběcí komtesa?"
Jistě."
Měli jste nějaké podezření?"
Právě pan Ellis změnil mé podezření v jistotu."
Proti princi?"
Přesně tak! Má dcera ho milovala, i když jsem ji před ním neu-
e varoval. Dokonce byla ještě později spatřena v jeho doprovodu,
stopa se bohužel ztratila."
Snad ji přivezl na hrad Himmelstein."
Právě tohle tušení se ve mně také probudilo."
Co si myslíte, že podniknete? Ať je to ale cokoliv, buďte pře-
dčen, Výsosti, že na mou pomoc se můžete kdykoliv zcela spo-
hout!"
Dekuji vám! Ještě přesně nevím, co se bude dít, neboť jsem panu
sovi slíbil, že bez jeho vědomí se do ničeho nepustím. On si také
sí s princem vyřídit jeden účet."
Tu se ze dvora ozval hluk. Čeledíni právě přivezli náklad otavy a
us, který vedl koně, volal mlynářovo jméno. — Ten přistoupil k

„Přiznáme se otevřeně, že nikoliv. Jak jsem si mohl jen pomys
že se tu s vámi setkáme!"

„Ellis vám nic neřekl?"

„Ellis? Jaký Ellis?"

Hrabe se na něj překvapeně podíval a potom se zeptal:

„Přijíždíte z Helbigsdorfu?"

„Jistě."

„Ellis tam nebyl? Vždyť se tam vydal — za generálem."

„Opakuji, že žádného Ellise neznám. Kdo je ten muž?"

„Takový malý, hubený, sluncem opálený muž. Říkal, ze je
Helbigsdorfu toužebně očekáván svými přáteli."

„Ach! Má snad přes čelo jizvu po ráně nožem?"

„Ano."

„Tak to ho známe. Takže se od vás nechává nazývat Ellisem?"

„Tak tomu je!"

„Je to americký prérijní lovec a mezi svými přáteli bývá oslovc
jako páter Bowie. Snad je jeho skutečné jméno Ellis. Jisté je, že j
na Himmelstein přijeli na jeho radu."

„Vyprávěl vám, že byl u nás?"

„Zmínil se o tom jen krátce. Při příjezdu na Helbigsdorf byl
uchvácen našim neštěstím, že neměl příliš času k nějakému vypra
ní."

„Mluvíte o neštěstí?"

„Zajisté. Vy jste o tom dosud neslyšeli?"

„Ani slovo!"

Princ Hugo ze Súderlandu!" „Co
- „Pomatený princ'?"
Ten!"
To zní dost nevěrohodně! Princ paličem?"
Ach, je to ještě horší! Nechal zámek zapálit, aby mohl unést rálovu dceru!"
To je neuvěřitelné! Snad se mu to nepovedlo?"
Bohužel, ano."
Bohužel! Co jste udělali?"
hned se vydali po jeho stopách, a zatím co generál zůstal na místě ru, my jsme se co nejrychleji rozjeli sem na Himmelstein. Ach, v rozčilení jsem vám úplně zapomněl představit svého přítele: pan n Friedrich von Walmy — hrabě von Mylung, Karl von Mylung, přítel na moři."
ánové si podali ruce a potom se obrátil starý hrabě na Kurta:
sme zde takto shromážděni. Vyprávějte nám o té hrůze!"
urt jim podrobně vyprávěl o večeru vzniku požáru. Když skončil, upil do místnosti učeň a bez dechu hlásil mistrovi:
e tady!"
Princ?"
Ano! Přijel kočárem."
Byl otevřený?"
Ne, krytý."
Tys ho spatřil?"
Hleděl okénkem ven."

„Počkáme na příjezd pátera a mimochodem jsem tady i já. Pre
nímu lovci hned tak něco neuteče. Podle mého názoru mladá dáma
ve voze jela. Páter a Holmers jdou po jejich stopě, protože ---------
— ach!"

Pokynul k oknu. Venku přicházely přímo ke mlýnu dvě posta
Jedna malá a velice hubená a druhá mohutná a široká, pravý obr. I
to oba zmínění — páter a Holmers. Mlynář jim běžel otevřít a přiv
je dovnitř.

„Ach!" zvolal páter. „Všichni už jsou zde!"

„Před chvílí jsme se sešli," odpověděl Kurt. „Dokonce i princ
před několika okamžiky dostavil."

„Vím! Hrome, je to mrzuté, že jsme ho nedokázali dohonit. N
dostal slečnu do bezpečí!"

„Přivezl ji?"

„Ano."

„Jistě?"

„Byli jsme mu v patách a víme, že až dosud ji nenechal jedin
vystoupit."

„K čertu! Kdybych se s ním tak setkal!" zvolal Kurt.

„Nerozčilujte se, mladý muži," uklidňoval ho páter. „Zaruč
tomu dravci jeho uloupenou holubici vyrveme ze spárů. Především
nutné odeslat generálovi telegram. Zařídím to."

„Musí přijet?"

„Přirozeně. Snad bude nutné využít jeho postavení, pokud ne
cílíme ničeho lstí."

Geissler? Nejmenuju se tak!"
Ne? Vtipkujete! Vždyť vás dobře známe!"
Ach, vy myslíte synovce hradního správce? To nejsem já!"
Ne? Skutečně ne?"
Ne."
To by musela být překvapující podobnost. Kdo tedy jste?"
Nejsem zdejší."
ste cizí? Jenom projíždíte, nebo se zúčastníte zdejších slavností?"
To zatím nevím."
ještě to nevíte? Potom musíte mít alespoň nějaké místo, kde se te rozhodovat ----------?"
už se vyptával pouze z upřímné zvědavosti, ale od Kurta bylo e jen nerozumné, že mu odpověděl:
ro dnešek jsem ve mlýně."
V Pekelném mlýně?"
Ano. Zde jsou peníze. Adieu!"
dešel. Jakmile zasel za roh, přicházel k domu druhý host. — upil do výčepu a požadoval sklenici piva. Hostinský ho s hlu- u ponížeností pozdravil a zatímco mu předkládal sklenici, pro- l:
Jeď se mi stalo něco úplně nezvyklého, pane hradní správce!"
Co?" zeptal se starý nevrle.
Málem jsem považoval jednoho cizince za vašeho synovce."
Nesmysl!"
o ne, ta podobnost mne zmátla. Myslím, že by se na první po-

„Odtud? To nevím. Říkal ale, že pro dnešek bude bydlet v Pe
ném mlýně."

Správce se rychle zvedl.

„Hrome! Už je pryč dlouho?"

„Právě odešel."

„Vpravo nebo vlevo?"

„Vpravo za roh."

„Adieu!"

Pospíchal pryč, aniž by pivo ochutnal — nebo zaplatil. I přes
stán se brzy dostal za uvedený roh a pokud možno nejrychleji kr
ulicí, jenž mířila z městečka ven. Kus cesty před sebou zahlédl Ku

„Je to on! Je to ten námořní poručík! Musím ihned na hrad!"

Otočil se a zabočil do ulice, jenž vedla nahoru k hradu Himr
stein. Cestou pokud možno spěchal, a když dorazil konečně nah
vydal se přímo za princem. Ten seděl ve své místnosti a překvap
pozoroval vstoupivšího správce.

„Ty jsi ještě neodešel?" zeptal se.

„Už jsem byl pryč, ale nemohl jsem nic vyřídit."

„Proč ne?"

„Viděl jsem něco, co mě donutilo k návratu!"

„Co?"

„Člověka, který se bude snažit překazit plány Jeho Výsosti."

„To tak! Kdo to je?"

„Onen námořní poručík Schubert, ten, co se tolik podobá m
synovci."

Musí být zneškodněn!" pravil se zachmuřeným čelem.
o se rozumí samosebou!"
le jak?"
Hm!"
Mohu počítat s tvou pomocí?"
plně!"
Nebude to snadné!"
eccos se zdá těžší než ve skutečnosti je!"
Musí zmizet," mínil princ potměšile.
le jak?"
rávě o tom přemýšlím."
Může to být nůž, kulka a nebo dokonce nějaký jed."
o nejde. S takovým člověkem si nemůžeme zahrávat. Musíme ho
at zmizet, aniž bychom se ho dotkli."
o by byl umělecký kousek, s jakým jsem se ještě nesetkal."
přesto toho docílíme. Musím se však spolehnout na tebe a tvého
vce Franze."
Na něj?"
Ano."
le on tu není!"
ak ho musíš sehnat!"
co má udělat?"
Hm! Co kdyby tento námořní poručík spáchal nějaký zločin, v
důsledku by ho musela zatknout policie?"
o si nedovolí!"

„Už dopoledne!"

„Nesmí ho tu ale nikdo spatřit."

„O to se postarám. Mohu přivést Franze nepozorovaně."

„Budu bdít nad tím, abyste se do hradu dostali tajně."

„Co bude dělat tady?"

„To se ještě uvidí. Nejdůležitější je, aby se nezdráhal splnit rozkaz. Budeš ho muset přemluvit!"

„To nebude nutné, vždyť je Jeho Výsosti nesmírně oddán!" - „J byl Schubert oblečen?"

„Byl celý v černém a na hlavě měl černý, filcový klobouk."

„To je výtečné, neboť Franz má také takový oblek. Ať si ho ve na sebe. A teď už jdi! Nesmíme zbytečně marnit čas."

„Hned vyrazím. Ale — cestovné, Výsosti?"

„Ach, ty chytrá hlavo! Tady máš dostatek, a.jestli se ta leg povede, můžete očekávat mimořádně slušnou odměnu."

Podal mu plnou peněženku a správce se ihned vzdálil.

Bylo to druhý den odpoledne. Obyvatelé Pekelného mlýna se na zápraží a jedli žemle, které si máčeli v mléce. Nedaleko je stolku se táhl zahradní plot, který byl hustě porostlý černým bez Na zemi pod bezovými větvemi se ukrývali dva muži. Našli si m kde byli přes denní světlo nepozorováni, ale sami mohli vše d vidět. Upřeně se dívali na sedící společnost. Byl to hradní spr Geissler a jeho synovec Franz, povedený ptáček.

no."
oupit?"
aky!"
ebo dokonce vraždit?"
stě. Dobře nám zaplatí, to víme oba."
ak ale dostaneme poručíka do rukou?"
m! Kdyby se aspoň ukázal!"
uď se někde schovává nebo tu není."
o se dozvíme. Poslouchej!"
lo po jídle a služebnictvo se vzdálilo. U stolu zůstal jen mlynář
ými hosty. Byli to oba Mylungove a Friedrich von Walmy; Kurt
bert chyběl.
dy se dostaví generál, co myslíte?" zeptal se mlynář.
ítra ráno," odvětil Walmy.
ak to ho uvidí velice mnoho lidí. Městečko se už zaplňuje
ci, které sem přitáhla naše pouť."
almy se podíval k oběma klášterům.
am nahoře," řekl, „jsou pilně zaměstnáni zdobením budov věnci
andami. Co to staví na ulici za stánky?"
am se bude prodávat občerstvení a všelijaké drobné předměty.
je vždy spojena s prodejní výstavou."
ahoře se to už hemží lidmi!"
an poručík si dává pozor, aby ho nikdo neviděl. Princ se nemusí
ědět, že je zde."
estarejte se. Kurt je velice opatrný. Vystoupil na horu ze strany,

„Kdo byli ti tři?" zeptal se správce.

„Kdo ví?"

„Jistě to nebyli obyčejní lidé."

„To jistě ne."

„Dva z nich byli otec a syn, to bylo patrné na první pohled."

„Kdyby člověk slyšel alespoň nějaké jméno nebo titul!"

„Mluvili o nějakém generálovi, který má přijet. Kdo by to mohl být?"

„Na pouť přijede mnoho vysokých důstojníků. Také ti tři jsou jen kvůli tomu, aby viděli procesí."

„Tomu nevěřím! Znají poručíka a taky mluvili o tom, jaký js měli s dcerou mlynáře malér. Tady se připravuje něco proti nám!"

„To se ještě uvidí. Pro začátek stačí, že víme, kde máme hle Schuberta."

„Chce pozorovat zámek! Co uděláme?"

„Podíváme se, jestli bychom se k němu nemohli nepozorov připlížit, a pak mu dáme jednu přes palici, nemyslíš?"

„To by bylo nejlepší. Pojď tudy, cestu známe dobře!"

Kráčeli dál. Využívali okolních úkrytů a dostali se do lesa, jen táhnul po druhé straně kopce a dosahoval téměř až na vrchol. K vylezli nahoru, viděli před sebou hrad Himmelstein a přímo před n se vypínala z příkopu skála, o které ve mlýně hovořili. Zůstali st ostře se rozhlíželi.

„Vidíš něco?" zeptal se správce.

„Ne."

„Přichází!"
„Kde?"
„Tady!"
Mluvčí napřáhl paži a ukazoval na skálu, kde se začala pohybova
stava. Byl to Kurt Schubert. Nemohli ho dosud spatřit, neboť jeh
avé oblečení mělo téměř stejnou barvu jako skála. Pomalu sestu
val po nebezpečném svahu a poté zamířil k lesu.
„Teď!" sykl synovec správce.
Skrčil se, zvedl kámen a zabalil jej do svého kapesníku.
„Co to znamená?" zeptal se jeho strýc.
„Účinkuje to jako obušek!"
„Zadrž! Nesmíme ho zranit!"
„Proč ne?"
„Taková rána by pomohla jeho obhajobě. Chytneme ho zezadu za
k a budeme ho tisknout tak dlouho, dokud nepřijde o vědomí
tom ho svážeme."
„K čertu! Jednodušší a kratší by bylo ho hned zabít, nemyslíš?"
„To je pravda, ale princ si to nepřeje."
„Hloupost! Ten chlap bude velmi silný!"
„Máš strach?"
„Ani mě nenapadá, ale člověk by snadno mohl utržit nějaký šram.
„Pomůže nám okamžik překvapení. Já ho chytím zezadu, aby se
mohl hýbat a ty ho popadneš za krk. Bude to všechno velice
adné."
Vstoupili hlouběji do lesa a rozestavili se tak, že Kurt musel proji

„Proč ne? Hraničí přece s lesem. Ale proč tam?"

„Vím o jednom úkrytu."

„Kde?"

„Za ostružiníkem je díra, kde bude bezpečně schován."

„O tom nic nevím!"

„Dodnes to nebylo nutné. Pojď a vezmi ho za nohy!"

Zvedli Kurta do výše a nesli ho lesem. Při každém sebemenš
ramotu zastavili, ale přece jen se dostali nepozorovaně k místu, k
yly před mnoha lety vylámány potřebné kameny ke stavbě hradu
bou klášterů. Lom se úzce a hluboce zařezával do úbočí hory. Je
vahy byly poroste stromy a křovinami, neboť se zde již po něko
toletí nepracovalo. V nejzazší části rostl nad kameny hojně ostružin
tam namířil zámecký správce své kroky.

„Tady to je!" pravil. „Položíme ho!"

Položili zajatce na zem a Franz Geissler s očekáváním hleděl
vého strýce. Ten keřík odsunul opatrně stranou a dbal, aby
epopíchal o trní. Objevila se úzká skalní průrva, jenž byla dř
zavřena kameny. Ty se časem rozpadly a ležely nyní v malý
ouscích na zemi. Průrva byla keřem dobře maskována, takže ji nik
epovolaný nemohl objevit.

„Díra, nebo chodba?" zeptal se synovec.

„Chodba."

„Kam?"

„To se jednou dozvíš."

„Proč ne hned?"

„Hloupost! Jiné boty s sebou nemáš?"

„Ale mám!"

„Nebudeme tedy ztrácet hledáním čas! Kde jsi podpatek ztratil? omu nebo v lese?"

„Já nevím, ale to je jedno. Boty si už své odsloužily a klidně nůžu darovat čeledínovi, aby si je vyspravil."

Vrátili se stejnou cestou, kterou přišli sem. Nahoře na vrcholu ozešli. Správce se odebral branou do hradu a synovec se plou rázdným hradním příkopem, dokud se nedostal k malé brance. apsy vytáhl klíč, otevřel, vstoupil a za sebou opět zavřel. Ocitl se nitřním dvoře. Nikde nebylo ani živáčka. Stejným klíčem p demknul malou branku, jenž vedla do stejné zahrádky, kde kd luvila s princem komtesa Toska. Posadil se na tutéž lavici, kde p ety odpočívala nebohá dívka.

Po nějaké době bylo slyšet blížící se kroky. Přicházel princ v d rovodu správce. Franz se zvedl.

„No? Podařilo se, jak jsem slyšel?" ptal se princ.

„Dokonale, Výsosti!"

„Co teď?"

„Čekám na vaše milostivé rozkazy."

„Splníš je?"

„Ano."

„Skutečně?"

„Jistě!"

„Dostaneš tisíc a tvůj strýc pět set tolarů, když poslechnete

„Nemám pistolí!"

„Tady máš nabitý revolver. Takže utečeš, a to do kamenolomu
táhnete poručíka nenápadně ven, ale tak, aby nevěděl, kde se ocitl
enápadně mu zasunete revolver do kapsy. Hned jak se ocitne na
bodě, bude samozřejmě pospíchat do mlýna, a já se postarám, aby
na něj už čekala policie. Nebude mít žádné alibi a jeho vyprávění
ou považovat za výmysly. Mimo jiné u něj najdou revolver a
oudí ho. Ještě tě tu nikdo neviděl?"

„Jeden člověk."

„Kdo?"

„Čeledín Jakob."

„To je hloupé, ale jeho se bát nemusíme! Samozřejmě hned odje-
tajně pryč. Doma tě nebudou postrádat?"

„Ne, o to už jsem se postaral."

„Vseje tedy ujednáno. Podaří-li se vám to, dodržím samozřejmě
j slib. Přece mě dobře znáte!"

Odcházel a správce ho následoval.

Když se setmělo, opustil Franz malými vrátky hrad. Kráčel lesem
dole na úpatí vyšel na silnici, která vedla k hradu. Měla panovat
mněnka, že přisel od Pekelného mlýna. Cestou si dával pozor, aby
neviděl nějaký dobrý známý. Nahoře v blízkosti klášterů stály dvě
y zábavních stánků a různé prodejní kiosky. Procházel mezi nimi a
dal vhodný objekt pro svoje úmysly. Konečně zastavil u
dejního stánku, u něhož seděli pouze tři muži a hráli karty. Neznal
tak mohl předpokládat, že ani on jim není známý.

„Jistě! Sedněte si zde, ve čtyřech se hraje lépe než ve třech
abyste věděl, s kým hrajete, já jsem majitel této boudy a oba d
pánové jsou úředníci z krajského města, kteří si vzali dovolenou,
se mohli zúčastnit pouti."

„Děkují. Já jsem námořní poručík a mé jméno je Kurt Schub
Můj přístav je nyní dole v Pekelném mlýně."

Posadil se k nim a začali hrát. Franz notně upíjel ze své skle
a tvářil se jako člověk, který je stále více opilý. Nejdříve hrál ve
klidně, ale po chvíli se začal hádat. Tiché bručení se měnilo v siln
výrazy. Konečně si řekl, že nesmí nechat čekat svého strýce p
dlouho. Začala nová hra. Dostal granda s dvěma desítkami a čty
matadory.

„Ptám se!" začal.

„Červená?"

„Ano."

„Zelená?"

„Ano."

„Žaludy?"

„Ano."

„Sólo?"

„Ano."

„Jeden?"

„Taky."

„Červený?"

„Velký." -

R DEMO

„Pane, to je zelená desítka!" pravil jeho soused.
„Zajisté."
„Ale vy jste odpíchl eso!"
„To mě ani nenapadlo."
S těmito slovy vzal všechny štychy a zamíchal je,
„Počkejte! Nemíchejte to!" zvolal druhý.
„Proč ne?"
„Chtěl jsem vás poprosit, abyste ukázal jednotlivé štychy. Při
hém jste vzal mé eso rychlým spodkem!"
„To není pravda!"
„Jistě! Oba další pánové mi to dosvědčí!"
„Ano, víme to přesně!" souhlasili živě.
„Znamená to snad, že mě chcete nazvat falešným hráčem?"
„Ne. Je to jistě jen malé přehlédnutí. Budete souhlasit, že jste mě
enou desítku a s ní přetrumfnul eso?"
„To nepřiznám! Eso leželo ve skatu!"
„To není pravda!"
„To je dokonce vyložená lež, jak nyní soudím."
„Vy jste mne nazval lhářem, pane?!"
„Jestli to dělám, je to jedině vaše vina! Proč nepřiznáte svůj omyl?
č nenecháte karty klidně ležet? Proč jste zamíchal štychy mezi
ou? To přece nedělá žádný poctivý hráč!"
„Tak si přece jen myslíte, že jsem hrál falešně?"
Vyskočil s výhružnou tváří.
„Nejdříve jsem si to nemyslel, ale nyní jsem o tom zcela přesvěd-

„Zadržte! Ani slovo více!" hřměl Franz. „Jinak se dozvíte, zachází námořní poručík s darebáky!"

„To jsou řeči! My jsme tady taky! Když pan námořní poručík hr alešně, když podvádí, tak —"

„Zadrž, lumpe! Ještě jednou řekni to slovo a zle se ti povede!"

„Já to opakuju: pokud poručík, dokonce námořní poručík hr alešně, tak je podvodník a ----------!"

Už nemohl mluvit dále. Franz vytáhl revolver, přiložil mu ho k č stiskl. Zahřměl výstřel a hostinský padl mrtev k zemi.

„Pomoc! Vražda! Zadržte ho!** volali oba muži.

Nepodařilo se jim vraha zadržet, neboť ten okamžitě po výstř vyskočil z boudy a zmizel ve tmě. Během necelé minuty byla bou naplněna lidmi. Dokonce se objevil i jeden policista. Byl rychle uce, protože na podobných veřejných akcích nesměl chybět dos ečný policejní dozor.

„Co se tu stalo?'* zeptal se.

„Vražda!** odvětil jeden z hráčů zděšeně.

„Kdo byl zavražděn?"

„Zde — hostinský!'*

„Zpátky, lidé! Nesmíte na nic sahat. Vše zůstane netknuto, dok se nedostaví policie a soudní znalec!"

Stoupl si za stůl, kde padla do mdlob žena hostinského a zabýva mrtvým.

„Skutečně mrtev!" mínil. „Kulka mu vnikla čelem do mozku. Je žena je v bezvědomí. Vyneste ji ven za přepážku a už ji s

Ano."
Proč jste ho nezadrželi?"
Okamžitě zmizel."
Byl oblečen v civilu?"
Ano. Šedý oblek a černý klobouk."
Poznali byste jej znovu?"
Ihned!"
Váš přítel také?"
Namístě! "
Byl přítomen ještě někdo?"
Pouze hostinská. Seděla za bufetem."
Jak se jmenujete, pánové?"

Oba úředníci udali svá jména i adresy. Zatímco policista zapisoval rmace do notýsku, vstoupil do boudy himmelsteinský čet-ník. cista ho pověřil dozorem u mrtvoly a na místě činu. Potom se obrátil na oba svědky:

Nutně bych vás potřeboval. Chcete jít se mnou?"
Pokud je to nutné, proč ne?"
Musím ihned do Pekelného mlýna a vy mě doprovodíte, abyste dčili pachatele. Když si pospíšíme, můžeme jej ještě zastihnout. ďte, pánové za mnou!"

ři muži opustili v největším spěchu boudu.

Mezitím pospíchal Franz dlouhými skoky ulicí. Počínal si velice ně, aby si lidé, kteří zde stáli jednotlivě i ve skupinkách, povšim-e míří ke mlýnu. Jakmile se dostal z dosahu očí i uší, zabočil

„Hostinský byl taky cizí?"
„Ano."
„Koho jsi zastřelil?"
„Právě jeho."
„Je mrtev?"
„Ano. Kulka mu prolétla čelem."
„Útěk byl snadný?"
„Velice snadný."
„Neměl jsem zrovna malý strach! Podezření padne na Schuber-t
„Jistě! Řekl jsem, že jsem námořní poručík Kurt Schubert a že j
se ubytoval v Pekelném mlýně."
„Jaký jsi měl ke střílení důvod?"
„Hráli jsme karty. Udělal jsem falešný štych a vypukla hádka."
„Takže budou hned hledat ve mlýně. Musíme Schuberta co rychleji osvobodit, aby ho tam už našli. Pojď!"
„Zde je ten revolver!"
„Ano. Na ten nesmíme v žádném případě zapomenout. Naše p nebude vůbec snadná."
„Proč?"
„Musíme ho odnést daleko."
„Daleko?"
„Přirozeně! Nesmí tušit, kde ležel. Hlavní je, aby nás nepoznal. Nesmíme promluvit ani slovo a musíme zmizet dříve, než otevře o
„Vytáhneš ho sám nebo ti mám pomoci?"
„Počkej, udělám to sám."

ejdříve se postavil a protahoval končetiny, které měl ztuhlé od
S radostí pozoroval, že neztratil nic ze své pohyblivosti.
o to bylo?" přemýšlel. „Je to snad nějaká jejich hra, kterou se
chtějí hrát nebo už hráli? Proč mě teď pustili? Co mi to vlastně
do kapsy?"
ohlédl si kapsu.
všech čertů, revolver! K čemu? Jedna nábojnice byla vystřelena.
ená to, že jsem ji měl vystřelit já? Mám být považován za
nce? Že by mě napadli a schovali kvůli tomu, abych neměl žádné
Nemůže to být jinak! — Donesli mě do blízkosti mlýna, takže
jí, abych se tam co nejdříve odebral! Celou cestu mě nesli dolů z
e. Hm! Napočítal jsem dvanáct set šedesát tři kroků, přesně tolik
eden z nich udělal. Kroky asi nebyly příliš dlouhé, neboť mne
li nést a ještě k tomu dolů z kopce. Takže asi tak po osmi stech
ch přímo nahoru bych měl dospět k místu, kde jsem byl ukryt.
jdu do mlýna, ale vydám se přímou cestou na kopec!"
očil se k výšině a začal s výstupem. Po osmi stech krocích se
před kamenolomem.
ch! Jak se zdá, jsem v kamenolomu. V této tmě jej ale nemohu
edat. Co bude dál? Kdo byli ti muži? Jistě patřili do hradu, jinak
ní možné. Hned se přesvědčím. Určitě se vydali lepší cestou,
oklikou. Pokud si nezlomím po přímé cestě vaz, budu tam dříve
ni!"
očil se stranou a po rukách i nohách šplhal co nejrychleji nahoru
em. Stokrát upadl, ale nevzdal se a silnice dosáhl kousek nad

„Půjdeš vraty, strýčku?" ptal se jeden.

Kurt rozuměl dobře těmto slovům, třebaže byla pronesena ve tichým hlasem.

„Mohl bych," odvětil druhý, „ale bude lépe, když půjdu s te brankou. Nikdo mě neviděl odejít a proto mě nikdo nemusí ani v zase vcházet. Výhodou je, že nikdo nebude tušit, že jsem tu nebyl.

„Tak pojď!"

Kráčeli po okraji příkopu k malým vrátkům, kterých si Kurt v už dříve. Sledoval je neslyšnými kroky příkopem a potom se přik aby ho nemohli spatřit, protože ho museli minout v těsné blízk Sestoupili také dolů do příkopu a stáli nyní nejvýše dva kroky od n

„Máš klíč, Franzi?"

Tato slova pronesl muž, jehož ten djuhý před chvílí nazval st kem. Kurt byl hned přesvědčen, že má před sebou hradního správ jeho synovcem. Neodvažoval se téměř dýchat a pozorně poslou aby mu neuniklo ani slovíčko.

„Ano," odvětil tázaný.

„Tak odemkni!"

Klíč jemně zaskřípal v zámku.

„Nemusíš zamykat."

„Proč?"

„Přece musíš hned pryč."

„A kdyby někdo ---------?"

„Nesmysl! Kdo by sem šel brankou? Nevím, budu-li tě n doprovodit zpátky. Bude proto lepší, když necháš odemceno a klí

Co udělám?" ptal se v duchu Kurt. „Zatím toho vím tolik, jako
nevěděl nic! Musím všechno zjistit! Jaký měli ti chlapi důvod
držet? Musím poslouchat, ale jak? Dostanu se nahoru na zeď? Á,
e to! Když otevřu vrátka, dosáhnu na hranu zdi a odtud dosáhnu
ěnec, pokud ještě budou dobře držet tašky. Ale potom nastane
í nebezpečí! Jednak hrozná hloubka pod zahrádkou — a jestli mě
ři uvidí. Ale co? Musím se toho odvážit!"
eměl příliš času na rozmyšlenou a proto rychle otevřel vrátka.
ž se přesvědčil o pevnosti pantů a jejich úchytek, snažil se
ihnout na plochu zdi. Zeď byla naštěstí dostatečně široká, takže
na ní ležel, nemohl být zpozorován. Boty nechal dole v příkopě.
rně se sunul dál. Brzy ležela po jeho levici zahrádka a po pravici
obrovská propast. Každý spadlý kamínek jej mohl prozradit a
ý chybný pohyb by jej připravil o rovnováhu. Jak snadno se
zřítit do propasti. Tašky na vrchu zdi byly již vlivem staletí
něné a vratké. I přes toto nebezpečí se odvážný mladík plížil dál,
d nezaslechl tiché hlasy. Ocitl se právě nad lavičkou, na níž před
přijala komtesa Toska prince.
Kde může být?" slyšel pod sebou Franzův dotaz.
istě ho něco zdrželo a brzy přijde."
e správcovy odpovědi Kurt vyrozuměl, že princ ještě nedorazil.
rád, že mu neuteklo jediné slůvko z rozhovoru, který zamýšlel
echnout.
Víš, co je nutné?" ptal se synovec.
Co?"

„Jistě!"

„Tak to už je naprosto neškodný."

„Naprosto neškodný?" zaznělo pochybovačně.

„Ano! Přece jsi řekl, že jsi námořní poručík Kurt Schubert! kapsy jsme mu strčili revolver, kterým jsi hostinského zastřelil nemůže prokázat žádné alibi! K tomu připočítej vaši mimořá podobu a stejné šaty. Musíš uznat, že mu žádné výmluvy nepomů Jistě ho odsoudí jako vraha!"

„Ale je to cizinec!"

„O to se postará princ!"

„Poslouchej, už jde!"

Bylo slyšet blížící se kroky. Objevil se princ a oba muži vysk ze svých míst.

„Už jste zpět?" tázal se.

„Ano, Výsosti," odpověděl správce.

„Jak to šlo?"

„Velice dobře!"

„Tak vyprávějte. Nejdříve ty, Franzi!"

„Vydal jsem se na plácek a po nějaké chvíli jsem vstoupi výčepní boudy," začal tento, „kde hrál hostinský se dvěma ci skat --------"

„Zdejší hostinský?"

„Ne. Byl to jeden z těch, které přitahují jarmarky a střílení ptá „Byli tam ještě jiní hosté?"

„Ne. Byl jsem pozván ke hře a přivolil jsem. Po nějaké době se stavěl opilým, udělal jsem falešný štych, vyvolal hádku a nak

Než jsme začali hrát, představil jsem se jako námořní poručík Schubert a zmínil jsem se, že teď bydhm dole v Pekelném ě."

Tak to je výtečné! Zajisté ho tam přijdou hledat. Tak vyprávěj

Odbočil jsem do kamenolomu, kde jsem se setkal se strýčkem."

Jajatec tam stále byl?"

Jajisté. Odnesli jsme ho do blízkosti Pekelného mlýna."

Nemohl si snad všimnout, kde byl vězněn?"

V žádném případě! Ani ve dne si nikdo nevšimne, že vzadu za ziníkem je jeskyně. Byl spoután tak, že se nemohl ani pohnout a ě toho měl v ústech roubík a přes oči šátek. Je vyloučené, aby spatřil."

řece jste mu museli při osvobozování roubík vyndat a oči odha- nad vás zahlédl a poznal!"

ádné strachy, Výsosti! Byli jsme pryč tak rychle, že si nemohl všimnout ani nejmenšího."

Doufám. Ty budeš muset co nejdříve odjet. Jsi si jistý, že tě kromě ína Jakoba nikdo neviděl?"

stý."

Vyplatím ti tvé peníze. Zde; vezmi si ten balíček, abys mohl ihned . Kterou cestou se vydáš?"

ůjdu pěšky, nikdo mě nesmí vidět. Vezmu to lesem k Blesko- křížiu a potom se obrátím vpravo do Wildensteinu. Tam, pokud de bez nebezpečí, nasednu do vlaku."

di raději hned!"

„Pospěšte si! Nesmíme ztrácet čas, pokud chceš ve Wildenst
chytit příští vlak!"

Opustili zahrádku a Kurt zaslechl, že dvířka byla princem uza
nuta. Mladík byl téměř přikován překvapením nad tím, co zde
slechl. Nyní všechno jasně chápal. Zastřelili člověka za tak raf
vaných okolností, že on, právě on, musel být považován za vraha.
bylo dobré, Že se hned neodebral do Pekelného mlýna, nýbrž se v
slídit k hradu. Nyní bylo nutné zajistit osobu sluhy.

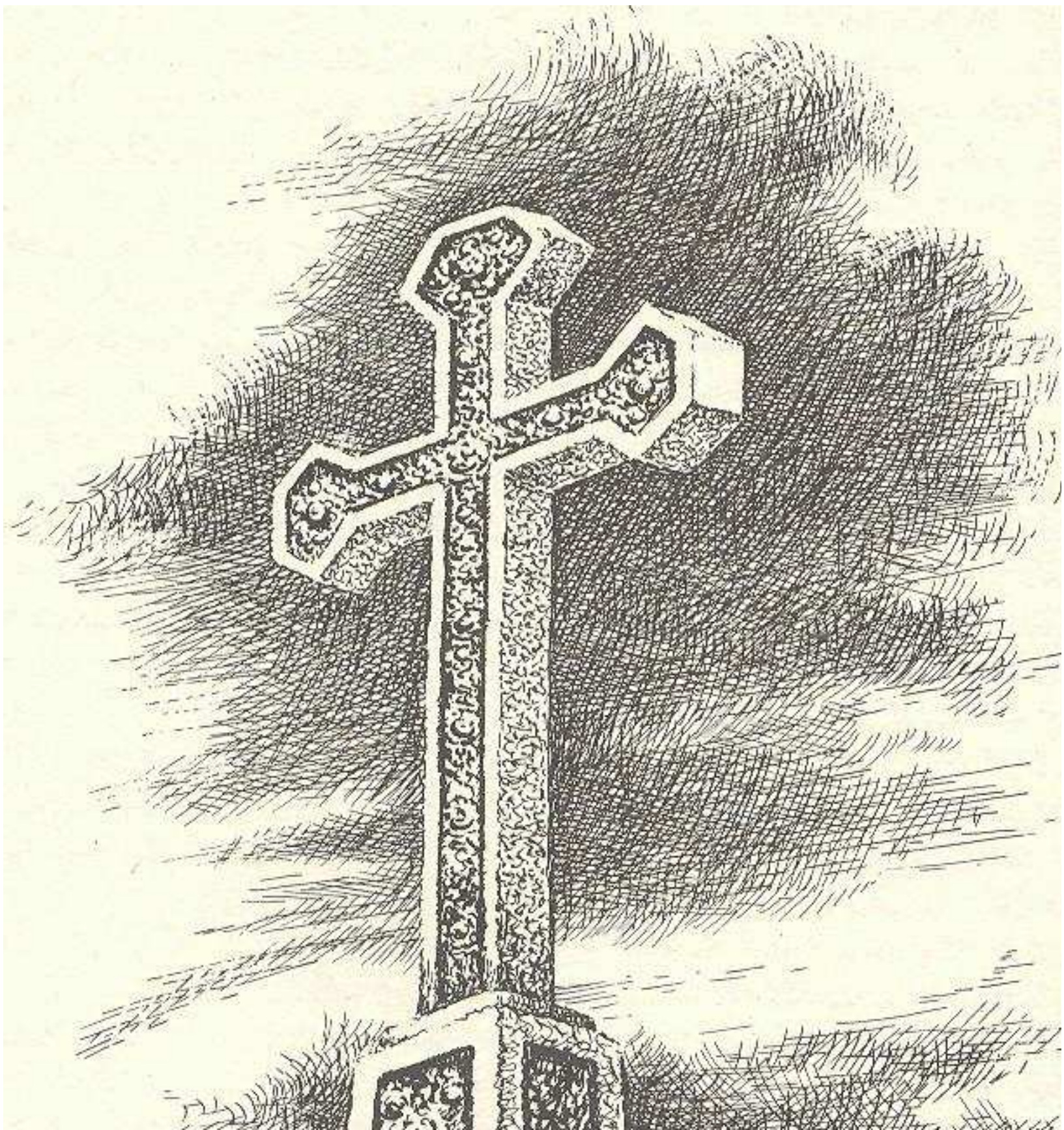
Kurt znal z dob své dřívější přítomnosti místo, na kterém
Bleskový kříž. V těch místech před lety zabil blesk jednoho sedlá
na jeho památku tam postavili kříž. Kurt musel především doraz
uvedené místo dříve, než Franz Geissler. Přemýšlel, jestli by ne
lepší přivést pomoc, ale došel k názoru, že by to nebylo chytré.
podezřelý z vraždy a dalo se očekávat, že ho zatknou okam
jakmile ho spatří. Než by se mu podařilo všechno vysvětlit, moh
být skutečný pachatel dávno za horami. Viděl, že se musí spoleh
jen sám na sebe. Byl rád, že má v kapse alespoň revolver.

Opatrně se plížil po zdi zpět a šťastně dosáhl vrátek. Ta byla d
otevřena. Oba Geisslerové neměli tušení, že je po nich ještě n
použil. Jediným skokem se mladík ocitl v příkopě a vrátka zavřel.
ve stejném okamžiku se kolem jeho krku položily dvě těžké r
takže ze sebe nemohl vyrazit ani hlásku.

„Zastav, chlapče!" zašeptal mu do ucha hlas. „Jediné hlasité sl
a ochutnáš šest coulů studeného železa!"

Z poručíka spadlo veškeré leknutí. Poznal ten hlas. Jediným
nutím se obrátil.

Tak, tak! Chlape, cos to udělal za hloupost?"
Já jsem to nebyl, Friedrichu!"
A kdo jiný? A odkud bys věděl, že tě chtějí zatknout?"
Budu ti to krátce vyprávět. Nemáme moc času!"
úsečných větách ho informoval o svých dnešních dobrodruž-
ch.
U všech čertů!" zvolal von Walmy, když Kurt skončil se zprávou.
ají to docela hezky vymyšleno! Ještě štěstí, že jsi jim na to přišel.
k jsi mohl dlouhou dobu strávit pod zámkem, než by se podařilo
alit pravdu!"
Vyprávěj o mlýnu!"
Není toho moc. Já jsem seděl v zahradě a ostatní byli v místnosti,
ž jsem zaslechl hlasitý hovor. Nahlédl jsem do okna a viděl jsem
íka s několika cizími muži. Vyprávěl, že jsi v jednom stánku
řelil při hře výčepního. Vysvětloval, že tě musí zajistit a zakázal
omným opustit místnost a mlýn. Současně jsem si všiml, že se
l mlýnem shromáždil zástup lidí, které sem přitáhla zvědavost. Ty
dosud nevrátil a tak jsem tě chtěl varovat. Naštěstí jsem věděl, že
e vydal nahoru a tak jsem se odplížil a upaloval jsem k hradu, kde
n asi deset minut slídil, než jsem tě uviděl. Znáš ten Bleskový
?"
Ano."
Tak tam půjdeme a počkáme na toho ptáčka!"
Pojďme! Musíme se vyvarovat jakéhokoliv rámusu. Nemůžeme
ět, jestli ho nebude strýc kus cesty doprovázet."
Co kdyby se rozmyslel a použil jinou cestu?"

Nic kromě svého kapesníku."
Já mám mimo svého ještě opasek. Tím mu přitáhneme ruce k
u a kapesníky mu spoutáme nohy. Tak bude dobře zajištěn."
pravo Kurt a vlevo von Walmy trčeli v nedalekých křoviscích a
očekávali na příchod vraha. Jejich trpělivost nebyla napínána
š dlouho. Leželi asi čtvrthodinu, když zaslechli rychlé, přibližující
roky. Očekávaný se blížil, aniž by tušil, do jakého nebezpečí se
e.
ři pohledu na kříž ho zřejmě popadl strach, neboť zrychlil své
ky a přešel na protilehlou stranu cesty. Tu se před ním zvedla
vá postava a současně obdržel ránu do čela. Bezhlesně se sesunul
emi.
Dobrá práce!" pochválil von Walmy Kurtovi ránu. „Nyní ho
síme rychle spoutat!"
Už v příštím okamžiku ležel sluha svázán tak pevně, že se nemohl
pohnout.
Co teď?" ptal se Kurt.
Odneseme ho."
Kam?"
Hm! Asi nikam jinam než do soudní budovy nebo do mlýna, kde
ebe dosud čekají četníci. Kam to bude blíž?"
Do mlýna. Za necelou čtvrthodinu tam můžeme dojít."
Dobře! Takže si uděláme nosítka."
Půjde to bez provazů?"
Docela dobře. V pralese se člověk naučí i jiným věcem!"

„Kam?"

„Do nejbližšího domu, řekněme do Pekelného mlýna!"

„Tam nechci!"

„Proč ne?"

„Protože — protože---------- hrome, já jsem spoutaný! Kdo to udělal?"

„My, můj nejdražší!"

„Proč?"

„Samozřejmě jenom proto, abyste nám nespadl z nosítek."

„Já nespadnu. Mohu dokonce jít a nepotřebuju vaši pomoc! Mus pokračovat v cestě."

„Kam, jestli se mohu zeptat?"

„Do — do ---------to vám přece může být jedno."

„To máte pravdu. My to vědět nepotřebujeme, neboť to už dáv víme. Ale jsme příliš pozorní a soucitní, než abychom vás nech rmácet takovou dálku do Wildensteinu. Cestou by se vám snad mohl přihodit zase nějaký další úraz."

„Trvám na tom, abyste mě propustili!"

„Trpělivost, starouši! Jemnocitní samaritáni nedělají polovi brací.

„Pusťte mne!"

„Nekřič nám tady, mladíku, jinak budeme nuceni zacpat tv lectnou hubu!"

„Budu křičet, dokud mne někdo neuslyší!"

„Dobrá! Tak my se podle toho zařídíme."

„I já si myslím, že bychom měli jít k mlýnu raději bez nebezpečí
by nás někdo spatřil. Správce by se mohl předčasně dozvědět co se
o a tomu musíme zabránit."
„Musíme tedy vybrat cestu, kde nehrozí setkání s nějakým pozd-
n chodcem. Existuje taková cesta?"
„Ano, ale bude to trochu namáhavější."
„To nás nesmí odradit! Půjdeš napřed?"
„Jistě."
„Tak ho vezmi! Vpřed!"
Chopili se nosítek a vyrazili. Nebyl to snadný úkol. Brzy museli
ustit pěšinu a potácet se mezi stromy lesa. Potom to šlo skalnatým
hem do bažinatého údolí, stále dál přes pařezy a výmoly. Obchá-
městečko, aby dorazili ke mlýnu ze strany. Dokonce v zájmu
pečnosti obešli i Pekelnou rokli a konečně se před nimi objevila
kem schůdná cesta, která vedla až k mlýnu.
Franz Geissler měl otevřené oči a zjistil, že se nebezpečí každým
mžikem zvětšuje. Pouta odolávala jeho veškeré námaze. Nebyla
něj žádná pomoc, žádná záchrana? Měl u sebe peníze, které dosta
prince. Co kdyby je nabídl těm dvěma nosičům? Ale nemoh
uvit! Začal skuhrat a von Walmy položil nosítka.
„Co je?" zeptal se.
Ze sténání, jenž mu bylo odpovědí, se dalo vyčíst, že zajatec chce
mluvit.
„Ach, ty nám chceš něco říci? To má čas až potom, starý příteli
ím nejsme na nic zvědaví. Vpřed, Kurte!"

pohromadě obyvatelé mlýna, — oba von Mylungové, páter Bov
Holmers a celá skupina. Střežili je dva v civilu oblečení policisté.

V tom okamžiku zaslechl von Walmy kola přijíždějícího vozu. P
vraty mlýna však zastavilo dokonce několik vozů a silný hlas se pt

„Tomuto stavení se říká Pekelný mlýn?"

„Ano," zněla odpověď.

„Mlynář je doma?"

„Ano. Kdo jste?"

„To se zjistí."

„Ano, a to hned!"

„Co --------? To je téměř úřední tón!"

„Ptám se vás, kdo jste!"

„Tak už dost řečí!" zaznělo se smíchem a potom stejný hlas
kračoval: „Vystupte a pojďte dovnitř!"

Druhý mluvčí k tomu dodal:

„A to všichni, včetně kočího. Já zatím vozy pohlídám."

„To je doslova policejní jednání! Budete mi muset vysvětlit v
poemám!

„Vysvětlení se vám dostane, jakmile vstoupíte."

O několik okamžiků později viděl von Walmy vstoupit deset os
generála Helbiga, jeho tři sestry a sluhu Kunze. Následo
kormidelník Schubert s Karaveyem, Thomas Schubert a oba kočí.

„Ach!" zvolal generál. „Tady jsou shromážděni všichni, které
hledám a ---------" zarazil se překvapeně, když spatřil starého von
Mylunga a potom pokračoval dál: „Von Mylung! Pozdrav tě B

„Hledají ho? Co to znamená? Proč ho hledají? Stalo se mu snad aké neštěstí?"

„Asi jsem se nevyjádřil úplně přesně. Měl jsem totiž říci: tito dva lové ho hledají."

Generál spočinul ostrým pohledem na označených a zeptal se:

„Kdo jste?*'

„Jsme úředníci místní policie."

„Hromská práce! Snad nechcete říci, že poručík ---------- ?"

„Chci říci, že Pekelný mlýn a všichni jeho obyvatelé, včetně vás, u nyní pod policejním dozorem."

„Pod policejním dozorem —7" zvolal překvapeně generál.

„Pod policejním dozorem ---------?" skuhrala polekaně Freya.

„Pod policejním dozorem ---------?" sténala hrůzou Vaňka.

„Pod policejním dozorem -------- ?" vydechla tlustá Zilla a sprásk uce, až se veverka polekala.

„Ano, pod policejním dozorem!" opakoval hrabě. ,

oč?"

„Proč? Poručík totiž měl — prosím tě ale, nelekej se — spáchat žďu."

„Vraždu?" zeptal se generál a ustoupil o krok.

„Vraždu!" vykřikla modrá.

„Vraždu!" vykřikla žlutá.

„Vraždu!" vykřikla i červená.

„Ano, vraždu!" přitakal hrabě.

„Na kom?" ptal se Helbig.

Tu vstoupil Thomas Schubert rychlými kroky doprostřed místnosti. Sundal si kabát, pohodil ho na zem, vykasal si rukávy u modré kovářské košile, rozpřáhl nervózně pěsti a zvolal:

„Kdo to říká? Kdo tvrdí, že pan poručík je vrah?! Ať to ten chlap zopakuje a Bůh mě netrestej, zakroutím mu krkem! Já jsem Thomas Schubert! Svatý Patailone, ten hodný námořní poručík by měl být vrahem? Dokonce i Barbara ví, že je to proklatá lež! Sem s tím pacholkem, který to tvrdí! Na místě ho zbiju jako psa!" . V okamžiku se k němu postavil sluha Kunz.

„Máš pravdu!" zvolal. „Já si taky praštím a toho bídáka, který tvrdí takové ošklivosti ať vezme čert!"

Nyní se otevřely dveře a vstoupil černě oděný muž. Za ním se objevil úřední sluha, který nesl tenké desky s listinami.

„Co se zde děje?" zeptal se, když slyšel silné mužské hlasy.

Oba policisté mu vzdali vojenskou poctu a jeden z nich odpověděl:

„Pane státní návladní, právě přijeli ti pánové. Zpráva o zločinu je velmi rozrušila."

Úředník se obrátil na generála:

„Právě jste slyšel, jaký je můj úřad. Zrovna přicházím z místa činu, kde byl celý případ úředně zaprotokolován. Sem jsem se dostavil, abych zjistil, byl-li už zadržen pachatel. Kdo jste vy?"

„Mé jméno je von Helbig, generál infanterie z Nor ——----------"

„Ach!" přerušil jej úředník. „Jméno Jeho Excellence je slavné a není mi neznámé. Lituji---------- "

I on byl přerušen. Předstoupil starý hrabě a pravil:

„A já jsem hrabě von Mylung, plukovník a nejvyšší lovčí Jeho Veličenstva. Tento pán je můj syn a tyto dámy jsou. ---------- "

„Zadržte!" zahřměl za nimi hlas. „Zanecháme všech podrobností! Vrah byl již nalezen a dopaden!"

Všechny oči se obrátily k mluvčímu. Byl to von Walmy, který skočil oknem do ložnice a vešel do místnosti.

„Von Walmy, to je von Walmy!" zvolal mladý von Mylung. „Kde jsi byl?"

„Nemohl jsem být s vámi zde, neboť jsem si dal za úkol dopadnout vraha."

„A chytil jsi ho?"

P. Polák 95

„Kdo jste, pane?" zeptal se státní návladní.

„Jsem baron Friedrich von Walmy," zněla odpověď, „a och
vám poskytnu veškeré informace."

„Říkáte, že jste chytil vraha?"

„To jsem řekl."

„Kdo to je? Zajisté poručík Kurt Schubert?"

„Ten to jistě není, pane státní návladní," usmíval se von Wal
„A vůbec — žádný úředník by neměl nikoho osočovat, dokud o
činu nejsou nashromážděny pádné důkazy!"

„Důkazy máme! Musíte mi vaši poslední poznámku blíže vys
lit!"

Von Walmy k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.

„Co to říkáte, můj pane? Ne já, ale vy jste jednal uspěch
Nemáte před sebou žádného školáka, zapamatujte si to! Já j
zvyklý, že se se mnou jedná uctivě. Pokud to nedokážete, odevz
své informace na vhodnějším místě. Rozumíte mi?"

Státní návladní couvl. Žíly na jeho čele naběhly a on se ze
výhružným hlasem:

„Chcete mě urážet v přítomnosti mých podřízených?"

„Neměl jsem v úmyslu nic jiného, než opravit vaše nevhodná sl
K tomu mám právo!"

„O tom budeme jednat později. Nyní vás žádám, abyste se zmí
vašich informacích."

„Chci vám říci věci, které nejsou pro každé uši. Nechtě vzdálit
podřízené a lidi ze mlýna."

lyslím si, že žádný zákon, tedy ani trestní, nedělá rozdíly mezi . Před paragrafy je vyloučeno jakékoliv nadržování?"
o je samozřejmé!"
te si tím jist?"
ť je to žebrák nebo nejbohatší a nejvznešenější zloděj, lupič, i vrah! Všichni budou potrestáni stejně! Ale k čemu takové y?"
o hned uslyšíte. Vražda, která vás sem přivedla, souvisí s jedním ně hrozným zločinem, kvůli kterému jsme sem přijeli my ni."
ch!ťt
ato vražda se nestala v důsledku náhlého popudu, nýbrž byla m pečlivě zvážena, promyšlena a naplánována."
řekvapujete mne! Podle vašich slov nebyl pachatel strůjcem? Má nějaké spoluviníky?"
e to tak!"
ačínám být stále zvědavější, pane barone. Prosím, jen vyprávějte e dál!"
tatní nebyli zvědaví o nic méně. Von Walmy začal:
ed krátkou dobou byl zapálen zámek Helbigsdorf, majetek řítomného pana generála---------- "
tom jsem slyšel."
ožár byl založen úmyslné."
Cože?"
htěli se při té příležitosti zmocnit generálovy dcery."

„Vidíte, pane státní návladní," pokračoval von Walmy, „že už potvrdila jedna má hypotéza, skutečná hypotéza. Ten pan Geiss jehož jméno jsem ještě dnes neznal, byl dodnes v rezidenci. Byl ta přivezen a musel se převléci do stejného šedého obleku, jaký n poručík. Pan Schubert byl dnes ráno přepaden, spoután a ukryt jistém místě. Znemožnili mu, aby si mohl prokázat alibi."

„Byl přepaden!" zvolala Freya a spráskla ruce.

„Spoután!" hořekovala malá Vaňka.

„A ukryt!" naříkala tlustá Zilla. „Když nastala tma," pokračo von Walmy, „šel zmíněný Geissler do zmíněné boudy a v kapse revolver. Hrál karty, vyvolal hádku a zastřelil hostinského. Po utekl. Vydával se za Kurta Schuberta, aby na námořního poruč padlo podezření. Jak víte, vše se podařilo a dokonce to zmýlilo i pane návladní."

„Ale pane, to zní jako vyprávění z pera Alexandra Dumase n Eugena Sueho."

„Přesně tak, máte pravdu. Přesto vám říkám čistou pravdu příkras a přídavků. Takže zmíněný Geissler uprchnul a vydal se t kde byl očekáván; totiž k místu, kde ukryli pana poručíka. Přinesl do blízkosti mlýna, kde mu uvolnili pouta, když mu před tím zast do kapsy revolver s vystřelenou patronou jako důkaz viny. Zřejm domnívali, že se vydá hned do mlýna. Tam již čekala policie, kter dozvěděla, co se v boudě stalo."

„Hrůza!" nechala se slyšet na nejvyšší míru rozčilená Freya.

„Děs!" souhlasila Vaňka.

„Čertovská historie!" zdůraznila Zilla.

V úkrytu měl dost času k přemýšlení a došel k názoru, že má co se spojenci únosce. Když potom zjistil, že jej osvobodili z pout a ázali mu oči, zahlédl mizet dvě tmavé postavy ve tmě noci. V e našel revolver a toto zjištění jej uvedlo na správnou myšlenku, e musel stát zločin jeho jménem a že byl odstraněn, aby nemohl ěji prokázat své alibi. Jestli byly jeho domněnky správné, musela e mlýně již nalézat policie a to souhlasilo s tím, že ho odtáhli do blízkosti."

Gratuluji panu poručíkovi k jeho kombinačním schopnostem," il státní návladní.

Och," usmál se kovář, „pan poručík byl chytrý už jako malý !"

Byl vždy chytrý!" potvrdila dlouhá.

Velice chytrý!" přitakala malá.

Mimořádně chytrý," přikývla tlustá.

Co udělal potom?" ptal se úředník.

Zatím co ho táhli k mlýnu, počítal raději kroky. Také si všiml, že ášen neustále dolů % kopce. Tak se potom vrátil a naštěstí našel , kde ho zlosyni ukryli. Po další kombinaci mohl uhodnout, které y měly zájem na jeho odstranění. Chtěl se o svých domněnkách ědčit a proto spěchal k bydlišti obou mužů. Jelikož šli oklikou po cestě, povedlo se mu je předstihnout a dorazil tam první. Tajně je chl a byl dokonale informován o prošlých událostech. Současně l, že Geissler je skutečným vrahem, že se musí převléci a ihned

„Přibližně. Potkal jsem ho, všechno mi v rychlosti vyprávěl a tom jsme se vydali k Bleskovému kříži, abychom tam pachatele jistili."

„Přišel?"

„Ano."

„Zajali jste ho?"

„Jistě."

„Kam jste ho odnesli?"

„Sem."

„Nevidím ho. Kam jste ho složili?"

„Je v blízkosti mlýna a poručík ho hlídá."

„Rychle! Přineseme ho sem."

„Počkejte, pane návladní! Nejsme ještě tak daleko!"

„Co ještě?"

„Přeji si, aby byl zajatý viděn pouze vámi a nikoliv lidmi, jej upovídanost by mohla zhatit výsledek našeho dalšího plánu. Původ a osnovatel vraždy je velice urozená osobnost."

„Kdo to je?"

„Vy jste zaměstnán ve městě?"

„Ano, u krajského soudu."

„Bylo zde zmíněno jméno Franze Geisslera. Znáte ho?"

„Je zde několik Geisslerů. Obuvník, tkadlec a obchodník Geis- Také se tak jmenuje hradní správce."

„Nuže, ten zajatý je synovec hradního správce. On zastřelil čepního a společně se svým strýcem poručíka zajali a drželi j

Dobrá, pane návladní! Zastupujete zákon a veřejnou spravedlnost
u vás žaluji prince Huga ze Suderlandu, který je v současné době
hradě Himmelstein. Je strůjcem vraždy. Žaluji princova sluhu
nze Geisslera za vykonání vraždy. Dostal od prince zaplaceno a
krvavé peníze má dosud ve své kapse. Žaluji dále hradního
ávce Geisslera za napomáhání k vraždě. Také on dostal zaplaceno.
obu za nezákonné omezování svobody a přepadení podá sám
tižený, námořní poručík Schubert. Je ochoten ihned dodat
vratitelné důkazy."

Tato slova učinila na všechny přítomné nečekaný dojem. Nejvíce
k byl polekán sám státní návladní.

Pane barone," řekl, „to jsou hrozné, dokonce hrůzné žaloby! Jsem
i nim úplně bezradný."

Bezradný? Státní návladní? Nevzpomínáte si na první otázku,
rou jsem vyslovil? Žádám stejné jednání, stejná práva a stejný trest
každého, ať vysoký nebo nízký!"

Nejdříve by se musela prokázat pravdivost vaší výpovědi."

Rádi vám podáme důkazy o její pravdivosti."

To je možné, ale i v tomto případě je nutné brát ohledy, obrovské
edy na jeho postavení a na nejbližší příbuzenstvo žalovaného!"

Ach! Děkuji za vaše přátelské vysvětlení, kterým mi dokonale
ližujete právní normy této země! Ubozí chudáci, kteří v nej
ší nouzi a největší bídě, hnáni bolestí a hladem, sáhnou po
bu, který nemohou zaplatit, ti jsou vámi uvrženi do vězení bez
koliv milosti, bez milosrdenství a bez ohledu na jejich ‚nízké

v sousední zemi. Znám své povinnosti a splním je, ale právě
povinnosti mi zakazují, abych se v tak složitém případě vázal
obrovskou zodpovědností, že bych začal jednat bez rozmýšlení a
svou odpovědnost. Budu hned telegrafovat generálnímu státn
návladnímu a ten ať přijede a rozhodne, co se bude dále dít."

„A náš zajatec?"

„Bude vyslechnut a stejně tak poručík Kurt Schubert. Převezu
do vězení, aby hned zítra ---------"

„Do vězení? Oba?!" přerušil jej von Walmy.

„Ano!"

„Jako zatčení?"

„Jistě!"

„Dobrá, pane státní návladní! Já jsem bohužel jiného mínění. Ř
jsem vám, že touto pěstí srazím k zemi každého, kdo by se odv
sáhnout na mého přítele. Jasné?"

„Pane, vy mi chcete vyhrožovat?"

„Zajisté! Jsem prérijní lovec a má pěst je dobře vycvičena, pane!

„Víte, že vás mohu nechat zatknout?"

„Nebo já vás!"

Tu přistoupil k Fredovi kovář Schubert:

„Pane von Walmy, mám dát tomuto muži pohlavek, že pa
nosem do Himmelsteinu? Pokud se někdo odváží zatknout naš
poručíka, bude rozsekán na šňupací tabák!"

Nyní se ujal slova generál:

„Vyhněte se zbytečné přísnosti, pane státní návladní. Bude to pro

„Jeho? Proč? Jak to?"
„Vy zastupujete vaše zájmy a já své, nebo víceméně naše. Vidíte
několik osob a každý z nás má s princem nějaký účet. Je v našem
mu, aby se nedozvěděl ani nejmenší o tom, co se stalo. Proto bych
vašeho zajatce o jeden den zdržel."
„Patří do vyšetřovací vazby, Excellence!"
„Princ také!"
„Ještě nemám podklady, abych proti němu mohl postupovat. Mimo
é, už jsem se zmínil o panu generálním státním návladním."
„Žádné podklady? Zde stojím já, Excellence generál, zde jsou dvě
bata Mylungové, zde je baron a ostatní ani nepočítám. Trváme na
štění prince a žalujeme jej kvůli vraždě! To vám nestačí?"
„Kaž — do — pádně," protáhl úředník v nejvyšších rozpacích.
e musím poznamenat --------- "
„Nic už nepoznamenáte. Nechtě přivést poručíka se zajatcem a to
atní se snadno zjistí."
„Kde jsou, pane von Walmy?"
„Pane návladní," odpověděl, „slyšel jste přání Jeho Excellence, že
o tom kromě nás nesmí nikdo dozvědět. V zahradě jste postavil dva
žné?"
„Nechal je postavit četník."
„Nechtě ty muže stáhnout a během pěti minut budete mít oba v této
tnosti."
„Jistě?"
„Jistě!"

žnice a nechal si Geisslera podat oknem. Konečně se objevil i Kurt
„Dostali jsme ho sem nepozorovaně. Tak jdeme!"
Vstoupili do místnosti a zajatce vedli s sebou.
„Milý Kurte!" zvolala Freya a běžela ho obejmout.
„Můj milý Kurte!" vykřikla Vaňka a pevně ho sevřela.
„Ó, nejdražší Kurte!" radovala se Zilla a držela jej zezadu, protož
byl z ostatních stran obsazen.
„Oni tě přepadli?" ptala se dlouhá.
„Někam zastrčili?" tázala se malá.
„Zašantročili?" vmísila se tlustá.
„Chtěli tě zavřít, představ si!" zlobila se modrá.
„Usmrtit!" nadávala žlutá.
„Zavraždit!" křičela červená.
Byl hluboce dojat těmito projevy lásky a náklonnosti a kdy
šechny pozdravil, prohlásil:
„Ano, mí milí, osnovali proti mně zlý kousek, ale Bůh zhatil jejic
ány!"
„A takového muže chtějí ještě zavřít!" zvolala Freya.
„Zajmout!" dodala Vaňka.
„Strčit do basy!" potvrdila Zilla.
„Kdo to chce udělat?" ptal se.
„Tím jsem byl míněn já, pane poručíku," přiznal se návladní. „
em zástupce státní moci v krajském městě a bylo mi doručeno udán
nějaký námořní poručík Schubert spáchal vraždu a utekl d
ekelného mlýna. Vydal jsem se sem, abych na místě vyhlásil s

„Jsem přesvědčen, že jste nevinen, pane poručíku. Vy se teo
omníváte, že vás věznili právě v kamenolomu?"

„Ano."

„Máte ještě tu odtrženou podšívku?"

„Zde je."

„Skutečně tam ztratil podpatek?"

„Jistě!"

„Zajatce máte vedle?"

„Ano."

„Přiveďte jej dovnitř!"

„Je svázaný."

„Uvolněte mu pouze nohy."

Kurt a von Walmy vstoupili do místnosti. Když se vrátili s vraher
znělo hromadné „Ach!!" jako podiv nad podobností mezi Kurtem
eisslerem. Státní návladní začal s výslechem, ale nedostal odpově
a jedinou otázku. Geissler, který ležel u dveří, slyšel slovo za slove
oručíkovu výpověď a domníval se, že bude pro dnešek nejlep
lčet. Návladní jej nechal opět spoutat a odnést a obrátil se
enerála:

„Dodržíte své čestné slovo, Excellence?"

„Pochybujete snad?"

„Ani v nejmenším! Ale dáte mi své čestné slovo i na Geissler
dyž ho ponechám zde?"

„Ano."

„Tak dobře. Já se nyní stáhnu i se svými muži, ale žádám vás

„Běda tomu lotrovi, jestli se odvážil na ni sáhnout jen prstem!"

„Co podnikneme?" zeptal se von Walmy. „Přece nebudeme čekat do příchodu generálního návladního! Kdo ví, co by se do té doby ohlo milostivé slečně přihodit!"

„Ó!" vzdychla dlouhá. „Už by mohla být zavražděna!"

„Udušena!" naříkala malá.

„Otrávena!" hořekovala tlustá.

„Ano, co uděláme?" ptal se generál. „Přece nemůžeme na hrad immelstein vniknout násilím?"

„Ohó!" zvolal kovář Thomas. „Dejte mi pořádné kladivo a zbiju bránu tohoto vražedného hradu na třísky! Vnikneme dovnitř měníme všechno živé v mrtvé. To je můj názor!"

„Počítejte i se mnou!" přidal se sluha Kunz. „Ať vezme čert všechny ty gaunery tam nahoře, srozuměno, he?"

Tu se zvedl kormidelník Schubert.

„Dosud jsem neřekl ani slovo k tomu klubku, jenž bylo dnes zmotáno. Podle mého mínění teď zvedneme kotvy, roztáhneme achty a dobudeme pirátskou loď jménem Himmelstein. Položíme lubu k palubě, všechno pozajímáme a pověsíme na ráhna podle arého poctivého námořnického zvyku. Kdo chce udělat vraha ého syna, musí viset! U toho zůstanu!"

Také obr Bili Holmers se ujal slova:

„Podle mého názoru je nutné tohle indiánské hnízdo jednoduše válcovat. Na zákony se nemůžeme spolehnout, přece jste slyšeli, musí být brány ohledy! Než se celá věc dá do pohybu, naše ma iss zchátrá a zemře! Uvědomte si, v jakých rukou se nalé

Jaká?"
Zarba mi o ní řekla. Z ústí kamenolomu vede chodba do obou terů i na hrad. Najdeme ji."
Snad je to ono místo, kde jsem byl držen," poznamenal Kurt.
Nyní vystoupil z rohu páter Bowie.
Excellence, chcete jít skutečně na hrad?"
Ano a za každých okolností! Klidně položím i život."
Dobře, ukážu vám cestu."
Vy? Vy, Američan? Chcete nám dělat průvodce?"
áter vytáhl klidně svůj bowiák, vyzkoušel na nehtu ostří a pak robil pečlivé prohlídce oba své revolvery. Pro všechny byl dosud oziuštitelnou hádankou a proto není divu, že na něm oči přítom- h visely s napjatým očekáváním.
Já? Hm!" zabručel konečně. „Kdo mě zná, zjistil, že vždycky vím chci. Není to tak, starý Bille Holmersi?"
We///" odpověděl tázaný.
Nuže! Jestli chci tedy jít na hrad, jistě najdu správnou cestu. Věc má totiž tak, že musím princi vyrovnat malý účet. Ta útrata musí zaplacena dnes a proto musím na Himmelstein."
vedl konečně hlavu a v jeho očích se objevil zvláštní lesk. V jeho i naskočily nenávistné, dalo by se dokonce říci krvežíznivé vrás- Potom pokračoval:
Když řeknu, že mám u někoho účet, pak k tomu mám vážný od. To potom stojí skalp proti skalpu — nemám pravdu, Bille mersi?"

„To je pravda."

„A tato miss Ella --------- ach ano, umělecká jezdkyně to byla — měla být mimořádně krásná žena. Nemám pravdu, Frede?"

„Jistě!"

„Hm! A chtěli byste ji třeba vidět?"

„Vidět?" zvolal von Walmy. „Ještě žije?"

„Samozřejmě!"

„Kde?"

„Už jsem vám tehdy na Riu Pecos řekl, že z celého srdce milov Theodora von Walmy. Ale oslepil ji ďábel a ona nechala lásku lásk ospíchala za zlatem, kterým ji princ zahrnul. Když její ten miz asytil, šla do zdejšího kláštera, kde ji ten lump občas navštěvo otom se ale objevila lítost a drásala ďábelskými drápy její srd ásté náznaky ji přivedly k domněnce, že Theodor von Walmy eutekl, ani nezemřel při souboji. Ale musela mít jistotu. Uprchl láštera a rok za rokem pátrala po stopách svého bývalého milé estovala na sever a jih, na východ i západ, až se jí konečně podař bjevit stopu —"

„Je to možné?" zvolal von Walmy. „Pátere, proboha, ven s tí ije dosud Theodor?"

„Ano."

„Kde?"

„Tam nahoře v klášteře."

„Jako mnich?"

„Ne, jako zajatec. Je už dlouhá, dlouhá léta vězněn v tem

Jeho syn chytl rychle pátera za paži.
„Mluvíte pravdu, pane?"
„Holou pravdu!"
„Odkud to víte?"
„Řekla mi to jezdkyně z cirkusu. Chce tyto dva osvobodit z jejich
, aby se jí dostalo odpuštění za chyby mládí."
„Kde a kdy jste s ní mluvil?"
„Kde a kdy? Hm! Všude a vždy! Starý Bille Holmersi, páte
wie, před jehož tomahawkem se chvěli rudí i bílí, ten byl a je
----žena! Jsem to já sám! Páter Bowie a slečna Ella v jedné
obě!"
„Je to možné?" volali všichni kolem.
„Žena!" divila se modrá.
„Paní!" lekla se žlutá.
„Dáma!" hrozila se červená.
„Ano," pravil klidně páter, „žena, ale čertovská žena, která hřešila z
ky a zapomenutí hledá v pomstě a odplatě. Chcete tuto ženu
sledovat na Himmelstein?"
„Půjdeme!" zvolali všichni, když se zotavili ze svého překvapení.
„I já půjdu s vámi! Smím?" zeptal se mlynář.
„Ano, samozřejmě," odvětil páter. „Snad uvidíte i tu celu, kam by
valí zavřeli i vaši dceru. Ale povedu vás jen pod jednou pod
nkou!"
„Jak zní?"

Šťastně dosáhli kamenolomu a následovali pátera do nejzazší části,...

a, ale tři sestry důrazně prosily, aby se odvážlivci neřítili do zbyt
ého nebezpečí.

„Co když bude princ střílet, milý bratře?" mínila Freya.

„Nebo bodat?" řekla Vaňka.

„Nebo bít?" pravila Zilla.

Vstupte!" pobídl je polohlasně. „Já podržím keř."
dyž do otvoru vstoupil poslední, následoval jej a keř nechal
nout na předchozí místo.
Kolik máme lamp, mlynáři?" zeptal se. -
Pět."
A pochodní?"
Pro každého jednu."
Zatím stačí lampy. Nechtě mě jít napřed, budu svítit."
rotlačil se kolem ostatních a chtěl právě sáhnout pro zápalku,
ž daleko před sebou zaslechl nějaký zvuk.
Pssst! Dolů na zem a ani muk!"
šichni se ihned položili na zem. Objevilo se slabé světlo, v jehož
scích si všimli, že chodba asi dvacet kroků od vchodu zatáčí v
ém úhlu, takže vytváří roh, ke kterému se páter plížil jako kočka.
lo bylo jasnější a brzy se objevil muž s lampou.
yl to hradní správce.
ic netušil a prošel kolem pátera, který se přimáčkl co nejvíce ke
Rychlým pohledem do chodby se přesvědčil, že muže nikdo ne-
eduje.
Geisslere!"
ři neočekávaném zvolání se správce rychle otočil. Spatřil pátera a
l se, jako by viděl strašidlo. Rychle se však vzmužil.
Co je to? Kdo jste? Co tady máte co pohledávat?" ptal se vý-
ným hlasem,
Hm, nezlob se na mě, starouši!" odpověděl páter. „Chci navštívit

Slova ještě neodezněla a už měl jeho lampu v ruce.

„Člověče!" hrozil Geissler. „Vrať mi tu lampu nebo —"

Zarazil se a uskočil o několik kroků, protože spatřil ústí revolv mířit na svou hruď.

„Kováři!" zvolal páter.

„Tady!" odpověděl Schubert, který stál v čele ostatních. „M braštit toho správce raubířského brlohu přes kebuli, he?"

Přiskočil blíže. Správce se otočil.

„Kdo to je?" tázal se polekaně.

„Já jsem ztělesněný čert a přišel jsem, abych si tě odnesl!" od věděl Schubert. „Nedělej tedy žádné zbytečné okolky, musíš jít mnou!"

Položil správci kolem boků své těžké a silné paže, že se nemohl pohnout. Páter vytáhl kapesník a složil ho. Kovář si toho všim nařídil lumpovi:

„Otevři hubu, starouši! Dostaneš stejný špunt, jako jsi dal p poručíkovi!" A když Geissler hned neposlechl, sevřel mu prsty hr „Dávej pozor, jak rychle otevřeš klapačku! Tak a je to! Nyní s podejte dva z těch provazů, které jsme s sebou přinesli. Dáme kravatu kolem rukou i nohou!"

Správce byl spoután a páter mu potom prohledal kapsy.

„Podívejte!" zvolal. „Skutečně mu tady chybí kus podšívky. Tal byl opravdu tento lotr!"

Nyní přistoupil Kurt a nechal na sebe padnout světlo.

„Znáš mne, darebáku?" zeptal se. „Ten podpatek budeme hle

Zde vlevo vede chodba ke klášterům,*' poučil je páter.
Tam půjdeme později. Nyní se budeme držet vpravo a vyrazíme rad. Největší část chodby už máme za sebou."
okračovali v cestě chodbou, která byla nejdříve rovná, ale zne- ní začala prudce stoupat nahoru. Na konci narazili na další diště. Po něm vystoupilí do jakési cely, která byla uzavřena mi. Kobka byla dost velká, aby se zde všichni shromáždili.
Co teď?" zeptal se generál, zatímco nechal na dveře padnout o své lampy. „Není tu ani závora ani zámek!"
e tu tajný mechanismus a já ho z dřívější doby dobře znám," věděl páter. „Podívejte se sem!"
vytáhl nůž a zajel ostřím mezi dveře a rám, kde bylo vidět jen u štěrbinu. Ozvalo se slabé zaskřípění a dveře se otevřely. V ty jim zavanul vlhký, chladný vzduch.
Kde to jsme?" zeptal se generál.
U zámecké studny. Podívejte se vlevo dolů, ale hlavně tam adněte!"
svítil před sebe a oni spatřili úzký kulatý prostor, v jehož středu l do hloubky nepříliš široký otvor. V něm mizelo studniční lano, viselo od stropu.
Prohlédněte si pozorně tento prostor, než tam vstoupíme. Nyní me muset zhasnout lampy, abychom se neprozradili, kdyby dou někdo přišel nahoru ke studni. Půjdeme vpravo kolem díry a o naproti jsou dveře, které lze otevřít stejným způsobem. Jdu ed."

lek, přistoupí k násilí. Proto se domnívám, že vaše dcera bude je
am."

„Vpřed, vpřed!" velel rozrušený generál.

„Zadržte...! Nejdříve několik rad. Asi v půli schodiště narazíme
lalší, tajným mechanismem ovládané dveře. Ty vedou do chodby
nepoužívané části hradu. Odtud se lze dostat ven do zahrady a z dru
trany na schody, které vedou do zmíněných místností. Další dv
bak vedou do chodby v obydlené části hradu. Proto se musíme cho
opatrně a nesmíme se dát zpozorovat. Znamená to, že prince může
vyslechnout jedině na dvou místech: buď v zahradě a nebo v těc
dvou místnostech. Nechtě mě jít napřed, abych všechno prozkouma

Plížil se nehlučně nahoru po schodech. Na posledním stupni z
vil, chvíli naslouchal a potom se vrátil.

„Excellence, přicházíme ve šťastnou hodinu. Vaše dcera je nah
princ je u ní."

„Je to možné?"

„Oba jsem dobře slyšel. Očekávám, že se budete řídit mými p
kazy. Vy, Excellence, pan námořní poručík a oba von Mylngo
vystoupíte až k místu, kde jsem byl před chvílí já. Tam budete čel
dokud se nevrátím, abych vám otevřel."

„A kam půjdete?"

„Půjdu s Holmersem, von Walmym, kormidelníkem a kovář
obsadit chodbu, aby princovi, pokud by chtěl utéci, zůstala volná
cesta do zahrady. Z té nemůže uniknout. Zde zůstane Karavey
mlynář a zabezpečí tuto únikovou cestu. Zabijeme ho ale ještě dří

e tam nahoře," šeptal páter. „Jdeme!"
o několika stupních nahmatali na levé straně dveře. Jejich vůdce je oušel.
Vedou do zahrady a jsou jenom zaháknuté. Holmers a von Wal- půjdou ven a schovají se, dokud nedostanou další pokyny. Oba í — vidíte ty dveře tam vzadu? Vedou do chodby, o které jsem se zmínil. Tam se postavíte a nikoho nepustíte. Lampy zatím jte. Takže: raději mrtvý, než aby nám měl uniknout!"
Žádné strachy!" šeptal kovář. „Koho Thomas Schubert jednou pí, toho už nikdy nepustí!"
á se k vám vrátím, ale nejdříve chci otevřít ostatním nahoře,"
brátil se zpět ke schodišti, kde na něj Čekal generál se svými .
Slyšel jsem každé vaše slovo," šeptal von Helbig, „My jsme tedy pod jejich podlahou?"
Ano. Tady naproti je podlaha jejich ložnice. Pojďte!"
diným krokem se ocitli na polokruhovém odpočívadle, z jehož í části vedlo několik schodů do úzkého výklenku. Zde zahlédli e.
Tyto dveře jsou z druhé strany maskovány obrazem. Odtud se dají řít tlačítkem — a na druhé straně k tomu slouží výstupek v růžici zového rámu."
Dveře se otevřou bez hluku?"
istě. Princ i Geissler si potrpěli na to, aby tyto dveře byly vždy v ozuschopném stavu. Dávejte pozor!"

yslyšení mé nejtoužebnější lásky vás může vrátit do vašeho dom
a."

„Nemiluji vás, nenávidím vás, jste mi odporný!" odpověděla rc
eseným hlasem.

„Ó! Už jsem si ochočil mnoho holoubků a taky vy budete br
krocena. Vstrčím vás do některé ze svých děr, kde takové odboj
ívky lehce ochočím."

„Zemřu!"

, ,Umírání není snadné!"c

„Bůh mě ochrání a spasí!"

„Myslíte! Rád bych věděl, jak s tím začne. Když k vám ny
řistoupím a zmocním se vás, kdo vám pomůže? Jste slabá a já silr
Ined vám to dokážu!"

Zvedl se a přistoupil k ní.

„Neodvažujte se mne dotknout!" vyhrožovala s jiskřivým pohl
em. „Budu se bránit!"

„Jak?"

„Rukama a zuby ---------!"

„To jsou řeči! Zkusme to!"

Chtěl ji obejmout, ale bledý leknutím ucouvl. Otevřely se dveře a
ich se objevil generál.

„Lotře!" zahřměl na prince.

Jeho zvolání vrátilo princi duchapřítomnost. Kdo mluví, nemů
ýt strašidlem.

„Otec, můj Bože, otec!" křičela Magda a vrhla se generálovi

ezitím skákal princ dolů ze schodů a spěchal ke dveřím, které y k točitému schodišti. Našel je otevřené a pohlédl dolů. Tam řil lampu a v její záři zpozoroval mlynáře a ještě jednoho mohutně ěného muže.

U všech rohatých! Tudy to nepůjde!" vrčel. „Musím z hradu ven a do kamenolomu, abych se dostal do chodby. Odstraním desky v nosti studny a oni chcípnou v zajetí."

brátil se a spěchal kolem zahradních dveří do chodby. Ale tu se otácel. Tmou problesklo světlo lampy a před ním se objevili tři i.

Kdo jste?" blekotal.

á jsem tvůj zlý duch! Podívej se na mě!" zavrčel kdosi temným m hlasem.

Ella!" vykřikl princ.

oznal ihned bývalou uměleckou jezdkyni i přes její šaty a přes ny, které v její tváři zanechala uplynulá léta.

Ano, je tu Ella, mstitelka! Kam bys mi chtěl utéci? Budeme spolu vat, bestie!"

Ještě ne!" zvolal.

odil lampu do její tváře a vrhnul se ke dveřím od zahrady. Zněl za její bouřlivý výsměch.

Obsaďte zahradní dveře!" přikázala kováři a kormidelníkovi. z mé vůle se nesmí vrátit!"

diným skokem následovala uprchlíka a vyběhla na dvůr. Před ní

ím!"

Vyskočil na lavici, zachytil se za okraj zdi a vyšvihl se nahoru. I
ním se rozevřela tmavá hlubina, z níž hluboko, hluboko dole sví
světla Pekelného mlýna. Plížil se jako veverka po uvolněných taška
am — tam ho viděl před sebou. Jeden hmat a chytl ho za no
Taška, na které ležel, držela dosud pevně — cítil se jistý a di
uprchlíka vší silou.

„Zastav, můj milý, sladký Hugo! Kam tak spěcháš?" ptal se pc
hlasně. „Je tady tvá Ella. Posaď se, budeme mluvit o lásce, o lásce!

„Pusť mne, netvore!" sténal.

„Ach! Nebudeme mluvit o lásce? Tak budeme probírat poms
nenávist, smrt a peklo, mně je to jedno! Nazval jsi mě netvorem? A
kdybych se vůči tobě zachovala jako ty vůči mně i ostatním, mo
bych s tebou teď mluvit o minulosti a kázat ti jako farář. To bych s
zachránila tvou duši pro nebe. Ale ona patří do pekla a do pe
poletí! Nemám na tebe čas, protože musím ještě této noci osvob
oběti, které hynou dole v klášterech. Tvůj život uplynul!"

„Nech mě, Ello! Co chceš za můj život? Dám ti tisíce, dám
mnoho, mnoho peněz!"

„Dal bys mi jen neštěstí a doživotní žalář, kdybych tě nech
běžet. Znám tě! Můžeš pro mě udělat jedno: chci ti osladit
poslední chvíle zprávou, která přinutí tvé dobré srdce k slzám: poru
Schubert je na svobodě a vyslechl vaše plány na stejném místě, k
nyní ležíme my dva. Slyšel každé vaše slovo a taky viděl, jak jsi dá
vému sluhovi peníze, hříšné peníze. Poručík ho u Bleskového ki
lajal a přivedl do mlýna státnímu návladnímu."

„Lžeš!" vykřikl princ.

„Hlouposti! Každý fenik od tebe by mi přinesl neštěstí! Jedna

„Neudělal jsem nic, co by neudělali i druzí!"

„Takže žádná lítost? Člověče, snad bych tě nechala i běžet, pro
e přes všechno jsem přece jen ženská a mám nějaké srdce. A
idím, že zůstaneš stejnou dravou zvěří jako dřív! Dvě ----------"

„Pusť mne, ženská! Slyšíš!" hekal námahou, tisknouce se k taška

„Slyším! Jsi nepolepšitelný. Dávej pozor---------tři---------- !"

„Porn ---------- !"

Zbytek výkřiku byl přehlušen hlasitým praskáním a dutými úde
áter téměř nadlidskou silou svrhnul do propasti muže i s kamenný
vádrem, na němž ležel. Princ i kvádr zmizeli v hlubině.

„Co to bylo?" ozvalo se ze zahrady.

Páter se ocitl jediným skokem mezi muži.

„Zřítil se i s kusem zdi!"

„Můj Bože!" zvolal Holmers.

„Tiše!" zavelel páter. „Jeho výkřik byl jistě někým slyšen. Musí
e co nejrychleji vzdálit. Pojďme!"

Pospíchali zpět do chodby, kde se k nim přidal i kovář s kormid
íkem a všichni běželi k točivému schodišti. Páter za nimi zav
veře.

„Běžte dolů k těm dvěma! Já přivedu ostatní."

Vystoupil po schodech nahoru, několika kroky překonal odpo
adlo a vstoupil do Magdina vězení. Ta už se zotavila.

„Kde je princ?" zeptal se Kurt.

Uchopil bránící se dívku do náruče a kráčel vpřed. Ostatní j
ásledovali. Páter šel poslední a zavřel za sebou obrazové dveř
ostali se do místnosti se studnou a když jí prošli, nařídil pát
stavit. Požádal Holmerse, aby mu pomohl. Oba vytrhli kamen
esky podlahy a nechali je spadnout do studny.

„Tak a jsme v bezpečí. Nyní už nás nikdo nemůže pronásledovat
avil a zabouchl dveře. „Nechtě mě, abych vás opět vedl!"

Když dospěli k místu, kde se chodba větvila, otočil se páter l
urto vi:

„Vezměte si Karaveye a lampu a odneste dámu na místo, kde hlí
unz správce. Už vás nepotřebujeme."

Oba jmenovaní vyhověli jeho pokynu a ostatní následovali páte
o temné chodby.

Také tato se po několika krocích změnila ve schodiště, z jeh
rcholu vedly dvě další chodby.

„Počkejte tady!" prosil je páter. „Před námi je cesta do klášte
užů a já nejdříve zjistím, jestli nebudeme rušeni. Holmers n
oprovodí. Zatím zhasněte lampy a zůstaňte potmě. Kdyby zle
ěkdo přicházel, zadržte ho! Je to chodba, kterou navštěvují mn
obožné sestry."

Zmizel i s Holmersem ve tmavé štole. Ostatní čekali velice dlouh
ež se pro ně páter vrátil. Řekl jim, že nebudou rušeni, a pak je ve
evo do chodby.

Ta byla širší a pohodlnější než dosud a čas od času se objev
ýklenek s lavicí.

„K čemu jsou zde ta sedadla?" ptal se von Walmy.

„A co ten džbán a řetězy?"

„Jsme u tajného vězení."

„Ach!"

„Hledejte dveře!"

„Nejsou zde žádné vidět."

„Stoupněte si dál a dávejte pozor!"

Sehnul se a sebral z podlahy malý kámen. Najednou se objev
onec kovové tyče, a když za ni zatáhl, otevřely se před nimi dřevě
veře, které byly z této strany zamaskovány jako skála. Z díry, kte
yla pode dveřmi, jim zavanul vstříc odporný zápach. Když pát
osvítil dolů, spatřili v hadrech zabalenou lidskou postavu, která by
řikována k podlaze. Vedle shnilé slámy, která jí sloužila jako lož
žel polorozbitý hliněný džbán.

„Ó, Bože!" zvolal generál. „Je to snad člověk?"

Postava se zvedla a z příšerně hubené tváře na ně zíraly dvě vel
či.

„Pryč se světlem!" zaznělo dutě a chraptivě. „Chcete mi spálit oč
nozek? Jděte pryč, nemodlím se!"

„Kdo je to, pátere, kdo?" ptal se generál.

Páter neodpověděl, ale obrátil se k zajatci:

„Chcete být svobodný?"

„Svobodný?" odpověděl otázkou. „To u vás znamená být mrtv
no, zabte mne, i když jsem už dávno zemřel!"

„Přinášíme vám skutečně svobodu, pane von Walmy!"

„Von Walmy! Vy ho nazýváte von Walmy, pátere? Je to on, řek
to on?" zvolal Friedrich von Walmy.

m obličeji zbytky dávné krásy. Dívka zírala chvíli na muže a pa
zpřáhla ruce.
„Otče, můj otče! Bratře! Odpusťte!"
I ona v bezvědomí klesla. Oba von Mylungové poklekli vedle ní
bylo slyšet nic jiného než srdceryvný vzlykot.
„Necháme je! Pojďte někam stranou!" prosil páter zlomeným
sem ostatní. Také on vzlykal jako dítě.
„Co s řetězy?" ptal se generál.
„Ty odemkneme. Pod každým džbánem najdeme klíč."
Mezitím dorazil Karavey s Kurtem ke Kunzovi, který se rozplýva
lostí nad muži, kteří se objevili i s dívkou. Po prvních výrazec
losti se však rozhostilo ticho. Oba muži spolu tiše šeptali a opodá
děli oba mladí lidé v těsném objetí a probírali poslední tajemn
álosti. Jen jednou zaslechli Kunz s Karaveyem tichá slova:
„Kurte, snesl jsi mě na rukou až sem. Chceš mě snad nést na ruko
o celý další život?"
„Ó, jak rád, jak neskonale rád!"
Potom zazněl tichý nediskrétní zvuk, takže si Kunz promnul uctiv
ůj knír a téměř hlasitě zabručel:
„Díky Bohu, že se splní mé přání, srozuměno?"
Konečně se dostavili i ostatní s páterem v čele.
„Vstávat a kupředu!" zavelel. „Sundejte správci z nohou pouta
běží po svých! Ale nenechte ho uprchnout, bude dělat společnos
ému synovci!"
Opustili jeskyni. Holmers a kovář mezi sebou vedli zajatce, Kurt s
žel Magdy a von Mylung své sestry. Theodor von Walmy byl svýr

„Našli jste je?" vyzvídala Vaňka.

„Přinášíte je?" chtěla vědět i Zilla.

„Máme je!" zvolal jásavě generál.

„Mám ji!" jásala dlouhá a přitáhla neteř k sobě.

„Ne, mám ji já!" tvrdila malá a objala dívku.

„Tady se podívejte! Mám ji já!" křičela tlustá a objímala Mag
ezadu.

„No, no, jen pomalu!" varoval je kovář. „Jestli ji roztrhnete, t
me ji sem nesli úplně zbytečně!"

Triumfálně ji vtlačili do místnosti a ostatní se vecpali za ní.

Uvnitř propukl nesmírný jásot a také se vyronila nejedná slza. Br
e opět otevřely dveře a jedna osoba váhavě vykročila do tmy. Byl
áter. Prošel zahradou a vydal se k lesu. Když došel pod vysoké jed
ehl si s hlubokým povzdechem do mechu? — Ó, ne, kdyby sv
ěsíc, mohl by náhodný pozorovatel vidět, že klečí v tiché, a
luboké modlitbě...

Ve mlýně se odebrali na lože velice pozdě a to bylo také důvode
roč se probudili druhého dne až před polednem. Sešli se u kávy a
stoupil čeledín Klaus. Jeho nos všechny zkoumavě prohlížel
onečně si jeho majitel dodal odvahy k otázce:

„Pane poručíku, už jste to slyšel?"

„Co?"

„Novinku!"

„Jakou?"

„O princovi, to se rozumí samosebou!"

Ticho však netrvalo příliš dlouho — bylo nečekaně přerušeno obrovskou detonací,...

pryč a dokonce snad řekl, že už se neukáže ani v Suderlandu! To se rozumí samosebou."

Jeho nos udělal ještě několik mimořádných pohybů a chasník mumlaje, opustil místnost.

Nikdo neřekl ani slovo, ale přes páterovu tvář se rozprostřel stín tiché a blažené spokojenosti. Ticho však netrvalo příliš dlouho — bylo nečekaně přerušeno obrovskou detonací, po níž hned následovala druhá a třetí. Všichni se zvedli a spěchali před mlýn. Zřítil se kamenolom a celá stráň kopce byla poseta kusy kamenů a stromy, vyrvanými i s kořeny. Viděli dav lidí, který se shromáždil kvůli pouti u klášterů, utíkat co nejrychleji k místu zkázy.

„Co to mohlo být?" ptal se generál.

„Říká se, že kopec je uvnitř dutý. Má to snad být vyhaslá sopka," odpověděl mlynář. „Zřejmě se nyní provalil. Ještě štěstí, že se nezřítil hrad a kláštery."

Tu se páter naklonil ke starému von Mylungovi:

„Já to vím!"

„No?"

„Už dávno byly položeny nálože, s jejichž pomocí měly být taj
hodby zasypány v okamžiku, kdyby je někdo odhalil. Zjistili,
ajatci zmizeli a proto zapálili nálože. Nyní podejte udání!"

„Je mi jasné, že tam nahoře všechno popřou. Promluvím však
enerálním návladním, který se dnes dostaví. Alespoň ti dva chla
teré jsme dostali, neujdou svému trestu."

* * *

O dva roky později byl pokřtěn nově vystavěný zámek Helbig
orf. Skvostná stavba včetně vnitřního vybavení stála skoro milion.
omu by samozřejmě ani zdaleka generálovy prostředky nestačily, a
rál Max — dřívější syn kováře, prý vyrovnal veškeré náklady
oukromé pokladny, aby tím generála odměnil za všechny jeho služ
lasti.

Byl jediný z urozených, protože Helbig pozval jen ty, kteří st
ho srdci nejblíže. Už se dostavili oba von Mylungove, a bratři v
Valmy, kovář Schubert se svou ženou, mlynář Uhlig s manželkou
ké pastor Walther se ženou.

Konečně se objevila řada vozů, které mířily nahoru k zámecké
opci, v čele s královskou ekvipáží.

„Už jedou!" zvolala modrá.

„Všichni!" přidala se žlutá.

„Úplně všichni!" doplnila červená.

„Jeho Veličenstvo jede v čele! Mám Bibi schovat?" ptala se Freya

Zaznělo mnoho pozdravů, otázek i odpovědí a vyprávění nebralo
ce. Trvalo dlouho, velice dlouho, než se dostali k tomu, aby si
hlédli nádherné místnosti zámku a usedli ke společné tabuli.
Král sedel přirozeně v čele. Jeho tvář zářila radostí a odraz jeho
tí padl na krásnou tvář jeho sousedky Magdy. Bavil se osobitým
sobem a dokázal mluvit o všem. Po přátelském rozhovoru s ge-
álem se obrátil na Karaveye:
„Jistě dobře víte, že jsem byl dobrý přítel Zarby?"
„To samozřejmě vím, Vaše Veličenstvo!" odvětil poddůstojník.
„Slyšel jsem, že se chcete rozloučit s vaším přítelem Schubertem
„Tak tomu je, královská Jasnosti. Stárneme a —"
„Ano, ano," přerušil jej král. „Ale přece se neodebereme do ústraní
o poddůstojník. Řekněme snad poručík?'*
„Ó, Excellence — ---------!*' zakoktal šťastlivec.
„Nu dobrá! Jste s tím srozuměn, kapitáne Schuberte?"
„Hromská práce! Promiňte, Vaše Veličenstvo, já a kapitán?" zvolal
avadní kormidelník.
„Zasloužil jste si to, dobrý muži, a já mám radost, že mohu u tabule
ět dva kapitány stejného jména, totiž otce a syna!"
Kurt zářil štěstím a vyskočil.
„Královská Jasnosti, ale to jsem si nezasloužil!" .
„Žádám vás, abyste rozhodování o tomto ponechal na mně."
„Veličenstvo obšťastňuje můj dům takovým způsobem, že nena
zím vhodná slova díků," pravil generál. „A přitom i tento dům

Tu generál vyskočil a pln radosti starého mořského vlka objal.

„Schuberte, příteli! Vezmi sklenici a připij si se mnou na tyká
řece jsme otcové jednoho syna a tak buďme bratry!"

Sklenice zacinkaly a král se ptal:

„Proč otcové jednoho syna? Proč ne otcové jedné dcery! Generá
mto vás žádám o ruku vaší dcery Magdy pro svého námořní
apitána Kurta Schuberta. Přece mi nedáte košem?"

Nyní se rozlehl všeobecný jásot a oba mladí lidé si brzy leželi
áručí.

„Vidíš, Barbaro," pravil Thomas, „přesně tak to bylo i s námi, kd
sem od tebe dostal první hubičku!"

Všichni se smáli a král pokračoval:

„Nemyslím si, že tito dva mladí snoubenci jsou jediní, kteří
htějí najít. Hrabě von Mylung snad neodmítne ruku své krásné dc
anu baronovi von Walmy? Oba si byli dříve velice blízcí a měli
ůstat nadále šťastně spojeni."

Hraběti stály v očích slzy. Podal Theodorovi von Walmy ruku
dpověděl:

„Vím, Vaše Veličenstvo, že se jejich srdce našla a také by se nik
eměla odloučit."

Znovu zacinkaly sklenice, ale jak se zdálo, král stále ještě neby
once.

„Dvě zasnoubení! Tím bych pro dnešek stále ještě nebyl spokoj
Musíme mít nejméně tři. Slečno Ello, vím, že milujete jednu věrn
uši, na kterou právě myslím. Bili Holmers věrně bojoval po vaš
oku. Přidržte se navzájem i v míru!"

Když se stejného večera konečně odebíraly tři sestry na lože uho se na sebe mlčky dívaly. Konečně se Freya chopila slova:
‚Troje zásnuby v jeden den, hm!"
‚Ano, troje! Hm!" poznamenala i Vaňka.
‚Dokonce troje! Hm!" potvrdila také Zilla.
‚A co my?" ptala se zlostně dlouhá.
‚Ano, co my?" ptala se také malá.
‚Ó, my!" zvolala svérázně tlustá.
‚Já se vůbec nevdám!" rozhodla se modrá.
‚Nenajdu si žádného muže!" přidala se žlutá.
‚A já se ani nezasnoubím, nikdy, nikdy, nikdy!" potvrdila tlustá a
nně k sobě přivinula svou Mimi...

OBSAH

Kapitola první
NÁMOŘNÍ KADET ……..
Kapitola druhá
PÁTER BOWIE 7
Kapitola třetí
ŽENICH .....: . 15
Kapitola čtvrá
DLOUHÁ CESTA SPRAVEDLNOSTI ……22

SOUBORNÉ VYDÁNÍ DÍLA KARLA MAYE

svazek 4

Karel May

Ostrov šperků II.